

Trump
a krize amerického imperialismu

2018

Milan Matouš

Je třeba předeslat, že volby prezidenta Spojených států Amerických mají daleko do skutečné demokracie, do projevu vůle občanů. Celý systém garantuje, že do Bílého domu se nedostane příslušník lidové vrstvy, prostý pracující občan.

Průzkumy dokazují, že američtí občané ztrácejí důvěru v systém, jímž demokraté a republikáni vybírají svého kandidáta na prezidentský úřad. Naprostou nedůvěru v proces primárek má 44% dotázaných republikánů a 38% demokratů. Většina by dala přednost otevřené soutěži, přístupné všem občanům. Zvláště dráždí institut takzvaných superdelegátů, kteří se mohou rozhodovat bez ohledu na hlasování voličů. Hlas jednoho superdelegáta platí stejně, jako hlas delegáta, reprezentujícího statisíce voličů. Se statutem superdelegátů nesouhlasí 53% Američanů.

Zájem na změně volebního systému vyjádřil demokratický kandidát Bernie Sanders, který soupeřku Hillary Clintonovou porazil ve dvaceti amerických státech, ale šanci na nominaci tím nenabyl. Také Trump označil nominační pravidla – ještě než v nich vyhrál - za „zmanipulovaná“.

Kdo tenhle komplikovaný, nepřehledný volební systém udržuje, komu slouží? Tomu, kdo fakticky vládne celým americkým imperialistickým systémem. Kdo to je, a jak dlouho se ještě udrží u moci, na to se pokusím nalézt odpověď v této práci.

1 Trump prezidentem a Amerika vzhůru nohama

Prezidentské volby ve Spojených státech v roce 2016 vzbudily nebývalou pozornost jak v zemi, tak ve světě. Mělo to řadu příčin.

Především působilo zklamání vládou Baracka Obamy. Čím větší naděje budil na počátku, tím větší deziluzi po sobě zanechal po druhém prezidentském období.

Svět se ocitl takřka na pokraji nové světové války. Napětí Spojených států s Ruskou federací se vyostřilo do krajnosti. Američany podnícený a financovaný převrat na Ukrajině byl spojen s vytvořením nástupiště a s vojenskými provokacemi na ruských hranicích. Do pobaltských států byly ostentativně přisunuty americké ozbrojené útvary a na ruských hranicích pořádány manévry. Západní propaganda podle amerického zpěvníku strašila imaginární ruskou hrozbou.

Zesílil kontrarevoluční tlak Spojených států na latinskoamerické země. Pokrokové vlády Kirchnerové v Argentině a Rouseffové v Brazílii vystřídaly Washingtonem podporované a na něm závislé protilidové režimy. Severoamerické vládnoucí kruhy ve spojení s venezuelskou oligarchií rozpoutaly hospodářskou válku a pučistickou kampaň proti bolívarovské revoluci a lidové vládě Nicoláse Madura.

Obama překonal rekordy svých předchůdců v nesplněných slibech. Sliboval odstranit státní dluh, ale ten se za osm let jeho vlády zdvojnásobil. Sliboval snížit nezaměstnanost, ale ta vzrostla. Sliboval nastolit mír – dostal „na úvěr“ Nobelovu cenu míru - ale vedl víc válek, než kterýkoli z jeho předchůdců. Stejně to dopadlo s životním standardem střední třídy. Nejinak s věznicí a mučírnou na Guantánamu.

Je záhadou, a asi jí navždy zůstane, jak se dostal Obama do Bílého domu. Nejen že nepatřil k mocenské elitě, ale jeho

původ a mládí jsou neznámé. Neexistují záznamy kdy, kde a jakým rodičům se narodil. Nepřihlásila se žádná dívka, s kterou by před svatbou chodil. Neexistují fotografie z jeho maturity, nejsou známi jeho spolužáci, profesori. Nepřihlásil se žádný jeho přítel z mládí. George Stephanopoulos z TV ABC chodil na Columbijskou univerzitu ve stejném roce, kdy tam měl studovat Obama; nikdy na žádné přednášce Obamu neviděl. Na celé univerzitě si ho nikdo nepamatuje. Stanice FOX News kontaktovala 400 studentů z Obamova ročníku, ani jeden si na něj nevzpomíná. Obamova fotografie není v žádné ročence univerzity. Neexistují záznamy o narození jeho dcer. Není záznam o jeho právnickém titulu.

Mocní lidé, kteří Baracka Obamu do prezidentského křesla posadili, měli zřejmě důvod, aby jeho původ zatajili. Měli v něm loutku, s kterou mohli manipulovat podle libosti.

Že byl „barevný“, to plnilo dvojí účel. Budilo to zdání, že rasismus a Ku Klux Klan jsou ve Státech překonanou minulostí, a že rozvojové země získávají v čele Ameriky svého člověka.

Za těchto okolností bylo důležité mít osobu, která bude fakticky za figurku-prezidenta řídit vládu. Tuto roli hrál zejména státní tajemník, čili ministr zahraničních věcí. Připomeňme si, kdo byl za Obamy v této funkci.

Po jeho první funkční období, tj. v letech 2009 až 2013, to byla Hillary Clintonová, manželka bývalého prezidenta Billa Clintona, evidentní příslušník americké tradiční vládnoucí elity. Po jejím libyjském debaklu Clintonovou vystřídal John Kerry, žid českého původu. (Anekdota se ptá: Je ve Spojených státech něco, co neřídí židé? Odpověď: Dopravu na křižovatce. Tu řídí semafor.)

Dva finální kandidáti na prezidenta, zvolení v primárkách, Clintonová za demokraty, Trump za republikány, se lišili programem, ale ještě výmluvněji svou minulostí.

Co mohla nabídnout jako prezidentská kandidátka Hillary Clintonová? Co je zač předvedla ve funkci ministryně zahraničí Obamovy vlády. Lidé ji nazývali Killary – kill-zabít. Podporovala válku v Afghánistánu, v Iráku, v Sýrii, podvratnou diverzní činnost proti Venezuele.

Podílela se v roce 2011 na rozpoutání občanské války v Libyi. Přes výhrady Pentagonu prosadila účast amerického válečného loďstva a letectva ve válce proti vládě plukovníka Kaddáfího. Rozhodnutí OSN o bezletové zóně, jež měla chránit civilní obyvatelstvo, zneužili zahraniční interveni v čele se Spojenými státy k systematickému ničení libyjských ozbrojených sil. Speciální komando zvěřsky umučilo Kaddáfího. Zachytili to na video, jež pak kolovalo světem.

Pokrokový hollywoodský režisér Oliver Stone o Clintonové napsal: „Jak rozpoutat válku v Sýrii, to už věděla z Libye a Iráku. Podílela se na bombardování Jugoslávie, podporovala převrat v Hondurasu. Vždy se jednalo o chybné rozhodnutí a USA se staly strůjcem katastrof. Jejím zvolením bych byl velmi znepokojen.“

Donald Trump měl odlišnou minulost. Chyběly mu zkušenosti z „velké politiky“. Nebyl však namočen do žádné války. Odsuzoval sedm válek, jež vedl Obamův režim. Lidé doufali, bude-li zvolen, že skončí válčení a ve světě zavládne mír.

Trump se jevil mnoha prostým Američanům, ve srovnání s Clintonovou, jako lepší alternativa, popř. jako menší zlo.

Jeho slogan „Amerika především“, a „Vrátit Americe její velikost“ byly jako hrnec, do kterého může každý nalít, co se mu líbí.

Vystihl, že značná část Američanů je znechucena stávajícími poměry a zaměřil volební agitaci na změnu – i když s tím v menší či větší míře koketovala vždycky většina amerických prezidentských kandidátů.

Kritizoval, že mnohé firmy vyvážejí výrobu do zahraničí za levnou pracovní silou a tím ubývá v zemi pracovních míst. Za posledních 15 let bylo vyvezeno na 20 tisíc závodů. Některé prameny uvádějí ještě daleko víc. Americké oblečení, auta, elektronika se vyrábí v Číně. Přinutit americké podnikatele, aby se vzdali nižších nákladů a vrátili výrobu do Států je sympatická myšlenka, ale stěží proveditelná.

I Trampova dcera Ivanka má rozsáhlou výrobu textilu, bot, kabelek a kosmetiky v Číně a produkci dováží do Spojených států.

Komunista John Catalinotto v časopise Workers World uvedl evidentní skutečnost, že pracovních míst ubývá za kapitalismu rovněž technologickým pokrokem.

Ve Spojených státech jsou dvě hlavní komunistické strany. Komunistická strana Spojených států má slavnou minulost, ale v posledních letech pozbyla vliv; oslabil se její kontakt s dělnickou třídou. Naproti tomu vůčihledě roste síla a vliv Workers World Party. Jejím deníkem je Workers World, a John Catalinotto jeho vydavatelem.

WWP je marxisticko-leninská politická strana, která má odbočky po celém teritoriu Spojených států. Byla založena r. 1959 skupinou, vedenou Samem Mercy, ze Socialist Workers Party. Od počátku prohlásila, že podporuje boj všech

utiskovaných. Uznává právo všech národů na sebeurčení, včetně národnostně utiskovaných původních obyvatel Spojených států, Indiánů a Eskymáků.

Při WWP se vytvořila organizace Mládež proti válce a fašismu (YAWF).

WWP je revoluční strana, jež se věnuje organizaci boje za socialistickou revoluci ve Spojených státech a v celém světě. Vychovává organizátory boje proti rasismu, za právo přistěhovalců na práci, proti válce a pro boj proti imperialismu.

V proklamaci WWP se praví: „Jsme proti všem intervencím Spojených států – na Středním východě, v Latinské Americe, v Karibiku, v Africe, Asii, Evropě a na teritoriu domorodců ve Spojených státech. Bezpodmínečně podporujeme Palestince v boji proti sionistickému státu Izrael. Bojujeme za zrušení Pentagonu a použití jeho válečného rozpočtu na zlepšení života dělnické třídy a utiskovaných lidí.

Začátkem 70. let jsme založili Středisko pro společné odborové akce (Center for United Labor Action – CULA). Slogan CULA je: „Když nemáte odbory, bojujte za jejich založení. Když je máte, bojujte za to, aby bojovaly.“ V 80. letech jsme organizovali kampaň: „Práce je právo.“

Restaurace kapitalismu v Sovětském svazu, prvním dělnickém státě, krutě postihla nejen tamní dělníky, ale dodala odvahu buržoazii v boji proti dělnictvu i ve Spojených státech.

Jsme internacionalisté od základu.“

WWP organizovala v ulicích protesty proti darebáckým řemeslným válkám ve Vietnamu, Grenadě, Srbsku, Afghánistánu, Iráku a ve všech dalších zemích.

„Spojené státy mají přes tisíc vojenských základen po celém světě; všechny musí být zrušeny. Pentagon, NATO a všechny koalice a smlouvy, sloužící utiskování lidí ve světě musí být zrušeny.“

Osud dělníků ve Spojených státech je neoddělitelně spojen s 99% lidstva. Zakladatelé WWP to nazvali „globální třídní boj“.

„Naším cílem je vytvořit, rozšířit a sjednotit různá pokroková hnutí v široký mnohonárodnostní globální boj dělnické třídy.“

Tolik stručně o WWP z encyklopedie Wikipedia.

Trump ve volební kampani odmítal mnohostranné ekonomické smlouvy a upřednostňoval dohody dvoustranné. Kritizoval globalismus a vyslovoval se pro samostatnou hospodářskou politiku USA. Dával přednost průmyslu před spekulacemi finančního kapitálu.

Kritizoval, že ilegální imigrace Hispánců přes mexické hranice ubírá občanům Spojených států pracovní příležitosti.

Ve Spojených státech je na 11 milionů ilegálních imigrantů, z toho 8 milionů je zaměstnáno, zejména na málo placených místech. Rozumní Američané namítají, že tažení proti imigrantům může ohrozit ekonomiku USA. Zejména zemědělství se bez „ilegálů“ neobejde. Tvoří v něm 17% zaměstnanců. Ve stavebnictví je to 13%. I na Trumpových stavbách pracují imigranti, z nichž ne všichni jsou legální.

Trump chce problém řešit zvýšením a prodloužením zdi na hranicích s Mexikem. Podle jeho odhadu to bude stát 12 až 15 miliard dolarů. Žádá, aby náklady zaplatilo Mexiko. Mexická vláda to pochopitelně odmítá. Trumpův nehorázný požadavek způsobil ochlazení vztahů Mexika se Spojenými státy.

Bývalý mexický prezident Vincente Fox Trumpa ironizoval: Postaví zeď za 25 miliard dolarů, kterou překoná žebřík za 25 dolarů.

Velké naděje vzbudil Trump příslibem normalizovat vztahy s Ruskem. Nenadchl tím ovšem panující kruhy ani ve Státech, ani v zemích Severoatlantického paktu.

NATO označil Trump za přežitek. „Přehlédl“, že slouží účasti evropských satelitů v intervenčních válkách Spojených států.

V předvolebních projevech mluvil Trump o potřebě stáhnout domů většinu intervenčních vojsk. Jejich pobyt na zahraničních základnách je příliš drahý. Peníze jsou potřebí na obnovu dopravní infrastruktury, která je ve Státech v katastrofálním stavu.

V Bluffonu ve státě Jižní Karolína hovořil Trump o potřebě zpřístupnit dokumenty týkající se 11. září 2001. Prohlásil: „Američané se dovědí, kdo ve skutečnosti srazil budovy Světového obchodního centra.“ Řekl, že událost nebyla řádně prošetřena, a že je rozhodnut dostat se věci na kloub.

„Jak mohla dvě letadla zbořit tři budovy? A jak je možné, že v oficiální zprávě, jež má 585 stran, není slůvko vysvětlení o tom, jak se mohla poroučet k zemi i budova č. 7, do které nic nenarazilo? Proč vláda nepodnikla nic proti Saúdské Arábii? Cožpak nebyli útočníci Saúdové?“

Trump řekl, bude-li prezidentem, přehodnotí rozmístění amerických vojáků v Jižní Koreji a nevyloučil ani jejich

stažení. Prohlásil, že bude ochoten jednat se „severokorejským diktátorem Kim Čong-unem“.

Vedle těchto úmyslů vyhlašoval Trump v předvolení kampani nebezpečné zpátečnické záměry.

Zpochybnil to málo, co učinila vláda Obamy k obnovení mírových vztahů s Kubou.

Odmítl jadernou dohodu, kterou Írán v roce 2015 uzavřel se šesti světovými jadernými mocnostmi.

Vehementně odmítl tzv. Obamacare – zákon o sociálním zabezpečení a zdravotní péči. Trumpovi se zdál příliš nákladný, i když je daleko za systémem, který je běžný v téměř každé civilizované zemi.

Podobné důvody vedly Trumpa k odmítání pařížské klimatické dohody, podle níž v roce 2015 195 zemí přistoupilo na dobrovolné snižování emisí.

Po celou předvolební dobu se zdálo, že šanci na vítězství má jednoznačně Hillary. To ukazovaly i průzkumy. Donalda nepodporovala ani jeho „mateřská“ strana – republikáni. Vedení strany se od něho distancovalo. Někteří dokonce oznámili, že budou volit Clintonovou. Obrovský odpor RNC – Národního vedení republikánů - vycházel z přesvědčení, že Trump je de facto nezávislý kandidát. Strana ho nepodpořila ani dolarem, resp. on od ní ani dolar nežádal a nevzal. Jako byl selfmademan v businessu, byl i ve volbách.

Donald Trump 8. listopadu 2016 volby vyhrál. 20. ledna 2017 se stal 45. prezidentem Spojených států Amerických.

Kdo ho zvolil? Na to jsou různé názory. Je mimo pochybnost, že to nebyla dosavadní vládnoucí vrstva a byrokracie. Ve Washingtonu dostala Clintonová 92,8% hlasů, Trump jen 4,1%

John Craig Roberts, Reaganův vedoucí ekonom, autor tzv. reaganomiky, napsal, že volby vyhrála dělnická třída.

Komunista John Catalinotto viděl situaci střízlivěji.

Dělnickou třídu tvoří ve Spojených státech ve většině černoši, indiáni, hispánští imigranti, přistěhovalci z Asie a tichomořských ostrovů. Trumpova volební agitace byla antimuslimská, antiimigrantská, rasistická, urážlivá vůči ženám. Všechno jiné, jen ne prodělnická.

Podle Catalinotto vítězství Trumpa a republikánů v obou komorách Kongresu povede k otevřenému útoku na dělnictvo, odbory, na sociální výhody pracujících. Zesílí arogance policie vůči černochům.

„Současný úpadek imperialismu Spojených států žene vládu do dobrodružných válek nehledě na to kdo je prezidentem.“
píše autor.

„Když Obama kandidoval, hlásal konec válek, ale intervenoval vojensky nejméně v sedmi zemích a mnoho dalších rozvracel. Hillary Clintonová je válečný náhončí Pentagonu. Trump tvrdí, že je připraven jednat s Ruskem, ale je nevypočitatelný. Musíme být připraveni postavit se proti jakýmkoli novým válkám.

Trump i Clintonová, republikánské i demokratické instituce, ba i křídlo Bernie Sanderse slouží zájmům imperialismu Spojených států. Imperialismus není politika skupiny politikářů. To je ekonomický systém, v němž dominuje

finanční kapitál. Jeho neschopnost získávat maximální zisk mírovými prostředky jej žene do války.

Kdo se v zahraničí radují z vítězství Trumpa, odcizují se tím americkým přistěhovalcům, černochoům, muslimům, ženským aktivistkám, lidem LGBT (lesbičkám, homosexuálům, bisexuálům, transgenderům), všem, kdo se bojí Trumpova prezidentování, či lépe řečeno jsou plni odporu vůči prezidentovi, který „není jejich prezidentem“.

Mnozí přisuzují vítězství Trumpa středním vrstvám, a to se zdá bližší pravdě.

Životní standard středních vrstev v posledním půlstoletí vůčihledě klesá. Do té doby byly americké války výnosné investice. Z nich se přikrmovalo, co se nazývá střední třída – technická inteligence, státní zaměstnanci, lékaři, farmáři, kvalifikovaní dělníci. Na sociální jistotě a životní úrovni těchto vrstev spočívala politická stabilita Spojených států. Počínaje porážkou ve vietnamské válce končí americké výboje výpraskem, nebo jako Afghánistán polykají miliardy, ale jsou stále tam, kde začaly. Pramen přikrmování střední třídy vyschl. To je důvod její nespokojenosti a podpory Trumpa, který sliboval „Vrátit Americe velikost – Make Amerika great again.“ Tu „velikost“ si střední vrstvy vykládaly jako návrat jejich blahých časů.

Za vlády Baracka Obamy došlo k brutálnímu poklesu zaměstnanosti. Oficiálně vykazovaná nezaměstnanost je iluzorní. Za krize, jež propukla v roce 2008, se ve Státech výrazně snížil počet pracovních míst na plný úvazek. Mnoho firem část zaměstnanců propustila a zbývající dostali jen poloviční úvazky a poloviční mzdu. Firmy neuzavíraly pracovní smlouvy, ale nabízely pracovní hodiny. Krácené úvazky postihly i vysoce kvalifikované pracovníky – lékaře, právníky, inženýry. Obamova vláda firmám, které nezrušily

pracovní místa, ale zkrátily pracovní hodiny na osobu, poskytla slevu na federální dani. Tak se imaginárně „snížila nezaměstnanost“.

Člověk s polovičním úvazkem nemá nárok na podporu v nezaměstnanosti. Banka mu neposkytne hypotéku či úvěr, anebo s vysokým úrokem. „Americký sen“ se za poloviční mzdu poříditi nedá.

Štěpán Kotrba vulgárně, ale vzhledem k politickému primitivismu Američanů asi pravděpodobně, uvádí, jak se mu jeví důvod sympatií tuctových Američanů pro Trumpa.

„Část voličů, zejména chudých mužů a starších žen, se styděla říci, že se jim líbí velkej, tlustej, zpocenej šedesátník s prořídlou blond přehazovačkou, zamilovanej do zlatýho splachovátka na hajzlu a do koupelny, muž rajcovní slovinský modelky, kterej si v šatnách fitka povídá vulgární vtipy o bobrech a směje se jim. Prostě ukázka chlapa, kterej se s tím na rozdíl od standardizovanejškravafáků z úvěrových oddělení místní pobočky banky nesere, jde tvrdě na věc, a kterej měl vždycky úspěch. Kterej nikdy nebyl komouš, homouš, feminista ani hipsterskej metrosexuál. Prostě středostavovskej konzervativní bílej americekej sen. Kýč, ale když, tak velikej jak Trumpův mrakodrap. Zatímco Clintonová je pohrobkem vyčpěle zestárlého protestantského snu o spořádané pracovitě rodině. Věrné rodině nevěrného děvkaře, kterej Lewinskou ani nešoustal, ale strkal jí tam havana. To není americekej sen. To je vojetá fordka z roku 86 po generálce motoru před předměstskou vilkou z papundecklu. Ta opravdu nemůže uspokojit americký lid.“

Jakou úlohu sehrála ve volbách média?

Na počátku kampaně získal Trump enormní publicitu. Bylo to do jisté míry tím, že v něm sdělovací prostředky spatřovaly bizarní miliardářskou osobnost. Jeho podpora slibovala zisk. Do kampaně to vnášelo notnou dávku reakční ideologie. Tvořilo to „populistickou“ alternativu kampani Bernie Sanderse, který byl z kandidátů relativně nejpokrokovější.

Jak se miska vah klonila ve prospěch Clintonové, mainstreamová média otočila. Trumpovi zůstala věrná jen ta nejkonzervativnější.

Výsledek voleb hlavní americká media a výzkumné ústavy diskreditoval. Předpovídaly snadné vítězství Clintonové. Deník New York Times týden před volbami napsal, že Clintonová má 84 procentní šanci na vítězství, a Trump jen 16 %. Demokratická strana ovládne Senát – prorokoval NYT.

Ukázalo se, že média ani v Americe neovlivňují veřejné mínění tak, jak se předpokládalo. Během prezidentských primárek a finální kampaně už média ani tak nevelebila Hillary, jako zuřivě skandalizovala Trumpa. Jejich vliv však působil jen na severovýchodním a západním pobřeží, jež je tradiční doménou horních deseti tisíc. Na převážné části teritoria Spojených států jejich vliv selhal.

Tereza Spencerová tuto zkušenost zobecnila: „Výsledek voleb značí, že silně přeceňujeme význam mainstreamových médií, která pro obyčejné lidi nepředstavují takovou autoritu, jakou by chtěla být, a možná dokonce pro protěžované politiky nebo politiku působí jako jakýsi ‘polibek smrti’. A něco podobného platí i pro různé aktivistické spolky, think-tanky nebo mediální ‘expertní mluvící hlavy’, které si žijí v jakémsi svém světě vlastní pravdy, zcela mimo svět skutečný, přičemž platí, že sice chtějí vytvářet vlastní realitu pro všechny, ale spoustu lidí žijících ve skutečném světě nezajímají.“

Tereza Spencerová je novinářka. Po Fakultě žurnalistiky UK působila v ČTK, mimo jiné i jako korespondent pro Blízký východ v Káhiře, později v české redakci časopisu Reader's Digest Výběr. Několik let spolupracovala s časopisem Mladý svět. V poslední době působí jako editorka Literárních novin.

Zvolení Trumpa prezidentem nezklidnilo, ale rozbouřilo americkou společnost.

Workers World uvedl: „Mazaní politici jako Obama a Clintonová skrývali úplný rozklad imperialismu Spojených států. Volba Trumpa hnilobu odhalila. Rekrutuje svůj vládní 'tým' z žumpy politiků a médií Spojených států. To vyvolalo nejen strach, ale odpor. Desetitisíce lidí vyšlo do ulic, mnozí z nich v životě nedemonstrovali. Nyní si uvědomili, že nemohou zůstat neutrální. Nutilo je to zaujmout stanovisko. Někteří se cítili Trumpovým prezidentstvím osobně ohroženi. Druzí se s nimi solidarizovali.“

Není známo z historie, že by výměna pána v Bílém domě vyvolala takovou nevoli a bouři protestů v americké společnosti. Donald Trump je bohatý, sobecký a arogantní. Množství kapitalistických politiků, republikánů i demokratů, podporuje reakční válečnou politiku, jež je světu nebezpečná. Donald Trump se liší tím, že se otevřeně hlásí k nejbígotnější, nejreakčnější části společnosti Spojených států.

Komu Trump vyhovuje, to je nejbohatší miliardářská vrstva, k níž sám patří. Devadesát devět procent amerických občanů je mu cizí. Jejich problémy neprožil, nezná je, nerozumí jim, nemá vůli a není schopen je řešit.

Tak vidí Trumpa američtí komunisti.

Noam Chomsky charakterizoval sociální profil Trumpovy vlády: „Tento kabinet patří miliardářské vrstvě, ve značné míře finančním institucím, vojenskému průmyslu a podobně. Podívejte se na burzovní trhy a poznáte, o jaký anti-establishment jde. Jakmile byl Trump zvolený, hodnoty akcií finančních institucí vyletěly do nebe.

Trump působí v zemi, kde je pět milionů milionářů, lidí bohatých a ještě bohatších. Slíbil, že sníží daň korporací z 35 na 15 procent a zruší federální daň z nemovitostí a z darů.“

Avram Noam Chomsky (*7. prosince 1928 Philadelphia) americký filozof, kognitivní vědec, lingvista, logik, společenský kritik a aktivista židovského původu, tvůrce tzv. Chomského hierarchické klasifikace formálních jazyků, emeritní profesor lingvistiky na Massachusettském technologickém institutu (MIT), a také levicově orientovaný politický aktivista - anarchista, známý svým kritickým vztahem ke globalizaci a jejím dopadům, k válečným konfliktům, k zahraniční politice USA, Izraele a dalších vlád. Podle Top Global Intellectuals of 2005 (internetového hlasování z roku 2005) a časopisů Prospect magazine a Foreign Policy byl zvolen nejvlivnějším globálním intelektuálem.

Trump zaměřil volební kampaň na změnu poměrů. Tím se nelišil od Obamy, ani od dalších předchůdců. Zatím co ti to jen deklarovali, ale měli eminentní zájem, aby zůstalo vše při starém, Trump se o změnu pokouší. Nepramení to z jeho vůle,

ale z nutnosti. Spojené státy klesají ekonomicky, ztrácejí spojence, zmítají se ve vnitřních rozporech.

Když si pohrajeme s myšlenkou co by kdyby, můžeme říci, že by si s dnešními poměry USA neporadil ani genius. A Trump genius není – i když to o sobě tvrdí.

Amerika se rozdělila ve dvě. Menší polovina Trumpovi věří a doufá v něho, větší část je proti němu. Podle údajů Gallupova ústavu, který to sleduje po dnech, kolísal v prvních 100 dnech Trumpovy vlády poměr 5 ku 4 v jeho neprospěch.

Jak to, že si Američané Trumpa zvolili, a nyní k němu mají odpor?

Hillary prohrála, ale nikoli oligarchové. Ti za léta všechny vlivné instituce v zemi kompletně zkorumpovali a mají je v hrsti. Tlačí na Trumpa a ten ustupuje. Lidé jsou zklamáni. V dnešních Spojených státech je obtížné dosáhnout skutečné změny bez radikálního revolučního převratu.

Trump je asi poslední, komu jde o zásadní zlepšení sociálních poměrů většiny občanů Spojených států.

Dokladem je jeho horečná snaha stůj co stůj zrušit Obamovu reformu zdravotnictví z roku 2010, tzv. Obamacare.

Reforma byla stanovena Zákonem o ochraně pacientů a dostupné péči, zkráceně zvaným Affordable Care Act (ACA). Zajistil státní příspěvek na pojištění části populace. Tím pojištění zpřístupnil milionům chudých Američanů.

Televizní stanice CNN zjišťovala, co si o reformě myslí lékaři. Mnozí ji kritizují, že je spojena s přílišným úřadováním a odděluje je od pacientů.

Komunisté neztrácejí se zřetele, že ACA je kapitalistický podnik, že si lidé kupují zdravotní péči od pojišťovacích společností, jež sledují maximální zisk.

I tak jde o vymoženost, kterou je třeba udržet a zdokonalit. Boj o další pokrok v této oblasti je veden pod heslem „Zdravotní péči pro všechny“. To je požadavek, dosažitelný i v kapitalistické společnosti.

Zrušit nebo omezit ACA se stalo jedním z hlavních terčů Donalda Trumpa již v jeho předvolební kampani.

Boj amerických občanů o zachování Obamacare je veden od prosince 2016, od zvolení Trumpa prezidentem. V jednotlivých státech se konají schůze na radnicích, lidé manifestují před úřadovny kongresmanů, vymáhají na sdělovacích prostředcích, aby hájily ohroženou zdravotní reformu.

Dne 23. března 2017 se konala ve Washingtonu a dalších čtyřiceti městech manifestace proti rušení Obamacare. K protestním akcím, jež pokračují, se připojují široké vrstvy. Ozývají se nemocnice, zvláště v odlehlých místech, jež jsou značně závislé na státní podpoře. Protestují lékaři, zdravotní personál, staří a nemocní lidé.

Protesty nabyly na síle po celé zemi ve dnech 17. až 27. července 2017. Ve Washingtonu byly při nich zatčeny stovky lidí. 25. července, kdy senátoři projednávali poprvé návrh zákona o zrušení ACA, bylo zatčeno 95 osob. Policie zadržela 31 protestujících v prostorách Senátu, kteří skandovali: „Kill the Bill! Don't kill us! – Zabijte návrh zákona, nezabíjejte nás.“ Dalších 64 osob bylo uvězněno, když v úřadovně Senátu křičeli: „Raději půjdem do vězení, než umřít bez lékařského ošetření“.

V tomto zápase nabývá popularitu Obama a Trump ji ztrácí. Obama na sociální síti Facebook charakterizoval Trumpův plán na reformu zdravotnictví: „Není to návrh zákona o zdravotnictví, ale masivní přesun bohatství od střední třídy a chudších rodin k nejbohatším lidem v Americe.“ Tento Obamův výrok získal během několika hodin stotisíc souhlasných ohlasů a tři sta tisíc zdvižených palců (lajků).

Komunistický časopis Workers World věnuje zdravotní péči, resp. chybějící péči o americké občany, velikou pozornost.

Zdravotní péče je lidským právem na Kubě; proč jím není v USA?

Měla by být zajištěna pro všechny, jako jsou veřejná hygienická zařízení, protipožární ochrana, knihovny, základní školy, komunikace a parky.

Optimální řešení by byl systém sociálního zdravotnictví pro všechny občany, jako je na Kubě. Kvalitní péče je dostupná všem osobám, a je subvencovaná vládou. Zdravotní pojišťovny a lékárenské společnosti nepracují pro zisk. Zdravotní péče není zbožím, nekupuje se a neprodává. Je to služba lidem.

Na Kubě působí bezplatná Lékařská škola Latinské Ameriky. Získávají zde vysokoškolské vzdělání také chudí studenti ze Spojených států.

Senátor Bernie Sanders předložil návrh zákona, který nese název „Medicare for All – Zdravotní péče pro všechny“. Návrh podpořilo patnáct senátorů Demokratické strany. Takové řešení podporuje více než 50% občanů Spojených států.

Sanders poznamenal, že 28 milionů Američanů je dosud bez zdravotního pojištění. Odsoudil pokus republikánů zrušit Obamacare, čímž by se situace zoufale zhoršila.

„Naší myšlenkou je zavést to, co je ve všech hlavních zemích světa samozřejmostí. Zabezpečit zdravotní péči pro všechny lidi jako právo, ne jako privilegium.“ řekl Sanders. „Vím, že není jednoduché vypořádat se s pojišťovacími společnostmi, Wall Streetem, společnostmi lékáren a zdravotních potřeb, se všemi, kdo profitují z našeho dnešního nefunkčního zdravotního systému. Jediný způsob jak zvítězit je, když všichni lidé společně povstanou a budou žádat změnu.“

Sandersův návrh základní zdravotní péče pro všechny občany, financovaný daněmi, nazval prezident Trump „prokletím Spojených států a jejich občanů.“ Slíbil, že ho bude vetovat. Že každou verzi takového zákona smete se stolu.

Jordan Uhl na Twitteru poznamenal, že Trump v této věci mění názor. V knize „Co Americe dlužíme“ Trump napsal: „Musíme mít zdravotní péči pro všechny – univerzální.“

Po celou volební kampaň se Donald Trump projevoval jako rasista.

Stavěl na nativistických a xenofobních apelech v otázkách obchodu a imigrace. Slíbil zesílit o 10 000 mužů ozbrojenou stráž na hranicích a o 5 000 Imigrační a celní agenturu ICE.

Zpochybnil loajalitu soudce mexického původu. Urážlivě se vyjádřil o smrti vojáka pakistánského původu, který zahynul v řadách americké armády v Iráku. Skupinu mladých Hondurasanů a Salvadorců, žijících v Los Angeles, známých jako La Mara Salvatrucha, nazval gangem zvěře a hrdlořezů.

Trumpovo heslo „Amerika first – Amerika na prvním místě“ připomíná stanovisko odpůrců vstupu Spojených států do druhé světové války proti mocnostem Osy – Německu, Itálii a Japonsku.

V prezidentské kampani označoval Trump přistěhovalce za vrahy, drogové dealery a znásilňovatele. Během jeho prvních 100 dní v úřadě uvěznila ICE 41 318 imigrantů. O 37,6% více, než za stejné období roku 2016.

Trumpa nepopadla rasistická zběsilost až s prezidentskou kampaní.

Koncem 80. let rozhlásil, že černoši a Asiaté v Centrálním Parku zvířecky znásilnili bělošku. Když se prokázala nevina podezřelých, odmítl se omluvit.

V souvislosti s tímto případem se Trump vyjadřoval tak brutálně, že někteří policisté se od něho veřejně distancovali. Když mluvil o zatýkání, mlel, jak má ve zvyku: „Prosím vás, nebuďte moc vybíraví. Když je strkáte do vozu, víte, jak jim vyvrátit ruce? Pozor ať se neuhodí do hlavy – a oni někoho zavraždí. Jak jsem řekl, ani jste se jich nedotkli, okey?“ Při tom Trump gesty znázorňoval, jak policista tluče hlavou podezřelého o policejní vůz.

Někteří policisté mohli být Trumpovými slovy znechuceni. On však jen hrubým způsobem znázorňoval, co se odehrává ve Spojených státech každý den, každou hodinu.

Rasismus má ve Spojených státech hluboké kořeny. Fakticky se v rasismu rodily a rostly. Může být jen spor o to, kdo v obou Amerikách, Severní a Jižní, napáchal větší rasová zvěrstva, zda Španělé či Angličané – později Severoameričané. Severoameričané pronikali na Západ

genocidou Indiánů. Velcí američtí generálové získali slávu vyhlazováním indiánských kmenů. Skalповání nevynalezli Indiáni, jak by se mohlo zdát z „májovek“, ale americká armáda. Američtí vojáci dostávali odměnu za skalp Indiána, muže i ženy, za skalp dítěte polovinu.

Protože Indiáni nebyli ochotni dát se zotročit, kupovali pěstitele bavlny na jihu Spojených států černochoy z Afriky. Černochoy v Africe lovíli jako zvěř obchodníci řady západoevropských států. Jejich dovoz do Ameriky byl výnosný obchod. Zbohatly na něm zejména rody Rockefellerů a Kennedyů.

O genocidě Indiánů najdeme v americké historické literatuře sotva zmínku. V amerických školách se o ní děti nedovědí. Pokud se o původních obyvatelích kontinentu píše, pak jako o barbarech, na jejichž místo přinesli přistěhovalci kulturu a civilizaci.

Boj o otrokářství byl sveden v americké občanské válce Severu proti Jihu v letech 1861 až 1865. Otrokářská Konfederace se oddělila od Unie, ale byla poražena. Byla to nejkrvavější válka v dějinách Ameriky, poslední válka, kterou prožila na vlastním území.

Dne 1. ledna 1863 vydal prezident Abraham Lincoln zákon o zrušení otroctví ve vzbouřených státech bez náhrady, tzv. Proklamaci emancipace. Změnila ve vymezených oblastech Jihu legální status více než 3 milionů otroků ve svobodné lidi. Několik set tisíc osvobozených černochoů vstoupilo do armády Severu. Osvobození otroci však neobdrželi ani půdu, ani občanská a politická práva.

Léta 1865 až 1877 byla v dějinách USA nazvána Érou rekonstrukce. Fakticky znamenala hospodářskou a sociální přestavbu Jihu v zájmu kapitalistického rozvoje celé země a

sjednocení trhu. Bylo to období dramatického sociálního a politického vzestupu černochů.

Vývoj rasové emancipace byl přerušen v roce 1877, kdy Wall Street a politici Severu spolu s bohatými vlastníky půdy, potravinářského průmyslu a dolů na Jihu přešli do protiútoků. Stáhli federální vojenské útvary z Jihu a ponechali volné pole působnosti Ku Klux Klanu a podobným teroristickým bandám. Ty zahájily „Bílý teror“ – žhářství, bití, únosy, znásilnění a lynčování černochů, podporované soudy a šerify.

Bylo to období tzv. „Černého kodexu“, nebo zákonů „Jima Crowa“. Tak byla souhrnně označena různá nařízení, která platila v jižních státech USA od roku 1876.

Politické vedení jednotlivých států nebo okresů přijímalo zákony vylučující „barevné“ z veřejného života. Byly pro ně zřizovány oddělené školy, veřejné knihovny, nemocnice, věznice, restaurace, veřejné dopravní prostředky a podobně. U soudů se přísahalo na dvě různé Bible. Zakazovala se smíšená manželství nebo stěhování do rasově odlišných čtvrtí. Byla přijata opatření omezující volební právo černochů, jako majetkový cenzus nebo nutnost složit vědomostní zkoušky. Oficiálně se uplatňovala zásada „separate but equal“ (oddělený, ale rovný), v praxi však byly veřejné služby určeny barevným podstatně méně kvalitní.

Podobné zákony ukončilo roku 1896 rozhodnutí amerického Nejvyššího soudu. Podle něj jsou taková rozhodnutí místních orgánů v rozporu se Čtrnáctým dodatkem ústavy.

V období, kdy na jihu Spojených států působily rasistické zákony „Jima Crowa“ a počátkem dvacátého století, bylo vztyčeno množství památníků Konfederace. Mnohé z těchto rasistických pomníků byly postaveny jako „stráž“ před

budovami soudů na jihu USA. V 50. a 60. letech dvacátého století bylo mnoho pomníků bělošské nadvlády vytvořeno na protest proti sílicímu hnutí za občanskou rovnoprávnost. O třetinu víc jich bylo vztyčeno po roce 2000 a některé vznikly i zcela nedávno.

V roce 1909 byla založena National Association for the Advancement of Colored People – Národní asociace pro pokrok barevných, usilující o zrušení rasové segregace. Hnutí získalo na síle po druhé světové válce. Aktivní účast v armádě podpořila sebevědomí černochoů.

V roce 1955 došlo v Montgomery k bojkotu rasově oddělené veřejné dopravy, který vedla Rosa Parksová. V roce 1957 zajistila armáda přístup černých studentů na Little Rock Central High School. V roce 1963 se konal Pochod na Washington za práci a svobodu, na němž promluvil Martin Luther King.

Důsledkem těchto akcí bylo 2. července 1964 přijetí zákona, zakazujícího jakoukoli formu rasové diskriminace. O rok později byl změněn také volební zákon, aby zaručil menšinám rovné hlasovací právo.

Rasismus ve Spojených státech tím neskončil. Je zde hluboce zakořeněn a jeho odstranění vyžaduje radikálně změnit celý imperialistický systém. Že socialistická revoluce rasismus odstraní, o tom jsem se na vlastní oči přesvědčil na Kubě.

Ve Spojených státech se křiklavým způsobem projevuje rasismus v jednání policistů s černochoy a v tom, jak přistupují soudy k vraždám černochoů bílými policisty.

Jeden případ za jiné, který se odehrává právě ve dnech, kdy tohle píší.

Ve městě St.Louis ve státě Missouri vypukl 15. srpna protest bezprostředně poté, co soud vynesl osvobozující rozsudek nad bílým policistou Jasonem Stockley, který byl obžalován z vraždy mladého černochoa Anthony Lamara Smitha. Žalobce dokazoval, že Stockley, než Smitha pěti smrtelnými ranami zastřelil, křičel: „Kill this motherfucker! (Zabít tohoto 'matky mrdače'!) To potvrdilo několik desítek svědků. Stockley tvrdil, že našel ve Smithově voze pistoli. Na ní však byly nalezeny jen Stockleyovy otisky prstů. Zřejmě ji do vozu podstrčil.

Stockley byl propuštěn bez ohledu na to, že proti němu svědčily jasné důkazy.

Po několik dní trvajícím protestu 17. srpna policie demonstranty obklíčila, zaútočila na ně obušky a chemickými zbraněmi a pozatýkala 120 lidí, kteří jí padli do rukou. Podařilo se jí sebrat i poručíka letectva Alexe Nelsona, který bydlí blízko a s demonstrací neměl nic společného. Zkopali ho do obličeje, oslepili pepřovým sprejem a pak ho odvlékli a zavřeli. Jak je běžné, za omyl se neomluvili.

Demonstrace v St. Louis oživily hnutí Black Lives Matter, jež vzniklo v roce 2011 ve Fergusonu, který je od St. Louis vzdálený 15 mil. Tam vypukl protest a vzniklo toto hnutí, když jiný bílý policista Darren Wilson zabil neozbrojeného mladíka Michaela Browna.

Události v St. Louis vyvolaly protest v řadě amerických měst. Na Grant Plaza v Oaklandu v Kalifornii se konalo 20. srpna shromáždění solidarity s černošskou komunitou St. Louis a s rodinou zavražděného Anthony Lamara Smitha. Cat Brooks, z organizace Anti Police-Terror Project, prohlásil: „Budeme solidární s postiženými, kdekoliv dojde k policejnímu teroru.“ Advokát Walter Riley řekl: „Ulice nejsou vlastnictvím policistů. Tohle jejich provolávání nemůžeme akceptovat.“

Tím reagoval na to, že policisté často parodují oblíbené skandování demonstrantů: „Čí je ulice? Naše ulice.“

K rasovému střetnutí, které působilo jako jiskra do sudu střelného prachu, došlo v Charlottesville ve státě Virginia v sobotu 12. srpna 2017.

Studenti místní univerzity přišli s myšlenkou odstranit z městského parku sochu konfедераčního generála a jižanského hrdiny Roberta Lee. Podpořil je rektor.

Zpráva se rozkřikla a do města se začali sjíždět pravicoví extrémisté.

V noci z pátku na sobotu procházel tisícíhlavý průvod Ku Klux Klanu a nacistů s hořícími pochodněmi městem. V univerzitním areálu se střetli s odpůrci o vlajku s konfедераčním křížem, která je symbolem bílé nadřazenosti a otrokářství. Bitku rozehnala policie slzným plynem.

Dopoledne se pak sešlo několik tisíc stoupenců nadvlády bílé rasy na shromáždění nazvaném Sjednoťte pravici. Mnoho z nich mělo helmy a podomácku vyrobené štíty. Velká část byla ozbrojena. Do demonstrace se zapojily špičky americké ultrapravice včetně vůdce tzv. Alternativní pravice Richarda Spencera a náčelníka Ku Klux Klanu Davida Dukea. Postavil se jim mnohohlavý zástup odpůrců. Obě skupiny na sebe křičely a házely lahve s vodou. Bílí extrémisté mávali konfедераčními vlajkami a řvali slogany jako „Nenahradíte nás“, „Židi nás nenahradí.“ Odpůrci křičeli „Nácci, jděte domů!“

Pořádkové síly zaútočily na dav asi šesti tisíc lidí a snažily se vyklidit park. Mezi tím z jiné strany vjel do antifašistů autem plnou rychlostí dvacetiletý James Alex Fields z Ohia. Zabil dvaatřicetiletou ženu a devatenáct lidí zranil.

V té době zemřeli ve městě také dva policisté při pádu vrtulníku, kteří byli ve vzduchu kvůli násilnostem.

Trump, přesto že jindy zaujme k méně významným událostem stanovisko na Twitteru rychle, často dřív, než se rozmyslí, tentokrát reagoval až pozdě odpoledne, kdy už starosta vyhlásil ve městě mimořádný stav. Když se prezident konečně objevil před novináři, odsoudil „nesmyslný projev nenávisti, bigotnosti a násilí“. Nezmínil se o roli pravicových extremistů, ač v Americe sílily hlasy, že útok vozidlem by měl být považován za teroristický útok.

Na rozdíl od Trumpa bývalý prezident Barack Obama nezaváhal. Hned 12. srpna časně odpoledne zaujal kritické stanovisko k řádění nacistů v Charlottesville a citoval Mendelova slova z knihy Dlouhá cesta za svobodu: „Nikdo se nenarodil s nenávistí vůči jiné osobě kvůli barvě její pleti, jejímu původu nebo víře. Lidé se nenávisti musejí naučit, a jestliže se mohou naučit nenávidět, pak se mohou naučit také milovat, neboť láska do lidského srdce přichází přirozeněji než její protiklad.“

Obamův tweet obdržel rázem přes 3 miliony kladných ohlasů a překonal dosavadní rekord v historii Twitteru.

Trump našel ocenění u krajních reakcionářů. Jeho obojaké stanovisko pochválil americký neonacista Daily Stromer na webu: „Trumpův komentář byl dobrý. Nezaútočil na nás. Jen řekl, že se národ musí semknout. Nic přímo proti nám, žádné odsouzení.“

Náčelník Ku Klux Klanu David Duka prohlásil, že jeho hnutí „pracuje na plnění slibů Donalda Trumpa.“ Apeloval na prezidenta, aby si uvědomil, kdo byli jeho voliči: „Doporučil bych, aby ses dobře podíval do zrcadla a připomněl si, že to

byli bílí Američané, kteří tě udělali prezidentem, ne radikální levičáci.“

Trumpa obvinil z eskalace násilnosti v Charlottesville starosta města Michael Singer. Uvedl, že odpovědnost leží na Trumpových bedrech, protože při své prezidentské kampani zapříčinil vzplanutí rasových předsudků. „Vinu za mnoho z toho, co vidíte v dnešní Americe, kladu přímo k prahu Bílého domu a na lidi kolem prezidenta.“ řekl

Guvernér Virginie, který vyhlásil mimořádný stav, se opřel do rasistů, kteří se do Charlottesville sjeli z celé země. „Všichni zastánci nadřazenosti bílé rasy a nacisti, kteří jste dnes přijeli do Charlottesville, jed'te domů. Nejste zde vítáni,“ vzkázal v sobotu na tiskové konferenci.

Republikánský senátor Marco Rubio, který byl Trumpovým rivalem v primárkách, uvedl, že prezidentova počáteční reakce byla nedostatečná. „Je velmi důležité pro národ slyšet (Trumpa) popsat události v Charlottesville, jaké skutečně jsou: teror bílých rasistů.“ napsal na Twitteru.

Další Trumpův bývalý oponent z primárek, senátor Ted Cruz, odsoudil násilnosti na Facebooku a v prohlášení se opřel do rasistů. „Nacisté, KKK (Ku Klux Klan) a bílí rasisté jsou odporní a zlí. Každý z nás má morální povinnost vystoupit proti lžím, bigotnosti, antisemitismu a nenávisti, kterou propagují.“ napsal s tím, že útok autem by policisté měli vyšetřovat jako akt domácího terorismu.

Mimo Rubia a Cruze prezidenta kritizoval i další významný republikán, senátor Gory Gardner. „Pane prezidente, musíme nazývat zlo pravým jménem. Ti lidé byli bílí rasisté a byl to vnitrostátní terorismus.“ napsal na Twitteru.

Další republikánský senátor Orrin Hatch, jehož bratr zemřel během druhé světové války, napsal: „Můj bratr neobětoval

svůj život v boji s Hitlerem, aby se pak doma bez odporu šířily nacistické myšlenky.“ uvedl.

Demokratka Zoe Lofgrenová navrhla rezoluci, v níž požaduje, aby viceprezident Mike Pence a členové kabinetu nechali psychiatry prezidenta vyšetřit a určit, zda je schopen vykonávat svou práci.

Demokratická členka Sněmovny Jackie Speierová na Twitteru napsala, že Trump vykazuje známky „nevypočitatelného chování a duševní nestability, což ohrožuje Spojené státy“. Zareagovala tak na tiskovou konferenci, na níž prezident prohlásil, že za násilnosti ve Virginii nesou stejnou měrou odpovědnost obě strany a že v obou táborech, tedy mezi neonacisty i jejich odpůrci, byli dobří lidé.

Výbor OSN pro odstranění rasové diskriminace (CERD) 16. srpna kritizoval USA za „rasistické násilí“ v Charlottesville s tím, že šlo o „selhání na nejvyšší politické úrovni“. Vydal také nezvyklé „včasné varování“, které bylo v posledních letech použito v případech zemí, jako jsou Burundi, Irák, Nigérie či Pobřeží slonoviny.

Události v Charlottesville nepropukly náhodou. Vzkypěl v nich narůstající rasismus, který s nástupem Trumpa do Bílého domu bije do očí.

Jak sdělil Workers World, symbolem jsou památníky na otrokářskou jižanskou Konfederaci. Místo aby s odstupem od války Severu proti Jihu ubývaly, je jich rok od roku víc a víc. V současnosti stojí na veřejných místech Spojených států více než 700 památníků Konfederace. 191 škol nese název po vůdcích Konfederace. Tyto školy navštěvuje na 129 000 dětí. Z toho je přes 27 000 černochů a 40 000 Latinoameričanů. Deset vojenských institucí nese jméno po generálech

Konfederace. Tisíce městských tříd a ulic je pojmenováno po konfедераčních velitelích a politicích.

To nejsou památky po dávno zesnulých předcích. To jsou výmluvná znamení nadřazenosti bílé rasy. Slouží jako korouhve, v jejichž znamení působí pochopové Ku Klux Klanu a nacisté, chráněni policisty, prokurátory, soudy, zákonodárci, guvernéry a samozřejmě jejich šéfem Trumpem.

Tolik Workers World.

Dva dny po dramatických událostech v Charlottesville zbavili mladí lidé v Durhamu, v Severní Karolině, město hanebného pomníku Konfederace.

Podnět dal Ku Klux Klan, který svolal do města shromáždění. Množství mladých černochů, včetně členů Workers World Party, celé hodiny střežili místo, kde se měla akce Klanu konat. Fašisté se tam neodvážili ani ukázat. Teprve pozdě večer malá skupina uspořádala mítink na jiném místě, než bylo původně určeno.

Zatím černoška Takiyah Thompson, studentka North Carolina Central University, členka Workers World Party, vyšplhala na sochu vojáka Konfederace, stojící před budovou soudu, a uvázala jí na krk provaz. Za chvíli se monument válel v prachu.

Policie Thompsonovou a šest dalších osob zatkla a uvěznila. Byli obžalováni z těžkého zločinu. Když je policie odvážela, množství lidí je na znamení solidarity provázelo.

Když se za tři dny, 17. srpna, konal soud se sedmi obžalovanými, shromáždilo se na 200 lidí před úřadovnou šerifa. Dobrovolně „přiznávali“, že pomáhali svrhnout sochu.

Prohlašovali, že to byla kolektivní akce. Žalobce jejich „přiznání“ odmítl.

V souvislosti s událostmi v Charlottesville a Durhamu se rozšířilo hnutí proti fašismu po Spojených státech a odstraňovalo symboly Konfederace v dalších městech.

V Baltimore, ve státě Maryland, nechal starosta za souhlasu městské rady odstranit časně ráno 16. srpna čtyři symboly Konfederace, aby předešel chystané lidové akci.

Tři dny na to 19. srpna, svolali pravicoví radikálové do Bostonu, ve státě Massachusetts, shromáždění formálně „na podporu svobody projevu“. Sešlo se jen několik desítek lidí. Naopak odpůrců rasismu a nacionalismu se shromáždilo na 40 tisíc. Do ulic vyšlo na 500 policistů a pozatýkalo 27 lidí.

Policisty Bostonu pochválil Trump na Twitteru: „Zdá se, že je v Bostonu spousta agitátorů proti policii. Policisté ale vypadají zkušeně a neústupně. Díky.“

V Portlandu ve státě Oregon se 10. září sešla v parku na nábřeží skupina rasistických „Patriotických Kazatelů“. Než stačili zahájit akci, hnali je odtud antifašisté za podpory několika tisíc dělníků. Záštity rasistů se ujala policie a bránila je pendreky a pepřovými střelami. Antifašisté a dělníci se vrátili do parku a na mohutné manifestaci promluvili představitelé socialistické organizace a indiánské komunity.

Podobné případy, kdy se rasisté a fašisté stávají provokatéry pokrokových manifestací, jsou v poslední době čtené.

Na pět desítek iniciátorů se dostavilo v městě Raleigh nedaleko Durhamu na schůzi místní historické komise. Pod heslem „Do It Like Durham – Udělejme to jako v Durhamu“ žádali odstranit památník Konfederace. Setkali se

s pochopením. Akce se z malé místnosti komise přemístila do Státního Archivu a proměnila v masový mítink – a památník vzal zasloužit.

V New Orleans, ve státě Louisiana, byl monument Konfederace po léta trnem v oku místnímu obyvatelstvu, v němž početnou část tvoří potomci otroků. Shromáždilo se na 2 000 občanů a spontánně se rozhodli památník odstranit.

V odborové organizaci přístavních dělníků Sanfranciské zátoky, kterou tvoří většinou černoši, se rozhodli uspořádat akci dělnické třídy celé oblasti proti rasismu.

Ve Philadelphii ve státě Pensylvánie černošská organizace za podpory četných občanů svrhla sochu místního rasisty Franka Rizzo.

V New Yorku vzplanul boj za odstranění sochy rasisty doktora Jamese Mariona Simse z Centrálního parku. Sims, známý jako „otec gynekologie“, konal chirurgické pokusy na černých otrokyních, i těhotných, bez jejich souhlasu, při vědomí, bez umrtvení, bez antiseptiky. Mnohé ženy zemřely. Podobně konal pokusy i na otrocích – mužích. Neměl odborné vzdělání gynekologa. Amatérské pokusy konal v letech 1845 až 1849 v Alabamě. Oběti byly „jeho majetek“, nebo si je „půjčoval“. Jeho pokusy měly zvýšit plodnost otroků.

Nehledě na jeho rekord v zabíjení žen a dětí a působení nesmírného utrpení lidem, byl jmenován roku 1875 prezidentem Americké Lékařské Asociace a roku 1879 prezidentem Gynekologické společnosti.

Socha Simse, v nadživotní velikosti (13 stop), byla instalována roku 1934 ve Východním Harlemu, jenž je čtvrtí černochoů a Portorikánců. Jako cynický výsměch ženám je na piedestalu

vytesáno: „Chirurg a lidumil, zakladatel ženské nemocnice státu New York. Jako výraz uznání jeho zásluh o vědu a lidstvo. Jeho skvělé výsledky šířily slávu americké chirurgie po celém světě.“

Odstranění sochy lékaře-vraha se určitý čas vleкло, měl četné zastánce, ale dnes už nestojí.

Rasismus je ve Spojených státech spojen s třídním bojem. Většinu dělníků, jak už zde bylo uvedeno, tvoří černoši, Latinoameričané, domorodci a Asiaté (black and brown).

Bílým dělníkům se nedaří o mnoho lépe. Namnoze se s bojem proti rasismu solidarizují.

Velká část bílé dělnické třídy pohlíží na svou budoucnost pesimisticky. Podle výzkumu America Values Survey je 52 % dotázaných přesvědčeno, že to nejlepší má už Amerika za sebou. Pesimismus a beznaděj se staly smrtelnou kombinací.

Jak ukazují statistiky National Academy of Science z roku 2015, bílí chudí a dělníci ve stáří mezi 45 až 55 umírají předčasně – sebevraždou, na příčiny spojené s alkoholem a drogami, na nemoci jako diabetes a srdeční onemocnění. Tato témata se ve volební kampani roku 2016 snažil uchopit Bernie Sanders.

V roce 2016 se do boje proti nadřazenosti bílé rasy aktivně zapojili také sportovci.

Iniciátorem byl hráč amerického fotbalu z klubu San Francisco 49ers Colin Kaepernick, který od roku 2011 hraje v Národní fotbalové lize (NFL). V srpnu 2016 odmítl povstat

při americké hymně, která se hraje při vztyčování vlajky na počátku utkání. Prohlásil, že nebude vzdávat čest vlajce země, která utiskuje černé a barevné lidi. Při dalších zápasech výslovně protestoval proti policejní brutalitě a dalším formám sociálního útisku. V době prezidentské volební kampaně prohlásil Trumpa za rasistu, který – stejně jako Hillary Clintonová – si nezaslouží, aby byl zvolen.

Kaepernickův příklad následovali další hráči NFL, z nichž 70 procent jsou černoši. Mnozí z nich mají osobní zkušenosti, jak vypadá rasismus ve Státech.

Trump přilil olej do ohně. Na republikánském aktivu v Huntsville ve státě Alabama, se 22. září rozzuřil, přestal se kontrolovat a řval rasistické tirády proti hráčům NFL. Na adresu majitelů fotbalových týmů křičel: „Get that son of a bitch off the field right now. Out. He’s fired! He’s fired!“ (Přibližně: „Vyražte ty zkurvy syny z hřiště okamžitě. Ven. Je vyhozen! Je vyhozen!“)

Následek byl jiný, než očekával. Americký fotbal je surový, zdraví a životu nebezpečný sport. Každý dobrý hráč je drahá investice. Majitel týmu si rozmyslí dobrého hráče, s kterým má smlouvu na leta, „okamžitě z hřiště vyrazit“.

V následujících dnech po Trumpově sprosté urážce hráčů a jejich matek více než 200 hráčů NFL z většiny z 32 týmů při hymně klečelo, sedělo, zdvihalo zařatou pěst a zakleslo se vzájemně pažemi. A to společně s gauči a členy týmových štábů.

Trump, aby si to u hráčů „vyžehlil“, vykládal, že neschvaluje při hymně klečct, ale spojit se vzájemně pažemi, na tom prý nevidí nic špatného.

Nezdá se, že by tím protestní hnutí sportovců oslabil. Naopak. K hráčům amerického fotbalu se přidali další sportovci.

Bruce Maxwell z Oaklandu byl prvním hráčem baseballu, který při hymně poklekl. Vzápětí ho následovali hráči baseballu ve dvanácti týmech. Odůvodnili to jako protest proti sociální nespravedlnosti.

Vedoucí tým Ženské Národní Basketbalové Asociace - Losangelské Jiskry odmítly 24. září vyjít během hraní hymny ze šaten.

Ženský tým hráček odbíjené historické Černé univerzity v Severní Karolíně poklekl při hymně.

Vulgární výpad Trumpa proti sportovcům způsobil, že někteří hráči amerického fotbalu a basketbalu odmítli tradiční pozvání do Bílého domu, jež se praktikuje od 60. let. Prezidentovo pozvání odmítl například basketbalista Stephen Curry. Trump reagoval podrážděně a zrušil pozvání celého jeho týmu. Curry na to řekl novinářům: „Jaká ironie – svoboda slova platí, když jsi neonacista a skanduješ nenávistná hesla, ale nikoli, když poklekneš na protest.“

K sportovcům se připojují umělci.

Jedním z prvních byl legendární zpěvák Stevie Wonder, který poklekl při koncertu v New Yorku. Následoval ho jeho syn.

Nevybíravým způsobem se pustil do Trumpa známý americký rapper Eminem. O prezidentovi rapuje: „V úřadě je nyní kamikadze, který zřejmě vyvolá jaderný holokaust.“ Konstatuje, že rasismus je jediná věc, v níž je Trump úžasný. Nazývá ho „rasistickým dědulou“. Tím, že Trump odsuzuje

hráče Národní fotbalové ligy, kteří při hymně poklekají, jen odvádí pozornost od skutečných problémů, jakým je například Portoriko, poničené hurikánem. Kritizuje prezidenta, že se obklopuje kontraverzními lidmi, jako je např. Steve Bannon, který byl donedávna stratégem Bílého domu, a kterého podpořil i Ku Klux Klan. Eminem trap uzavírá: „Američané „kurevsky“ nenávidí Trumpa“.

Velice neoblíbený je Trump pro svou snahu vypovědět ze země ilegální imigranty, převážně původem z Latinské Ameriky. Většina z nich přišla do Spojených států za chlebem, jako kdysi i naši předkové z Čech a ze Slovenska.

Zvlášť nelidská je Trumpova snaha deportovat ze Spojených států osoby, jež přišly do země nelegálně jako děti, přivedené rodiči.

Jejich statut upravila administrativa prezidenta Obamy 15. června 2012 programem DACA – Deferred Action for Childhood Arrivals. Podle něj mohou osoby, jež přibýly do Spojených států ve stáří nižším než 16 let s rodiči, a žijí zde nepřetržitě od roku 2007, žádat o dvouleté vízum a pracovní povolení. Žádost mohou po dvou letech – nedopustí-li se vážného trestného činu – opakovat.

Osoby, žijící ve Státech podle programu DACA, se nazývají Dreamers – Snílci. V roce 2017 jich bylo registrováno na 800 000. Z tohoto počtu je asi 200 000 rodičů, kterým se už ve Státech narodily děti. Tyto děti, v případě zrušení DACA, by zůstaly v USA bez rodičů.

Program DACA byl původně přijat jako provizorium s tím, že právní postavení osob, o něž se jedná, bude stanoveno

zákonem. Od roku 2007 byl návrh takového zákona několikrát předložen, ale Kongres ho neschválil.

V září 2017 Trump rozhodl program DACA zrušit. Vyhlásil to ministr spravedlnosti Jeff Sessions. Odůvodnil to tím, že program DACA je neústavní. Do definitivního zrušení byl stanoven půlroční odklad. Do té doby měl Kongres situaci imigrantů, kteří přišli do USA jako děti, upravit zákonem. Protože to nedokázal, ztratili lidé, na které se dosud DACA vztahoval, možnost získat vízum či pracovní povolení.

Aby příjemci DACA získali právní statut pro trvalý pobyt ve Spojených státech, to vyžaduje doložit, že vstoupili do země a pobývají zde legálně. To je podmínka, která sama sebe vylučuje.

Proti Trumpově zrušení programu DACA a deportaci nelegálních imigrantů vůbec, se zdvihl ve Státech masový odpor a boj trvá.

Sto lidí protestovalo 16. září 2017 v Bostonu před parlamentem státu Massachusetts. Shromáždění zahájila Mathowin Munro, představitelka Svazu Amerických Indiánů Nové Anglie. Připomněla, že účastníci stojí na půdě domorodců, která jim byla ukradena rasistickými kolonisty. „Budeme bránit 11 milionů dělníků bez dokumentů a odrazíme útok Trumpa a všech kolonialistů.“ prohlásila.

Vystoupil Andre Francois, předseda bostonského Svazu řidičů školních autobusů a ocelářů, který reprezentuje 1 200 odborářů; z toho je 900 Heit'anů, z nichž mnozí mají jen dočasná víza. Francois řekl, že odbory žádají, aby statut těchto imigrantů byl trvalý.

Členové Společnosti učitelů státu Massachusetts, studenti lékařské fakulty Bostonské Univerzity a Snílci z celého státu vytvořili temperamentní průvod. Procházeli nejživější částí Bostonu a skandovali: „Pryč s nenávisť! Pryč se strachem! Imigranti jsou zde vítáni!“ (V angličtině se to rýmuje: „No hatred! No fear! Immigrants are welcome here!) Průvod vzbudil zájem dalších občanů. Mnozí se k němu připojovali, skandovali a zdvíhali zaťatou pěst.

Bývalý prezident Obama odsoudil Trumpovo zrušení programu DACA jako kruté. O postižených napsal: „Do této země byli přivedeni svými rodiči, někdy i jako kojenci. Možná neznají jinou zemi než naši. Možná ani neumějí jazyk kromě angličtiny. Často nemají tušení, že jsou neregistrovaní, dokud nepožádají o zaměstnání, přijetí na vysokou školu, nebo řidičský průkaz. Neměli bychom ohrozit budoucnost těchto mladých lidí. Ničeho se vlastní vinou nedopustili. Nikoho neohrožují. Jejich deportace nesníží míru nezaměstnanosti.“

Trump se snaží od nástupu do úřadu rušit všechna Obamova nařízení a zákony. Činí tak bez řádného uvážení. Oblibu tím nezískává, ale ztrácí. Průzkumy veřejného mínění dokazují, že, jak u Američanů, tak ve světě, byl Obama, se všemi výhradami, oproti „dnešnímu“ Trumpovi v prezidentské funkci mnohem oblíbenější.

2. Spojené státy, válka a Rusko

Rozpoutají Spojené státy třetí světovou válku, která nemůže být jiná, než jaderná? To je zásadní otázka, jež stojí před naší generací.

Když o téhle otázce přemýšlíme, musíme si připomenout historii, z níž Spojené státy vycházejí, a v jejichž intencích pokračují.

Ve válkách Spojené státy vznikly, ve válkách rostly územně i mocensky.

Ještě to nebyly Spojené státy a jejich Kongres, ale „Shromáždění“ britských kolonií v Americe, jež přijalo roku 1648 zákon, podle něhož jsou Indiáni neznabozi a zaslouží si vyhlazení. Zemí vládne Bůh Hospodin a ten ji přidělil Anglosasům.

V bojích s Indiány a také s Francouzi se zvláště osvědčil plantážník z Virginie George Washington. Angličané ho povýšili na majora. Později sehrál významnou úlohu v „osvobozovací, revoluční válce amerického lidu proti anglickým usurpátorům“. (V. I. Lenin).

Dne 4. července 1776 se britské kolonie v severní Americe prohlásily za nezávislé na britské správě. Přijaly Deklaraci nezávislosti. Tak vznikly Spojené státy Americké.

Osvobozovací válka skončila a započaly expanzivní kořistnické války Spojených států, jež pokračují dodnes.

Výjimku tvoří účast Spojených států ve druhé světové válce, v bojích proti japonskému militarismu a německému a italskému fašismu. Tato válka nebyla ze strany USA ani expanzivní, ani kořistnická.

Na konci této války, po smrti demokratického Roosevelta a za prezidentství slabocha Trumana, spáchaly Spojené státy nejmasovější vraždu v lidských dějinách - svrhly atomovou pumu na Hirošimu a Nagasaki. Zahynulo přitom na 300 000 lidí, naprostou většinou civilistů, kteří neměli s válkou nic společného.

„Šest ze sedmi amerických pěti hvězdičkových důstojníků, kteří poslední hvězdičku získali ve druhé světové válce – generálové MacArthur, Eisenhower, Arnold a admirálové Leahy, King a Nimitz – prohlásili tuto bombu buď za morálně zavrženíhodnou, nebo za vojensky nepotřebnou, anebo za obojí.“

(Oliver Stone, Peter Kuznick: Utajené dějiny Spojených států, Press Brno 2015, s. 119)

Ještě během války plánovalo několik amerických generálů útok na sovětská vojska v Evropě. Zvláště horlivý byl nejslavnější americký generál druhé světové války George Smith Patton. Byl přímo posedlý nenávistí k Rusům, komunistům a Židům.

V předvečer německé kapitulace 7. května 1945 se setkal v Rakousku s ministrem války Spojených států Robertem Pattersonem. Přesvědčoval ho, že právě tady a teď se nabízí příležitost porazit Rusy a zadusit komunismus. Holedbal se: „V boji, do jakého bych je schopen uvrhnout, by mohli obstát tak pět dní. Pak už by nesešlo na tom, kolik milionů vojáků mají a mohl bych vám dát Moskvu.“ Ministr, na rozdíl od generála, měl rozum.

Později v květnových dnech se Patton zúčastnil několika setkání a společenských akcí s předními důstojníky Rudé armády. Do deníku si zapsal: „Důstojníci, až na několik výjimek, působí dojem nedávno zcivilizovaných mongolských banditů...Dle mého soudu by americká armáda v současném stavu mohla Rusy porazit velice snadno.“

Ve svém chorobném uvažování dospěl k názoru, že druhá světová válka byla vybojována v zájmu Židů. Poznamenal si o „skutečné povaze tohoto národa“: „Tihle lidé neznají záchody a odmítají je používat jako cokoliv jiného, než skladiště

plechovek, odpadků a špíny...Odmítají, kdykoliv je to možné, používat latríny a raději si ulevují na zem.“

Zúčastnil se na pozvání s Eisenhowerem hostiny v synagoze při svátku Jom kipur. V poznámkách o tom si napsal: „Puch byl tak drtivý, že jsem málem omdlel a dokonce jsem asi o tři hodiny později vyzvracel jídlo jen při pouhé vzpomínce na tu hrůzu.“

Po návštěvě trosk Berlína napsal 23. července 1945 své paní: „Z Berlína jsem byl smutný. Zničili jsme potenciálně skvělou rasu a chystáme se ji nahradit mongolskými divochy. Komunisté ovládnou celou Evropu. Říkají, že za první týden po obsazení města zastřelili všechny ženy, které se pokusily utéct – a znásilnili zbytek. Kdyby mi to dovolili, mohl jsem město obsadit sám (namísto Sovětů).“

V roce 1970 Američané natočili o Pattonovi velkofilm, který byl vyznamenán osmi Oskary.

Patton nebyl výjimkou, kdo považoval komunisty a Sověty za většího nepřítele, než nacisty. Zvláště horlivým antikomunistou byl Winston Churchill, jehož životním snem bylo udusit komunismus a Sovětský svaz v samém zárodku. Že se mu tento ideál neuskutečnil, nebylo důsledkem jeho malé horlivosti.

Na sklonku druhé světové války neviděl jako hlavní důslednou porážku nacistického Německa, ale obsazení pozic, aby nepadly do rukou Sovětů. Žádal velitele západní fronty generála Eisenhowera o dobytí Berlína. Když nepochodil, poslal mu 8. dubna telegram, v němž ho žádal zmocnit se Prahy. Po smrti Roosevelta se obrátil znovu s touto žádostí na nového prezidenta Trumana. Argumentoval, že osvobození Prahy a co největší části Československa Pattonem by

podstatně ovlivnilo poválečnou situaci v této zemi i ve Střední Evropě a odvrátilo zde nebezpečí komunistického režimu.

Američané se obávali, že roztržka se Sověty by ohrozila jejich pomoc v dosud pokračující válce s Japonskem. Churchill těmito obavami vázán nebyl a pokračoval i po skončení války v Evropě v nebezpečných antisovětských intrikách.

Americký historik, profesor Kalifornské univerzity Arthur Smith se věnoval studiu pramenů k této otázce řadu let a výsledky zveřejnil v knize „Churchillova německá armáda“. Jsou v ní fakta, jež dokazují, že Churchill se nejen zabýval už na sklonku války myšlenkou remilitarizovat Německo a spojit se s ním v boji proti Sovětskému svazu, ale že pro to konal rozsáhlé přípravy.

V britském okupačním pásmu nebyl rozformován a zcela odzbrojen Hitlerův wehrmacht až do roku 1946. Tři miliony německých vojáků zde zůstaly v původních jednotkách, pod původními německými veliteli. Byli částečně vybaveni lehkými zbraněmi. Těžké zbraně a bojovou techniku shromažďovali a skladovali britští velitelé podle Churchillova příkazu, aby je mohli opět snadno rozdat Němcům. Velení zčásti odzbrojených německých armád a divizí bylo předáno třem německým generálům, Lindemannovi v Dánsku, Blumentrittovi v severozápadním Německu a Blaskowitzovi v Holandsku a západně od řeky Vesery.

Churchill také několik dní zachovával vládu nacistického admirála Dönitze, kterému ji předal před smrtí Hitler. Teprve 23. května, na nátlak Moskvy i Washingtonu, britská vojenská policie zatkla Dönitze a 300 členů jeho administrativy.

V červenci 1945 na postupimské konferenci položil Stalin Churchillovi otázku, proč udržuje v Norsku částečně ozbrojenou německou armádu, jež je stále ještě na svobodě. Churchill tvrdil, že o tom slyší poprvé. (Přítomní se zasmáli.)

V červenci vystřídal Churchilla nový britský premiér Clement Attlee, který nemínil v antisovětské avantýře pokračovat. Někteří britští velitelé však pokračovali na vlastní pěst. Ještě v listopadu 1945 zjistili sovětští průzkumníci, že v britském okupačním pásmu působí pět německých vojenských sborů, 25 okruhových a místních vojenských velitelství, letecký okruh se štábem a řada týlových jednotek wehrmachtu. Tyto údaje byly uvedeny v memorandu, jež sovětské velení předalo spojenecké kontrolní radě.

Hitlerův wehrmacht přestal definitivně existovat až v lednu 1946.

Churchill však svůj zavilý antisovětismus a antikomunismus neopustil až do smrti. Ještě ve Fultonu zapěl labutí píseň a zároveň předal štafetu Američanům. Často se toto jeho vystoupení označuje za začátek studené války. Ta ale začala smrtí Roosevelta a prezidentstvím Trumana - shozením jaderné pumy na Hirošimu, která byla mířena na Sovětský svaz.

Ve válečné horlivosti a zavilém antisovětismu amerických prezidentů byl do jisté míry čestnou výjimkou John Fitzgerald Kennedy. Říkám – do jisté míry – protože ani on nebyl po většinu svého tříletého panování beránkem.

Svůj úřad zahájil útokem na Kubu, vyloděním půl druhého tisíce kubánských kontrarevolucionářů v Zátocě sviní. Nebylo to z jeho iniciativy. Přípravy už ve vrcholném stadiu převzal po prezidentu Eisenhowerovi. Počítalo se, že to vyvolá na ostrově masové lidové povstání proti Fidelu Castrovi. Když se povstání nekonalo, a kubánský lid se proti agresorům postavil, Kennedy odmítl nezdařený útok podpořit. Tím si znepřátelil Pentagon, CIA a Wall Street.

V následujícím období se však s těmito kruhy sblížil. Zvýšil zbrojní rozpočet a schválil řadu diverzních akcí CIA, včetně pokusů o vraždu Castra.

Za Kennedyho pokračovala válka ve Vietnamu. Na jihu Vietnamu bylo na pět milionů vesničanů zahrnuto do táborů obehnaných ostnatým drátem. Lesy byly stříkány hebricidy, aby byly zbaveny listí a nemohli v nich operovat partyzáni. Dlouhodobé následky byly katastrofální jak pro Vietnamce, tak pro Američany.

Kennedyho názory byly značně ovlivněny karibskou raketovou krizí, kdy byl svět snad v historii nejbliž termojaderné válce. Co z toho pro sebe a pro svoji odpovědnost jako prezident atomové velmoci vyvodil, vyjádřil v červnu 1963 projevem na American University.

Vyzval k ukončení studené války. „Jaký mír mám na mysli?“ řekl „O jaký druh míru usilujeme? Není to Pax Americana, vnucený světu pomocí amerických válečných zbraní... Pojdme se znovu zamyslet nad svým přístupem vůči Sovětskému svazu...je smutné si uvědomit, jak veliká je propast mezi námi. A nedokážeme-li své odlišnosti hned překonat, můžeme aspoň pomoci proměnit svět v místo bezpečné pro různorodost. Protože jedno je jisté: Naším nejzákladnějším společným poutem je fakt, že všichni obýváme tuto malou planetu. A všichni dýcháme tentýž vzduch. Všichni chováme v svých srdcích budoucnost svých dětí. A všichni jsme stejně smrtelní.“

Tento projev byl vysílán v celém Sovětském svazu a simultánně překládán.

Kennedy si nemohl neuvědomit, jakému smrtelnému nebezpečí se tímto projevem vystavuje. Byla to rukavice, hozená elitě armády a tajných služeb. Šlo jim o miliardové položky státního rozpočtu.

Ještě vážnější bylo, že Kennedy navázal tajná jednání se sovětským premiérem Nikitou Chruščovem a kubánským vůdcem Fidelem Castrem. Před tajnými službami to ovšem tajné zůstat nemohlo.

Na „zjištěních“ těchto tajných služeb se pak zakládala zpráva Warrenovy komise o Kennedyho vraždě. Podle ní byl Lee Harvey Oswald jediným pachatelem.

Dva dny po atentátu byl Oswald během převozu z policejní stanice, uprostřed policistů a před televizními kamerami, zastřelen majitelem nočního klubu Jacobem Rubinsteinem, zvaným „Jack Ruby“. Prý chtěl pomstít prezidenta. Proslýchalo se, že Rubinstein byl spolupracovník tajných služeb a odstranil Oswalda na objednávku.

Ve vyšetřování Kennedyho vraždy bylo mnoho nesrovnalostí. Kromě jiného - Oswald byl podle kolegů, kteří s ním sloužili u námořní pěchoty, mizerný střelec.

Kdo měli zájem na Kennedyho smrti je mimo pochybnost. Bohužel – právě ti měli v hrsti vyšetřování.

Po Kennedyho smrti řádila CIA jako puštěná ze řetězu. Za slabocha prezidenta Lyndona Baines Johnsona zorganizovala v Indonésii nejmasovější vraždu ve své špinavé historii. Za pomoci CIA indonéská armáda pod velením generála Suharta vyvraždila na milion lidí podezřelých z komunismu, pokrokových občanů a příslušníků inteligence i s rodinami.

Ještě krvavější masakr a spoušť zanechal po sobě zuřivý antikomunista prezident Richard Milhous Nixon ve Vietnamu. Američané měli po krk vietnamské války a Nixon vyhrál prezidentské volby zejména tvrzením, že má v úmyslu ji ukončit. Po zvolení učinil pravý opak. Válku ještě zintenzívnil a rozšířil do Kambodže a Laosu. Americká armáda začala

používat napalm, tříštivé pumy a bílý fosfor, který prohořívá až na kost a způsobuje strašnou smrt. Od roku 1968 Nixon zahájil bombardování Vietnamské demokratické republiky.

Nixona proti „nebezpečí komunismu“ popichoval ministr zahraničí Henry Kissinger. Ten jako Žid utekl z Německa před Hitlerem, aby nacistické masové vraždění zaváděl v Latinské Americe a v Indočíně.

Na podzim 1969 Nixon s Kissingerem chystali v Indočíně ještě brutálnější zásah. V tom jim zabránil protest obyvatelstva po celých Spojených státech a masový požadavek válku ukončit. V listopadu se shromáždilo ve Washingtonu tři čtvrtě milionu protestujících. Zapojily se vysoké školy. Střelba do protestujících a mrtví studenti jen rozhořčení Američanů zvýšili. Do protestů vstoupily čtyři miliony studentů a 350 000 akademiků. Na více než třetině univerzit a vysokých škol zastavili výuku.

V březnu 1973 Americká armáda z Vietnamu po letech špinavé války a po hanebné porážce utekla.

USA věnovaly velké úsilí a prostředky, aby vycvičily a vyzbrojily jihovietnamské ozbrojené síly. Ty se ještě dva roky pokoušely o něco, co se podobalo válčení, ale pak se rozprchly.

Vietnamská válka skončila, země se sjednotila a po volbách v červnu 1975 vznikla Vietnamská socialistická republika. Ve Spojených státech a u jejich spojenců zůstal vietnamský syndrom. Zhroutila se iluze USA jako všemocné a spravedlivé velmoci.

Kromě zločinů ve Vietnamu, Kambodži a Laosu patří na Nixonovo konto ještě kontrarevoluční převrat v Chile. Americké tajné služby uplatily vojenské velitele v čele s generálem Pinochetem, a ti 11. září 1973 svrhli lidovou vládu Salvadora Allende. Vojenská junta povraždila na tři

tisíce občanů a na léta nastolila v zemi diktaturu spjatou s Washingtonem.

Nixon v roce 1971 zrušil krytí dolaru zlatem. Od té doby se dolary tisknou podle potřeby a mají „hodnotu“ podle toho, jakou v ně má kdo důvěru.

Nixonova éra skončila ostudnou aférou Watergate. Ze strachu, aby při impeachmentu nevyšly najevo jeho další zločiny, v srpnu 1974 Nixon abdikoval. Přes čtyřicet z jeho lidí bylo ze zločinů usvědčeno a někteří skončili ve vězení.

Kissinger vyklouzl bez úhony. Pokračoval ve funkci ministra zahraničí i za prezidenta Forda. V roce 1973 dostal Nobelovu cenu za mír. Říkalo se o něm, že je politický „realista“. Jeho „realismus“ spočíval v tom, že se snažil prosazovat hegemonii Spojených států stůj co stůj.

Po Nixonovi zvlášt' vynikl zavilým antikomunismem Ronald Wilson Reagan, který seděl v Bílém domě od 21. ledna 1981 do roku 1989.

Osvědčil se už v letech „mccarthismu“. Udával své hollywoodské kolegy z „neamerického myšlení“ a dostal se tak do politiky. Za jeho prezidentství vyvrcholila studená válka a závody ve zbrojení. Byl posedlý myšlenkou Strategické obranné iniciativy, jež měla dosáhnout vojenskou převahu Spojených států ve Vesmíru. Říkalo se tomu ironicky „hvězdná válka“.

Když se v roce 1991 zhroutil Sovětský svaz, připisoval to Západ Reaganovi jako zásluhu - že SSSR „uzbrojil“. Skutečným hrobařem Sovětského svazu byl Gorbačov.

Ten zradu zakrýval frázemi o „novém myšlení“. Podle něj hrozba války mezi Spojenými státy a Sovětským svazem je způsobena jen vzájemnou nedůvěrou. Když se naváží

přátelské vztahy, nedůvěra zmizí a ve světě zavládne mír. Hezká pohádka, není-liž pravda? Pomíjela však společensko-ekonomický protiklad Sovětského svazu a Spojených států, socialismu a imperialismu.

Gorbačovu zradu zpečetil Jelcin, který na jedno desetiletí proměnil Rusko v americkou polokolonii.

Díky Gorbačově a Jelcinově zradě Sovětského svazu se oddálila krize amerického imperialismu a narostly ambice Spojených států na světovládu.

Výrazem byla tzv. Wolfowitzova doktrína, jež se stala základem zahraniční politiky Spojených států. Uvádí se v ní:

„Naším prvním cílem je zabránit opětovnému vynoření se konkurenta, buď na území bývalého Sovětského svazu, nebo jinde, který představuje hrozbu rozsahu, kterou dříve představoval Sovětský svaz. Toto je dominantní důvod, který je základem nové regionální obranné strategie, a vyžaduje si, abychom usilovali o zabránění tomu, aby jakákoliv nepřátelská mocnost ovládla region, jehož zdroje by, za konsolidované kontroly, postačovaly k vytvoření globální mocnosti.“

Spojené státy se cítily jedinou supervelmocí a bezostyšně nárokovaly světovou nadvládu.

V Bílém domě se vystřídali čtyři prezidenti – Bush, Clinton, Bush mladší a Obama. Střídali se republikáni a demokraté, ale mnoho se od sebe nelišili.

Za vlády Clintona a Bushe mladšího se hranice Severoatlantického paktu – NATO rozšířily až k hranicím Ruska. Zároveň si Spojené státy zvolily jako oblast expanze a zvýšení vlivu Blízký východ, bohatý na naftu. V lednu 1991

vojenský vpád do Iráku zahájil novou fází geopolitiky Spojených států.

Americké expanzivní politice se postavil do cesty Vladimír Putin v čele Ruské federace. Ani on tak nemohl učinit hned po nastoupení prezidentského úřadu. Teprve když se mu podařilo rozvrácené jelcinovské Rusko konsolidovat a obnovit mocenské prostředky, zabránil chystanému vytvoření americké vojenské základny na Krymu a útoku amerických pozemních vojsk proti vládě Bašára Asada v Sýrii.

Oba tyto kroky vyvolaly bouřlivou reakci Washingtonu. Od té doby šíří fámu o ruské hrozbě. Za tím se skrývá dávná snaha impéria Spojených států rozvrátit mocné Rusko a získat jeho surovinové bohatství.

Krym

Proč vzbudilo takové pobouření Spojených států a jejich satelitů, když se k Rusku vrátil Krym, který k němu od roku 1783 patřil, (Chruščov v roce 1954 převedl Krymskou oblast do Ukrajinské sovětské socialistické republiky) a který je od Severní Ameriky vzdálen více než sto tisíc kilometrů? Přibližně tolik, jako Florida od Ruska?

Krym je ideální místo pro kontrolu všech států okolo Černého moře.

Spojené státy počítaly s Krymem od pádu Sovětského svazu jako s ideálním nástupištěm pro napadení Ruska. Už v devadesátých letech dvacátého století plánoval Severoatlantický pakt rozmístění základen na Krymu. K tomu účelu zapojovali Američané ukrajinské ozbrojené síly do společných manévrů na pevnině i v Černém moři. Ukrajinci

byli ochotni pustit americké válečné lodi do Sevastopolu a Feodosije.

Obsadit Krym slibovalo Američanům zřídit zde letiště pro všechny druhy bojových a transportních letounů, rozmístit projekt PRO – protiraketové obrany, umístit zde balistické střely. Vše v samém podbříšku Ruska.

Ještě před Kyjevským majdanem začali Američané budovat na Krymu infrastrukturu pro své letectvo. Měli už vyhlídnuté pláže pro rekreaci vojáků. V dubnu 2014 se měla americká armáda začít na Krym stěhovat. Měli za to, že je všechno vyřešeno.

Čáru přes rozpočet jim udělalo referendum a návrat Krymu k Rusku. Sankce, které za to Spojené státy Ruské federaci vyhlásily, jsou pro Pentagon chabá utěcha.

Navrácení Krymu do Ruska znamenalo, že americký imperialismus není všemocný. Že doba, kdy politický dobrodruh Gorbačov a opilec Jelcin proměnili Rusko v rejdiště Spojených států, skončila. Že Rusko za Putina se stalo znovu mocností, jež je s to své hranice uhájit.

Proxy válka mezi Ruskem a Amerikou v Sýrii

Když Gorbačov a Jelcin proměnily Sovětský svaz ve hříčku Spojených států, cítil se Washington pánem světa. Nebyla síla, která by se mu mohla postavit. Ambice na světovládu proklamoval otevřeně vizí New World Order – Nového světového řádu.

Šílenou vizi pána světa, kterou Julius Verne vykreslil v románové podobě Robura dobyvatele, snažily se vlády Spojených států proměnit ve skutečnost.

V roce 1999 kašlaly na Radu bezpečnosti OSN a svévolně pomocí Severoatlantického paktu rozvrátily suverénní stát Jugoslávii, člena OSN, a vytvořily loutkový islámský stát Kosovo. Zřídily si tam vojenskou základnu Camp Bondsteel, a ministryně zahraničí USA Madeleine Albrightová si zde založila soukromou firmu.

Po útoku 11. září 2001 na Mezinárodní obchodní středisko v New Yorku - který si s velkou pravděpodobností zorganizovaly vládnoucí kruhy Spojených států samy – zahájily válku v Afghánistánu. Ukázalo se, že si vzaly příliš veliké sousto. Přes obrovskou převahu armád Spojených států a Severoatlantického paktu potýkají se zde už osmnáctý rok marně s Talibánem a al-Káidou, které ovládají většinu země.

V roce 2003 vtrhla americká vojska do Iráku. Učinily tak pod záminkou, že se zde vyrábějí zbraně hromadného ničení a hrozí jejich použití proti Spojeným státům. Pro tento zločin získaly dokonce mandát OSN. Vládce Iráku, Saddáma Husajna, odsoudily k trestu smrti a oběsily. Ukázalo se, že šlo o účelovou smyšlenku. Žádné stopy po zbraních hromadného ničení se v Iráku nenašly. Washington neuznal za vhodné se za povraždění tisíců Iránců, včetně hlavy státu, omluvit a svět to přešel mlčením.

K podobné národní tragédii došlo v Libyi. Americké tajné služby zde zorganizovaly občanskou válku. Občané Libye neměli sebemenší důvod vystoupit proti vládě Muhammada Kaddáfího. Žili v sociálních podmínkách, o jakých se nesnilo ani občanům Spojených států. Nasazení zahraniční žoldáci posloužili jako záminka, aby USA prosadily v Radě bezpečnosti OSN bezletovou zónu nad Libyí. Měla údajně chránit civilní obyvatelstvo, ale ve skutečnosti umožnila nasazením letectva Severoatlantického paktu zničit libyjskou armádu a svrhnout vládu Kaddáfího.

Podobným způsobem roztáčely tajné služby Spojených států od března 2011 „nepokoje“ v Sýrii. Snažily se svrhnout prezidenta Bašára Asada, který nedovolil americkým společnostem vést plynovod z Kataru přes Sýrii do Turecka, a překazil jim tak obrovský obchod. Rusko sedmkrát hlasovalo v OSN proti rezoluci, jež zkreslovala situaci v Sýrii, ale bylo to málo platné.

Spojené státy kryly svou účast organizací Daeš, tzv. Islámským státem. Vytvořily ji v americkém zajateckém táboře v Iráku za osobní účasti McCaina, který ji pomáhal zakládat a organizovat. Daeš posloužil jako americký nástroj proti syrským vládním silám. Ve Washingtonu byl Daeš běžně nazýván ‚armáda Johna McCaina‘.

John Sidney McCain (1936 – 2018) byl republikánský senátor za stát Arizona. Obširný redakční článek v časopisu Workers World z 29. srpna 2018 klade v názvu otázku: Čí to byl hrdina?

Jeho otec a děd byli admirály válečného loďstva Spojených států. On sám sloužil jako důstojník – pilot na mateřské letadlové lodi. Nebyl žádné „eso“, byl zapleten do pěti havárií. Zúčastnil se bombardování Severního Vietnamu v akci nazvané „Operation Rolling Thunder – Operace Přicházející hrom“, která měla cíl – ničit infrastrukturu, a při níž byly zabity desítky tisíc civilistů. Při třiadvacátém letu byl sestřelen. Zraněný se katapultoval a spadl do jezera. Lidé ho vytáhli a jednali s ním jako s masovým vrahem. Posléze ho vojáci ošetřili a přidali k dalším americkým pilotům do zajateckého tábora. V zajetí strávil více než pět let. Po propuštění se pustil do politiky a patřil mezi reakčními k nejreakčnějším. Byl horlivým válečným štváčem. Hlasoval pro všechny války za vlády Reagana, Bushe staršího, Clintona, Bushe mladšího a Obamy, od Grenady přes Afghánistán po

Jemen. Za Trumpa usiloval o bombardování Íránu. Od roku 2015 až do smrti 28. srpna 2018 byl předsedou senátního branného výboru (Armed Services Committee).

Od roku 2014 za podpory USA okupovali teroristé tzv. Islámského státu - Daeše a kurdská organizace SDF syrskou provincii Diar Ez-Zor a její ropná pole a naleziště plynu. Zbavili tak syrskou vládu jednoho z hlavních zdrojů příjmů a energetických zdrojů země.

Když v dubnu 2015 žádal syrský parlament v OSN, aby byl tzv. Islámský stát označen za teroristickou organizaci, Spojené státy, Británie, Francie a Jordánsko to zamítli.

V létě téhož roku síly džihádu zahájily rozsáhlou ofenzívu na severu Sýrie a obsadily území v provinciích Idlib, Hamá a Latákia. Syrská armáda se ještě v červenci pokusila dobýt část ztraceného území zpět, ale měsíční operace skončila bez výsledku. Vše nasvědčovalo tomu, že během podzimu armáda Daeše a další džihádisté, s pomocí amerických zbraní, dodávaných prostřednictvím Saúdské Arábie, dobudou Damašek, a Syrská arabská republika skončí jako loutkový stát v područí Washingtonu.

Situace se obrátila, když koncem září 2015 do bojů vstoupilo ruské letectvo a raketové vojsko. Stalo se tak na žádost prezidenta Bašára Sadata a syrské vlády. Těžké ruské bombardéry a rakety Kaliber likvidovaly velitelská střediska teroristů a jejich komunikační spoje.

Postupně přispěly syrským ozbrojeným silám dobrovolníci z Íránu, z libanonského Hizballáhu, šíitské ozbrojené skupiny z Iráku, Afghánistánu, z Turkmenistánu, Uzbekistánu, Tadžikistánu a Kirgizska.

Syrský vládní režim získával v bojích zpět ztracená území.

To se přičilo zájmům Turecka. Dne 24. listopadu 2015 Turci sestřelili ruský stíhací bombardér Suchoj Su-24 a dva piloti zahynuli. Tvrdili, že letadlo narušilo turecký vzdušný prostor. Pravým důvodem bylo, že ruské letectvo napadalo kolony, jež vyvážely ropu z území povstalců do Turecka, a to s ním dál obchodovalo. Rusku bylo známo, že za těmito špinavými kšefty jsou členové Erdoganovy rodiny, zejména jeho syn Bilalov.

Tento incident vážně narušil vztahy mezi Ruskem a Tureckem. Rusko omezilo obchod s Tureckem a návštěvy ruských turistů v Turecku.

Vztahy se změnily, když v červenci 2016 se část turecké armády pokusila o státní převrat a svržení Erdogana. Erdogan včas odletěl z hlavního města a pokus o puč byl během několika hodin likvidován. Bylo zřejmé, že turecké vládní síly byly včas varovány a na pokus o státní převrat se připravily. Řada světových médií informovala, že varování přišlo patrně z ruské strany. Zřetelně to potvrdilo, když se Erdogan vzápětí omluvil Kremlu za sestřelení ruského letadla a urychleně ještě v červenci se setkal s Putinem v Petrohradu.

Kdo puč zpunktoval, to vyjádřil známý antikomunista Zbigniew Brzezinski, když Washington za zpackaný pokus o převrat v Turecku kritizoval.

Tyto události změnily také postoj Erdogana k vládě Bašára Asada v Sýrii. Připojil se k stanovisku Ruska a k odporu vůči silám tzv. umírněné opozice, podporovaným a vyzbrojovaným Američany.

Nemilé překvapení v Sýrii způsobil americký prezident Trump. I když po nástupu do úřadu vyhlašoval jako jeden z hlavních úkolů boj s terorismem až do „vyhlazení“ Islámského státu, 7. dubna 2017 nařídil raketový přepad

syrského letiště Šejrát v provincii Homs, z něhož byl veden boj proti džihádistům. Jaký pro to měl důvod? Prý odtud syrské letectvo zasáhlo chemickými zbraněmi protivníka ve městě Chán Šajchūn v provincii Idlib, a zabilo při tom množství civilních osob, včetně žen a dětí.

Trump prohlásil: „Útok na syrské letiště je v životně důležitém zájmu USA:“

Nechali se slyšet také poslušní poskoci Spojených států. Dříve než mohlo být zahájeno vyšetřování, kdo za chemický útok odpovídá, prohlásila F. Mogheriniová, představitelka Evropské unie pro zahraničí a bezpečnost: „Asadův režim nese zodpovědnost za strašný syrský chemický útok“. K odsouzení syrské vlády se pohotově připojili izraelský premiér Benjamin Netanjahu a představitelé organizace Amnesty International.

Jaký motiv by měla syrská armáda k použití chemických zbraní? Za podpory ruských ozbrojených sil v dané chvíli úspěšně pokračovala v likvidaci a vytláčování nepřátel ze země.

Pod otazníkem je i pravý důvod Trumpova vyslání 59 střel Tomahawk s plochou dráhou letu na syrské letiště. Z vojenského hlediska to bylo plácnutí do vody. Jediné vysvětlení je, že chtěl dokázat jestřábům v Kongresu, jaký je rozhodný politik.

Jak Daeš a další džihádisté v Sýrii dostávají na frak, projevuje se stále zřetelněji nejen, kdo jim pomáhá, ale komu slouží a kdo je řídí. Výmluvně o tom svědčí následující událost.

Iránská státní tisková agentura FARS přinesla zprávu, že ruská fregata ve Středozemním moři odpálila tři rakety typu Kaliber, které zničily na předměstí syrského Aleppa operační bunkr. V něm zahynulo třicet důstojníků izraelské zahraniční rozvědky, dále řídící důstojníci USA, Velké Británie, Saúdské

Arábie, Turecka a Kataru. Ruské ozbrojené síly je zasáhly právě, když řídili teroristické operace proti syrské armádě v Aleppu.

Všichni tito vojáci působili v Sýrii v rozporu s mezinárodním právem. Nedala jim k tomu mandát ani syrská vláda, ani OSN. Zvláště americká armáda si počínala v Sýrii svévolně, bez ohledu na právní regule. Damašek hodnotil její počínání jako agresi. Jako zasahování do práv suverénní země hodnotilo jednání USA v Sýrii rovněž Rusko, Čína a Irán.

Americký strategický cíl v Sýrii se s lety změnil.

Za vlády prezidenta Baracka Obamy americká diplomacie a Pentagon usilovaly o odstranění Asada od moci. Moskva trvala na tom, že o vládě v zemi může rozhodnout jen syrský lid.

Trumpova americká zástupkyně v OSN Nikki Haleyová prohlásila, že Spojené státy už nepovažují odstranění syrského prezidenta Bašára Asada za pilíř své politiky v této zemi. Řekla, že se Washington soustředí na politické řešení konfliktu. Spojené státy prý jsou připraveny spolupracovat při tom se všemi zainteresovanými zeměmi včetně Turecka, ale chtějí čelit vlivu Iránu. Haleyová se ovšem nezminila o tom, že cílem Pentagonu a ministerstva zahraničí Spojených států je trvale si podržet okupovanou východní část syrského území.

I tak to byl pro americké jestřáby příliš velký ústupek. Republikánský senátor Lindsey Graham prohlásil: „Nesoustředí-li se Trumpova vláda na svržení Asada, bude to největší chyba od dob Obamy.“ Na odstoupení Asada trvá rovněž syrská opozice. Její zástupce na ženevských jednáních o Sýrii Jahya al-Aridi prohlásil: „V žádné svobodné zemi nemůže existovat lídr, který spáchal válečné zločiny.“

Tedy ne Američané, kteří válčí, kde si prstem ukáží, ale Asad, který jako hlava státu hájí Sýrii proti jejím nepřítelům, je válečný zločinec.

Na sklonku roku 2017 vstoupily boje proti džihádistickým teroristům v Sýrii do závěrečné fáze. Na příkaz ruského prezidenta Vladimíra Putina zahájila velká část ruského expedičního sboru návrat do svých trvalých posádek v Rusku. Teroristé ztratili na 60 000 bojovníků, jejich vojenská moc byla zlomena. Syrské vládní síly získaly možnost situaci v zemi kontrolovat. Opírají se o podporu Íránu, irácké milice a jordánského Hizballáhu.

Ruská a Syrská vláda uzavřely smlouvu, podle níž ruské ozbrojené síly zůstávají příštích 49 let v letecké základně Hmeimmin a v námořní základně Tartus. Smlouva může být prodloužena. V zemi zůstává část leteckých a raketových prostředků, jakož i protivzdušné ochrany a pozemních vojsk pro dokončení likvidace agresorů a jako záruka proti jejich případnému novému pronikání.

Americké ozbrojené síly se zde zdržují ve zcela opačné úloze.

Nemají žádné oprávnění ani od vlády v Damašku, ani od OSN k pobytu a zásahům v Sýrii. Po celou dobu boj proti Daeši a dalším džihádistickým bandám jen předstíraly. Ve skutečnosti jim pomáhaly jak zbraněmi, tak zpravodajskými informacemi a operativním řízením. Ještě na podzim 2018 jejich zbytky, zvláště velitele, zachraňovaly z obklíčení. Na teritoriu, jež protiprávně drží, tvořily ze zbytků tzv. Islámského státu „Novou syrskou armádu“. V oblasti At Tanf vytvořily výcvikový tábor, v němž cvičily asi 750 teroristů.

Ve výcvikovém táboře nebyli jen džihádisté a nepřítelé Asadovy vlády. Svědectví o tom přinesl syrský občan Rijad Faríd Hidžáb.

Jeho příbuzný byl těžce zraněný, přišel o ruku. V bezvědomí byl přivezen do uprchlického tábora Er Ruban. Podařilo se mu doručit zprávu o tom, co se v táboře děje.

Je tam katastrofální nedostatek jídla a pitné vody, chybí léky a zdravotnický personál. Ale životní podmínky v táboře nejsou to nejhorší. Do tábora denně přicházejí ozbrojenci z různých skupin, prodávající výcvik na nedaleké americké vojenské základně. Znásilňují ženy a týrají a zesměšňují muže. Příbuzný dále uvedl: „Jsem naživu. Jídlo prakticky žádné. Jak se odtud dostat, nevím. Přišli Američané a hovořili s každým z tábora – nabízeli vstup do strany Ar-Rai a boj proti Asadovi. Za to slibovali jídlo a dobré životní podmínky. Souhlasili jen jednotlivci. V dané situaci nerozumím tomu, s čím počítají američtí „politická technologové“. Nejdříve desítky tisíc lidí trápí hladem, s jejich mlčenlivým souhlasem jimi cvičení ozbrojenci znásilňují a týrají uprchlíky. A teď těm samým nešťastným lidem navrhuji, aby podporovali jimi vytvářenou politickou organizaci a vstupovali do armády.

A tak se ptám: Kam se dívá to nechvalně proslulé „mezinárodní společenství“ a Organizace spojených národů? Je naléhavě nutné zachránit desítky tisíc lidí umírajících hladem na hranici s Jordánskem. Ty nezajímá politika, potřebují potraviny, léky, odbornou lékařskou pomoc a teplé ošacení.“

Prezident USA Donald Trump zaslal 12. prosince 2017 Kongresu dopis, v němž napsal: „Od okamžiku posledního pravidelného referátu ozbrojené síly USA, které se účastní boje s Islámským státem v Sýrii, provedly omezený počet útoků na syrskou vládu a provládní síly. Tyto útoky byly zákonnými opatřeními pro čelení zjevným hrozbám pro síly USA a jejich partnerů, kteří se této kampaně účastní.“ Text

dopisu zveřejnila tisková služba Bílého domu. V těchto dvou větách je vyjádřeno, proti komu Spojené státy v Sýrii fakticky bojují a čím se chtěl Trump před kongresmany pochlubit.

Rusko dosáhlo v Sýrii všechno podstatné, oč Putin usiloval.

Spojeným státům se nepodařilo zbavit Asada vlády. Spojenectví Ruska se Sýrií se upevnilo. Rusko získalo významnou strategickou pozici na Blízkém východě. Zabezpečilo si zde vojenskou pozici nejméně na příští půlstoletí. Navíc: Vyzkoušelo nejmodernější zbraně. Ozbrojené síly a velitelský sbor nabyly cenné bojové zkušenosti.

V tom, co se odehrálo v Sýrii od tzv. Arabského jara po současnost, vidíme, jak se nejen Blízký východ, ale celý svět mění.

Od roku 2011 Spojené státy rozvracely Sýrii uměle vyvolanou občanskou válkou a intervencí tzv. Islámského státu. Svět se na to díval, a pokud Američanům nepomáhal, bránit jim v tom se neodvážil.

Po sedmi letech je situace jiná. Američané v Sýrii utrpěli porážku a pozice Ruska sílí. Nejen na válečném poli, ale i v diplomacii. Zatím co jednání v Ženevě se vlečou bez konce a bez výsledku, jednání Ruska, Sýrie a Turecka v Asaně napomohlo ukončení války a načrtlo perspektivy mírového uspořádání Sýrie.

Korea má jedné genocidy, způsobené Američany, až po krk

Bylo by naivní domnívat se, že fiasko v Sýrii přivede americké militaristy k rozumu a s mezinárodními štvanicemi a válečnými výboji skončí. Těžiště jejich expanzivních záměrů se přeneslo na Severní Koreu.

Jak jsem už uvedl - ve volební kampani Trump prohlásil, že má v úmyslu jednat s „diktátorem“ Korejské lidově demokratické republiky Kim Čong-unem, zvážit americkou vojenskou přítomnost v Jižní Koreji, popřípadě odtud americkou armádu stáhnout.

Po zvolení zpíval jinou. Rozpoutal propagační politickou kampaň mezinárodních rozměrů proti severokorejským jaderným a raketovým zkouškám. Prohlásil, že nedovolí režimu v Pchjongjangu získat mezikontinentální střely s jadernými hlavicemi. Jako by právě tyto zbraně představovaly největší hrozbu světové atomové války, a nikoli zbraně hromadného ničení Spojených států, jež jsou nesrovnatelně mocnější. Navíc – byly již jednou Američany použity v Hirošimě a Nagasaki a způsobily smrt statisíců nevinných lidí.

Korejci mají s Američany trpkou zkušenost. Ve válce let 1950 až 53 spáchali Američané v zemi v pravém slova smyslu genocidu a nepředstavitelné materiální zničení. Svrhli na Koreu více bomb, než na Japonsko za druhé světové války. Zasyпали zemi 32 000 tunami napalmu. Americká novinářka Blaire Hagdunová napsala: „V průběhu tří válečných let jsme zabili zhruba 20 procent severokorejské populace.“ To je ještě velmi mírný odhad. Sami Korejci udávají ztrátu třetiny obyvatel. Velitel strategického letectva USA v Koreji generál Le May se ještě po letech pochlubil: „Rozbombardovali jsme v Koreji všechno, co se hýbalo, dokonce i každou cihlu, která ještě ležela na druhé cihle.“ Při hloubkových letech ničily americké bombardéry přehradu hydroelektráren a zavlažovací

přehrad. Zaplavily tak miliony hektarů zemědělské půdy a způsobily hladomor.

Válka v Koreji nebyla nikdy ukončena mírovou smlouvou, ale jen příměřím mezi válčícími stranami. Podle 38. rovnoběžky, kde válka začala a také skočila, byla vytvořena mezi Severní a Jižní Koreou demilitarizovaná zóna.

Během 65 let, jež od konce války uplynuly, činil Washington všechno, co mohl, aby KLDR uškodil a zabránil jí obnově země a mírového života lidu. Bránil jí a brání v přístupu k zahraničnímu kapitálu a trhům. Ničí její ekonomiku sankcemi. Brání vzájemným mírovým stykům obou částí rozděleného národa. Na hranicích vytvořil systém vojenských a raketových základen, nepřetržitě ohrožujících sever.

Obnova válkou zničené Severní Koreje si vyžádala obrovské úsilí. Korejskému lidu poskytoval všestrannou pomoc Sovětský svaz i další země socialistického společenství. Významnou měrou přispělo i Československo. Už za války vyslalo do země polní nemocnici s týmem zkušených lékařů. Po uzavření příměří pomohli českoslovenští experti se stavbou nemocnice v Čchongdžinu, s obnovou přehrad a rozvojem strojírenství. Praha dodávala strojní zařízení, lokomotivy, autobusy a automobily.

Spojené státy nikdy nepřerušily proti KLDR sankce a snažily se do nich zapojit všechny kapitalistické země, zejména hospodářsky a průmyslově vyspělé.

Po rozpadu Sovětského svazu a evropského socialistického společenství byla po jistou dobu severokorejským ekonomickým partnerem jen Čína.

Severní Korea se orientuje především na vlastní síly. Státní ideologie čučche spojuje tři principy: ekonomickou

samostatnost, silnou armádu a nezávislou politiku vůči ostatním zemím.

V KLR existují sociální poměry, o jakých se může v nejnávštějnějších kapitalistických zemích včetně Spojených států jen zdát. Neexistuje zde nezaměstnanost, pracovní doba je osmihodinová, školství a zdravotní péče jsou zdarma. Základní potraviny, bydlení a doprava jsou levné.

Státem plánované a řízené hospodářství dosáhlo za posledních sedmnáct let průměrný roční růst 3,9% HDP. Nedostatek některých základních surovin a přebytek jiných se řeší mimořádnou podporou vědy a vynálezů. Mezi vynálezy státního významu patří tzv. korejské železo a syntetický materiál vinalon. Nedostatek uhlí se podařilo řešit zpracováním kovů bez použití koksu. Bohatství „vzácných zemin“ podporuje zejména obchod s Čínou.

Vedení KLR je přesvědčeno, že země vyřeší nedostatek energie a potravinový problém do roku 2020.

V posledních letech značně pokročila výstavba hlavního města. Během jednoho roku byla v centru Pchjongjangu postavena nová čtvrť s 44 budovami o 20 až 70 patrech. Zaujímá 900 000 čtverečních metrů a je v ní 4804 bytů. Sedmdesátiposchoďový mrakodrap byl postaven za 74 dní. Ve čtvrti jsou rovněž objekty občanské vybavenosti – obchody, servisy, knihovny apod. Hlavní ulice Ryoyong, dlouhá dva a půl kilometru, je moderní a hezká.

Výstavba svědčí, že KLR nepočítá s válkou, ale zbrojí, aby budovatelské dílo před válkou ochránila.

Kdo napětí v korejském regionu udržuje, jsou Spojené státy.

V Jižní Koreji je trvale rozmístěno na 28 500 amerických vojáků. Každoročně se konají poblíž hranic Severní Koreje na

pevnině, na moři i ve vzduchu společné manévry ozbrojených sil Spojených států a Jižní Koreje. Není pochyb o tom, kdo je iniciátorem a organizátorem.

Jižní Korea hraje v americkém tlaku proti Severní Koreji po leta pasivní roli a víceméně jej tlumí. Nepřeje si zvýšení napětí v regionu. Má zájem na mírovém soužití a spolupráci se severní polovinou země. Leč americký imperialismus zde sedí jako žába na prameni. Konečným americkým cílem je proměnit celý Korejský poloostrov v jedinou prozápadní državu. V případě potřeby v nástupiště proti Číně, eventuálně i proti Rusku.

Toho jsou si Rusko i Čína vědomi. Z řady důvodů si nepřejí porážku nebo rozvrat Severní Koreje. Podporují její schopnost obrany. Zároveň ale střeží, aby vedení KLDK neprovedlo neuvážené opatření, jež by mohlo vést k válce.

Není to Korejská lidově demokratická republika, kdo ohrožuje mír na Korejském poloostrově. Od července 1953, kdy byla podepsána dohoda o příměří, neprovedli Severokorejci jediný ozbrojený výboj. Do kolika zemí vpadli za tu dobu severoameričtí agresori?

Severní Korea zbrojí. Má milionovou armádu. Vzhledem k počtu obyvatel – 25 milionů – jednu z nejpočetnějších na světě.

V roce 2002 uveřejnily Spojené státy zprávu, že Severní Korea plánuje vyrábět jaderné zbraně. Dne 10. ledna 2003 KLDK oznámila, že odstupuje od Smlouvy o nešíření jaderných zbraní. 10. února 2005 vydala prohlášení, že vyrábí jaderné zbraně jako odstrašující prostředek pro svoji ochranu.

Ruský prezident Putin řekl, že mu již v roce 2001 vůdce KLDK Kim Čong-il sdělil, že má Pchjongjang atomovou bombu a plánuje jaderné zbraně dál rozvíjet. Od té doby

Severní Korea provedla několik zkoušek jaderných pum a raket – jejich nosičů.

V roce 2006 uvalila OSN na KLDR kvůli jaderným a raketovým testům sankce, jež byly v následujících letech několikrát zpřísněny.

Deník New York Times přinesl 17. září 2017 zprávu, že Spojené státy, přes varování zpravodajských služeb, vyvázejí do KLDR raketové palivo. Tato skutečnost byla údajně známa prezidentu George W. Bushovi i Baracku Obamovi.

O čem to svědčí? Že Spojeným státům nešlo o mírové urovnání na korejském poloostrově, ale o udržení regionu v napětí.

Záhy po nástupu Trumpa do prezidentského úřadu rozpoutala jeho vláda proti severokorejským jaderným a raketovým pokusům hysterickou kampaň.

V březnu 2017 ministr zahraničí Tillerson vystoupil na tiskové konferenci s kategorickým prohlášením: „Politika strategické trpělivosti je minulostí. Připravujeme sérii nových diplomatických, bezpečnostních a hospodářských opatření, která bychom vůči KLDR mohli přijmout. Jestliže se zvýší hrozba ze strany severokorejského zbrojního programu do té míry, že to bude vyžadovat akci, pak je i tato možnost na stole.“

Viceprezident Mike Pence zhodnotil vztahy USA se Severní Koreou téměř stejnými slovy. I on konstatoval, že je éra strategické trpělivosti u konce a Washington nechává všechny varianty na stole.

Po šestém severokorejském jaderném testu se sankce OSN proti KLDR zostřily. Rusko a Čína se k nim připojily. Ruský ministr zahraničí Lavrov však zdůraznil, že smyslem sankcí

není Severní Koreu potrestat, ale přivést ji k dialogu s mezinárodním společenstvím. Rusko jakékoli pokusy řešit problém silou kategoricky odmítá. Pokud by došlo ke konfliktu, zemřely by desetitisíce, ne-li statisíce nevinných civilistů v obou Korejích a možná i v Japonsku – řekl Lavrov.

Čína se k ruskému vyjádření připojila, když řekla, že válka na Korejském poloostrově by „neměla vítěze“. To se diametrálně liší od představy Trumpa, který kladl absurdní požadavek, aby všechny státy přerušily s KLDŘ veškeré styky. Jak by bylo možno s Pchjongjangem cokoli projednat, kdyby se s ním nikdo nestýkal?

15. dubna 2017 pohrozil prezident Trump Korejské lidově demokratické republice útokem, jestliže „Kim Čong-un uspořádá slavnostní ohňostroj v podobě zkoušky balistických raket...Severní Korea je problém. A tento problém bude překonán.“ prohlásil Trump.

Když Severní Korea provedla šestý jaderný test, americká zástupkyně při OSN Nikki Haleyová na mimořádném zasedání Rady bezpečnosti pohrozila, že předloží návrh nejtvrděších možných opatření. Prohlásila: „Pokud se KLDŘ nevzdá své bezhlavé politiky a jestli USA budou muset bránit sebe nebo své spojence, KLDŘ bude zničena.“

Donald Trump demonstroval svoji rozhodnost tím, že vyslal k břehům Severní Koreje válečný konvoj s letadlovou lodí. Když se Pchjongjang nepolekal, vyslal dvě letadlové lodě. Když ani to nepomohlo, vyslal jako třetí USS Nimitz, jež se připojila u severokorejského pobřeží k jaderným ponorkám a letadlovým lodím USS Carl Vinson a USS Ronald Reagan.

Trump opakoval, že nikdy nedopustí, aby se Severní Korea stala jadernou mocností. Demonstroval to vysláním

bombardérů, nosičů jaderných zbraní, provázených stíhačkami do blízkosti severokorejských hranic.

Vyslání bombardérů až k pobřeží KLR potvrdilo americké ministerstvo obrany. Podle jejího mluvčí Dany Whiteové bylo cílem ukázat, jaké možnosti má prezident Donald Trump k dispozici. Řekla, že šlo o nejsevernější let americké stíhačky nebo bombardéru v demilitarizovaném pásmu u severokorejského pobřeží v 21. století.

Napětí se vyostřilo po militantním vystoupení Trumpa před Valným shromážděním OSN. Znovu – po kolikáté už? - pohrozil KLR zničením a Kim Čong-una označil za „raketáka na sebevražedné misi pro něj i pro Severní Koreu“. Kim na to odpověděl, že Trump urazil jeho zemi a nazval na oplátku Trumpa „duševně vyšinutým senilem“. Použil při tom archaický anglický výraz „dotard“, který znamená starou slabou a duševně nemohoucí osobu.

Slovní přestřelka pokračovala. Když Severní Korea vyzkoušela vodíkovou bombu, Trump pohrozil, že KLR narazí na „ohnivou zlobu, jakou svět neviděl“. Haleyová řekla, že si Kim Čong-un „koleduje o válku“.

Nebezpečí americké agrese se vystupňovalo.

Objevily se zprávy, že Čína a Rusko přesouvají k hranicím Severní Koreje vojenskou techniku. CNN s odvoláním na Pentagon uvedla, že čínské pozemní síly a těžké bombardéry, schopné nést střely s plochou dráhou letu, byly uvedeny do pohotovosti. V jihokorejských médiích se objevila zpráva, že Čína přemístila k severokorejským hranicím 150 tisíc vojáků.

Severokorejský generál v oficiální agentuře KCNA popsal možnost útoku na americký ostrov Guam, ležící nejbliž Korejskému poloostrovu. Rakety Hwasong-12 přeletí přes Japonsko, za 1065 sekund urazí 3356 kilometrů a budou u Guamu, který má 160 tisíc obyvatel.

Spojené státy počaly rozmisťovat v Jižní Koreji prvky protiraketového systému THAAD. Severokorejská armáda pohrozila, že bude na americký protiraketový štít THAAD fyzicky reagovat. Vytváření štítu kritizují Čína a Rusko, které se obávají, že radarový systém štítu bude sledovat i jejich vojenské aktivity. S rozmístěním amerického štítu na jihokorejské půdě nesouhlasí ani nový jihokorejský prezident Mun. Jeho hlavní poradce oznámil, že zavedení systému THAAD bude zastaveno. Byly zahájeny studie o jeho vlivu na životní prostředí, a ty mohou trvat až dva roky.

Zkušenosti politologové poukazují na unikátní konflikt kolem Severní Koreje. Existuje tam vysoká míra válečného nebezpečí, ale malá pravděpodobnost vypuknutí skutečné války.

KLDR nemá žádný důvod válku zahájit. Je snad nebezpečí, že napadne Spojené státy? To by byla sebevražda. Důvody jejího zbrojení jsou prosté a průhledné. Nechce skončit jako Irák a Libye, jako Muammar Kaddáfí a Saddám Husajn, kteří neměli zbraně hromadného ničení a proto se stali snadnou kořistí amerického imperialismu a jeho pohůnků.

Jihokorejští představitelé nemohou nevidět, že během prvních hodin nebo minut války by přestalo existovat hlavní město Soul s půl třetím milionem obyvatel, které je na dostřel dělostřelectva severního souseda. Kromě toho oba státy tvoří jeden národ, spojený nespočetnými příbuzenskými vazbami.

Japonsko má s jadernou válkou tragickou zkušenost a sotva ji chce prožít znovu. Severokorejské rakety jsou s to zasáhnout Tokio s 37 miliony obyvatel, i klíčovou industriální oblast Keihanshin s 20 miliony. Japonsko je příliš malé a hustě osídlené na to, aby si mohlo dovolit válku s prostředky hromadného ničení.

Američany už jednou stála válka v Koreji – podle jejich vlastního přiznání 54 246, podle velení čínských lidových dobrovolníků 397 543, a podle KLDK 405 490 lidských životů. A to neměli proti sobě moderní milionovou armádu. Co by způsobila jedna jaderná puma v americkém velkoměstě, to si dovede sotva kdo představit. Nejde jen o miliony lidských životů a nevyčísitelné materiální zničení, ale o psychologické, morální a politické důsledky ve státě, který nezažil na své půdě válku půl druhého století. A tehdy flinty se spirálovou hlavní představovaly vrchol válečné techniky.

Není záruka, že by se na obranu KLDK dnes nepostavila jaderná mocnost Čína.

Vztah Číny k Severní Koreji má dvě stránky. Na jedné straně nechce, aby ve vojenské hrozbě vůči USA překročila „červenou čáru“, ale zároveň považuje její obranyschopnost za záruku, že se Amerika s Jižní Koreou nedostanou bezprostředně na čínské hranice.

Vladimír Putin jaderné testy KLDK odsoudil, ale zároveň vyjádřil přesvědčení, že politika vyvíjení tlaku na Pchjongjang je chybná a neúčinná. Jedinou cestou, jak uspokojit bezpečnostní zájmy všech zúčastněných stran je dialog. Dialog bez kladení předběžných podmínek. „Provokace, tlak, militarismus a urážlivá rétorika vedou do slepé ulice.“

Obavy z konfliktu vyjádřil také generální tajemník OSN António Guterres na zasedání Rady bezpečnosti. „Musíme se vyvarovat špatných odhadů a nedorozumění. Musíme začít jednat, abychom zabránili konfliktu a dosáhli udržitelného míru“.

Čínské ministerstvo zahraničních věcí uvedlo, že vojenský tlak Washingtonu na KLDK ji nutí provádět další raketové a jaderné zkoušky a tak se jen napětí stupňuje.

Peking společně s Moskvou navrhly, aby americká a jihokorejská armáda zastavily svá každoroční vojenská cvičení, jež se nápadně podobají nácvičku invaze. Na oplátku by KLDR zmrazila vývoj jaderných zbraní. To by posloužilo jako východisko jednání o mírové smlouvě.

Spojené státy během roku 2017 vystupňovaly silácká gesta proti KLDR. Výsledek se rovnal nule, nebo byl spíše negativní. Potvrdilo se varování Moskvy a Pekingu, že americké hrozby mohou severokorejské zbrojní úsilí jen zintenzívnit.

Bílý dům se manévry válečných konvojů a strategických bombardérů poblíž severokorejských hranic dostal sám do pasti. Další krok už mohl být jen válka – o kterou ani Spojené státy nestojí. Co by tím získaly? Nic. Že je pro ně severokorejská atomová zbraň hrozbou, tomu nikdo ve Washingtonu nevěří.

Začaly měnit tón.

První sondu vypustil druhý muž americké administrativy, státní tajemník Rex Tillerson. Na půdě think-tanku Atlantic Council 13. prosince 2017 řekl, že Spojené státy jsou připraveny usednout za jednací stůl se Severní Koreou, aniž by si kladly jakékoli podmínky. Hned ale dodal, že USA jsou připraveny zasáhnout i vojensky.

Den na to se Donald Trump, během rozhovoru pro agenturu Reuters, zmínil, že USA dávají v řešení sporu kolem severokorejského raketového a jaderného programu přednost jednání.

Pro agenturu Bloomberg řekl, že „za příhodných podmínek“ by byl ochoten se přímo sejít se „severokorejským diktátorem“ Kim Čong-unem. „Považoval bych za vhodné se

s ním setkat, jistě bych to udělal, byl bych poctěn.“ řekl Trump.

Do třetice i americký ministr obrany James Mattis při pobytu v Indii dal najevo, že Spojené státy chtějí řešit jadernou krizi na Korejském poloostrově diplomaticky.

Nový jihokorejský prezident Mun Če-in, zvolený v květnu 2017, se vyjádřil jednoznačně: „Nebudeme tolerovat další katastrofickou válku na našem území. Nehodláme vzdát náš cíl – spolupracovat se spojenci na denuklearizaci Korejského poloostrova.“ Tak to podle New York Times sdělila Munova prezidentská kancelář.

V požadavku denuklearizace Korejského poloostrova se jihokorejský prezident shoduje s prezidenty Číny i Ruska.

Podle generálního ředitele Ruské rady pro mezinárodní vztahy Andreje Kortunova jihokorejský prezident Mun Če-in hned po nástupu označil za svou prioritu zlepšení vztahů s KLDR a tuto politiku důsledně provádí. Jeho iniciativa však narazila na odpor Spojených států. Trump na Twitteru řekl, že „řeči nejsou na jaderné zbraně odpověď.“

Na obrat politiky Jižní Koreje vůči Severní měl značný vliv tlak Číny, která zavedla proti Soulu ekonomické sankce.

Andrej Kortunov o tom napsal: „V září jsem navštívil Korejskou republiku a dobře si pamatuji na obavy podnikatelů, diplomatů a státních úředníků. Obchodní výměna mezi oběma zeměmi ztlačila a spolu s ní i počet čínských turistů. To vše přimělo vládu k tomu, aby zrychlila realizaci nové politiky a učinila konkrétní kroky. Soul omezil svou účast v řadě společných projektů s USA a vystoupil z trojstranného partnerství USA, Japonska a Koreje. Po tomto kroku Peking zrušil své sankce a došlo k dialogu.“

Kardinální zásah do událostí na Korejském poloostrově znamenal novoroční projev Kim Čong-una v televizi KJDR, odvysílaný prvního ledna 2018 v 9 hodin ráno. Uvedl dvě věci: 1. že jaderný a raketový program KJDR byl úspěšně dokončen, a celé území Spojených států je v jeho dosahu, 2. že KJDR je ochotna vyslat své sportovce na zimní olympijské hry v Pchjongčchangu.

Než se Bílý dům probudil, vzpamatoval a stačil zareagovat, zaujala stanovisko vláda v Soulu. Iniciativu severního souseda přivítala a podpořila.

Tím se distancovala od nepřátelské politiky Washingtonu vůči KJDR. Od politiky válečných výhrůžek, vojenských cvičení, válečných konvojů a strategických bombardérů namířených proti Severní Koreji. Vyjádřila, že severokorejské rakety s jadernými hlavicemi nepovažuje za své ohrožení.

Jak napsal ruský autor Ivan Kuzněcov: „Šikovný novoroční trik severokorejského vůdce může výrazně změnit světovou politiku. Pro Rusko a Čínu to bude znamenat zpomalení závodu ve zbrojení na tichomořských hranicích, pro Spojené státy obrovskou porážku zahraniční politiky a ztrátu důvěryhodnosti mezi spojenci.“

Do 48 hodin po Kimově projevu byly navázány první přímé kontakty mezi Pchjongjangem a Soulem. Formálně se jednalo o účast na olympiádě, ale fakticky tím byla otevřena cesta zásadního zlepšení vztahu obou zemí.

Bílý dům oznámil, že plánované vojenské cvičení americké a jihokorejské armády se odkládá a bude uskutečněno až po olympiádě.

Sedmého ledna Donald Trump prohlásil, že je připraven s Kim Čong-unem telefonicky jednat. Dodal, že pro rozhovor musí být splněny jisté podmínky, které blíže neuvedl.

Mezi tím se již setkali s představiteli Severní Koreje jihokorejští pracovníci zpravodajských služeb, vládní úředníci, guvernér provincie, kde se bude olympiáda konat. Jednali nejen o olympijských hrách, o zajištění jejich bezpečnosti, ale i o problematice znovusjednocení rozdělených rodin, dokonce i o možném dialogu mezi armádami obou zemí.

Během jednání se postavil do čela delegace KLLDR předseda výboru pro mírové sjednocení vlasti Ri Son-kwon a do čela jihokorejské delegace ministr pro sjednocení Čo Mjong-kjon. Pchjongjang potvrdil, že na Olympijské hry dorazí „vysoce postavená delegace“, kromě sportovců státní činitelé, novináři a umělci, kteří vystoupí s kulturním programem.

Na návrh Soulu pochodovaly na zahájení her týmy Severu a Jihu ve společném útvaru pod společnou vlajkou – bílou s modrou siluetou Korejského poloostrova. Oba státy vytvořily společný tým ženského hokeje.

Ruský prezident Vladimír Putin zhodnotil situaci kolem Korejského poloostrova na setkání s šéfredaktory ruských médií a informačních agentur 11. ledna: „Myslím si, že pan Kim Čong-un bezesporu tuto partii vyhrál. Splnil svůj strategický cíl: má jadernou nálož a má raketu globálního dostřelu do 13 tisíc km, která v podstatě dokáže zasáhnout jakékoliv místo na Zemi, nebo alespoň jakékoliv místo jeho potenciálního nepřítele.“ Putin pokračoval, že po splnění tohoto úkolu by měl severokorejský režim přejít k dialogu o denuklearizaci poloostrova. Krizi vyřeší jen jednání. Putin vyjádřil přesvědčení, že Kim „má teď samozřejmě zájem situaci vyřešit, urovnat, zklidnit.“

Následující den americký prezident Trump v rozhovoru pro list Wall Street Journal uvedl, že má se severokorejským vůdcem Kim Čong-unem „pravděpodobně“ velmi dobrý

vztah. Jak má ve zvyku, neurčitě breptal: „Mám pravděpodobně velmi dobrý vztah s Kim Čong-unem. Mám s lidmi vztahy. Myslím, že byste byli překvapeni.“ Na otázku, zda už někdy se severokorejským vůdcem telefonicky hovořil, odpověděl, že to nechce komentovat. „Neříkám, že ano, ani že ne. Prostě to nechci komentovat.“

Tisková agentura Sinchua informovala, že 16. ledna čínský prezident Si Ťin-pching telefonoval s americkým prezidentem Donaldem Trumpem. Vyzval jej k „společnému úsilí udržet tak těžko získaný současný stav a využít jej k uvolnění situace na Korejském poloostrově. Je třeba obnovit dialog.“

Čína trvá na tom, že jedinými legitimními formami jednání o situaci na Korejském poloostrově jsou Rada bezpečnosti OSN a tzv. Šestistranné jednání, jež se koná již mnoho let čas od času v Pekingu pod záštitou Číny a zúčastňují se jej Severní a Jižní Korea, Čína, Rusko, Spojené státy a Japonsko.

Severokorejská vláda se obrátila s výzvou k celému korejskému národu. Vyzývá k zmírnění vojenského napětí mezi oběma korejskými státy. Za nejdůležitější úkol prohlašuje sjednocení korejského národa. Zdůrazňuje, že KLTR a Jižní Korea mají samostatně rozhodnout o sjednocení země, že zásah třetích stran do této otázky je nepřijatelný.

Ujišťuje, že raketový a jaderný program KLTR není namířen proti Soulu a nebrání ozdravení vztahů mezi Severem a Jihem. Vyzývá k odporu proti USA, které vyvolávají jadernou válku.

Navrhuje aktivizovat humanitární a politické vztahy mezi Severem a Jihem. Zdůrazňuje nutnost spolupráce mezi politickými stranami.

Severokorejská vláda vyslovila naději, že rok 2018 bude „rokem prudkého obrátu“ ve sblížení obou států.

Jako falešný tón zazněl do příznivé atmosféry domýšlivý výrok amerického prezidenta Trumpa, že to byl jeho tvrdý postoj, co přimělo Pchjongjang k rozhovorům. Podobně prohlásil americký viceprezident Michael Pence, že severokorejské úřady přistoupily na sblížení s Jižní Koreou a usedly k jednacímu stolu v důsledku „bezprecedentního ekonomického a diplomatického nátlaku“ USA na Pchjongjang. Pence poznamenal, že Spojené státy budou i nadále vyvíjet nátlak na Pchjongjang, dokud se nezřekne jaderného a raketového programu.

O ukončení každoročních provokativních manévřů americké armády u hranic KLDR se ani Trump, ani Pence nezmínili.

Není pochyb, že détente, k němuž se schyluje na Korejském poloostrově, neodpovídá zájmům Spojených států.

Andrej Kortunov napsal: „Zahájení politiky détente nejvíce vyhovuje Číně. Vyhovuje to i Rusku, byť nikoliv v takové míře co ČLR. Co se USA týče, tak jejich vlak už odjel. Trump příliš dlouho řinčel zbraněmi, sypal hrozby, posílal k břehům Korejského poloostrova válečné lodě, ale při tom se neodhodlal k žádnému reálnému kroku. Dnes se role vyměnily a agresorem se může stát ten, kdo se pokusí zmařit mírovou iniciativu.“

Fiasko Trumpa v Koreji je součástí sestupného trendu amerického imperialismu.

Na Íránu si USA a Izrael vylámou zuby

Írán má klíčovou strategickou polohu v regionu Blízkého východu a není ochoten sloužit zde zájmům Spojených států, ani jejich prodloužené ruce – Izraeli. To je důvod, proč ho

Washington a Pentagon počítá mezi „nepřátele“, vedle Ruska, Číny a Korejské lidově demokratické republiky.

Kromě toho Írán má bohatá naleziště surovin. Zásoby uhlí, rud železa, mědi, olova, soli a zemního plynu patří k největším na světě. Podle odhadů vlastní Írán 10% světových zdrojů ropy.

Ropa zde byla objevena v roce 1908 a její význam vzrostl zejména za první světové války. V první polovině 20. století přecházela většina průmyslových států z uhlí na ropu. Za druhé světové války se ropa stala takřka rozhodující strategickou surovinou. Význam Íránu tím značně vzrostl.

Vzrostl také zájem Ameriky a postupně přebírala Írán od Velké Británie do své zóny vlivu. Vyhlášením tzv. Trumanovy doktríny v roce 1947 tento trend zesílil.

Americký prezident Harry Spencer Truman v poselství Kongresu formuloval zásady antikomunistické a antisovětské zahraniční politiky Spojených států. Deklaroval pomoc zemím „ohroženým komunismem“ a silám bojujícím proti „rozšiřování hranic komunistického světa“.

Severní část Íránu byla od června 1941 do konce války obsazena britskými a sovětskými vojsky, aby se jí nezmocnily armády Osy (Německo, Itálie, Japonsko). V roce 1941 byla v Íránu založena a rázem nabyla značný vliv komunistická strana Túde.

Šáhův monarchistický režim si sliboval od Spojených států rozsáhlou ekonomickou pomoc, kterou měl zaostalý Írán svrchovaně zapotřebí. České úsloví říká: Sliby se slibovaly, blázni se radovali.

V roce 1951 se stal premiérem představitel íránských nacionalistů a antikoloniální hrdina Muhammad Mosaddeg. Ihned začal prosazovat reformy, jež měly získat prostředky

pro vylepšení nuzné životní úrovně lidu. Jeho hlavní snahou bylo znárodnit těžbu ropy a ropný průmysl, jež byly v držení britských společností. Bezprostředně usiloval alespoň o spravedlivější přerozdělení zisku mezi společnostmi a íránskou vládou. V tomto úsilí měl podporu komunistické strany Túde i protizápadně orientovaných blízkovýchodních nacionalistů. Snažil se získat proti Britům i podporu Spojených států, ale to se neobrátil na toho pravého.

O podporu chystaného puče proti Mosaddegovi požádali Britové a íránský šáh Spojené státy, a to mělo příznivý ohlas. Pomocí úplatků dosáhla opozice, vedená generálem Zahedím, rozkol mezi Mosaddegem a komunisty. Oslabený Mosaddeg byl 19. srpna 1953 svržen, později postaven před vojenský soud a do smrti držen v domácím vězení.

Strana Túde a Národní fronta, spojené s osobností Mosaddega byly zakázány.

V roce 2013, šedesát let po převratu v Íránu byla CIA povinna zveřejnit tajné dokumenty o účasti na této události. Vyšlo najevo, že americká CIA spolupracovala s britskou rozvědkou MI6 na tajné operaci Ajax, jejímž cílem bylo svrhnout demokraticky zvolenou vládu premiéra Muhammada Mosaddega. Hlavní důvod? Měl v úmyslu znárodnit íránský ropný průmysl, čímž ohrozil americké a britské zájmy.

Jak z dokumentů vyplynulo, CIA zaplatila kriminálíkům a provokatérům, aby vyvolali pouliční násilí, jež bylo svedeno na Mosaddegovu vládu a její představitele.

Po převratu se moc v zemi vrátila do rukou Šáha Rezá Pahlaví. Ten udělal v první řadě to, co se od něho čekalo - zpřístupnil ropná pole americkým a britským společnostem.

Írán byl patrně první zemí, kde se po druhé světové válce Spojeným státům podařilo pomocí pletich zpravodajských služeb zinscenovat převrat a změnit režim. Znamenalo to

kardinální změnu v určení a činnosti CIA. Původně byla vytvořena k získávání informací pro úřad prezidenta k formování zahraniční politiky. Od nynějška se stala instrumentem americké vlády k organizování špinavých operací, politického vraždění a státních převratů v desítkách zemí. Tím nesmírně vzrostla její důležitost. CIA postupně svou mocí přerůstá americkou vládu.

Metody, jež se osvědčily v diverzní činnosti amerických tajných služeb roku 1953 v Íránu, praktikují od té doby trvale. Součástí je diverzní propagační působení médií, jež slouží podryvání důvěry občanů ve vládu, její čelní představitele. V roce 1953 New York Times označil Mosaddega za diktátora a přirovnal ho k Hitlerovi. Do kampaně se aktivně zapojila britská rozhlasová a televizní společnost BBC – jak dokládá Mark Curtis v knize Web of Deceit – Síť podvodu.

Souběžně s propagandistickou diverzí, označením Mosaddegovy vlády za loutku Moskvy, uvalil Washington a Londýn na Teherán ekonomické embargo.

Šáh a jeho vláda byli v 50. letech ve vnitřní politice opatrní a jen postupně utahovali šrouby a omezovali sociální opatření. Postupně se stávalo zřejmé, že se šáh opírá hlavně o armádu a tajnou policii SAVAK. Její pomocí likvidoval opozici, zmanipuloval parlament a přestával respektovat ústavu.

Spojené státy učinily z šáhova režimu svoji hlavní oporu na Blízkém východě. Dodávaly mu nejmodernější zbraně. Velitelský sbor a tajná policie SAVAK byly školeny a cvičeny ve Státech.

Vazbou na šáha a jeho rostoucí teror ztrácely Spojené státy v očích íránské veřejnosti nimbus demokracie.

Rostl vliv šíitského islámu a jeho duchovních představitelů – ájatolláhů. Stávali se vůdci odporu proti šáhovu režimu.

V roce 1963 veřejně vystoupil v Oomu ájatolláh Rúholláh Chomejní. Kritizoval zkorumpovanost šáhova režimu, nedostatečná opatření proti chudobě a zejména vazby Íránu na Spojené státy a Izrael. Byl zatčen a přinucen odejít do exilu.

Odešel nejprve do Turecka a pak do Iráku a do Francie. V zahraničí v útocích na šáhův režim pokračoval. Jeho autorita rostla a stal se jednou z vůdčích osobností protišáhovské opozice.

V 60. letech rostl antiamerikanismus ve všech muslimských zemích v souvislosti s podporou Spojených států věnovanou Izraeli. Zvláště prezident John Fitzgerald Kennedy se netajil sympatiemi a podporou státu Izrael a sionistického hnutí.

Americko-izraelské spojenectví se potvrdilo za šestidenní války. Ve dnech 5. až 10. června 1967 došlo k válce, kterou vyprovokoval Izrael přepadením Egypta, Sýrie a Jordánska. Díky překvapivému útoku se Izraeli podařilo rychle zničit jednotky protivníka a rozšířit své území okupací Gazy, Sinajského poloostrova, západního břehu Jordánu, větší části Golanských výšin a východního Jeruzaléma. Rychlá porážka a pokoření arabských států se hluboce dotkly muslimů na celém světě.

Zejména ovládnutí východního Jeruzaléma Židy bylo považováno za urážku islámu a svatokrádež. Jeruzalém je po Mekce a Medíně pokládán za třetí nejposvátnější místo islámu. Podle legendy měl právě odtud podniknout prorok Muhammad svou noční cestu do ráje.

Podporou Izraele v šestidenní válce se Spojené státy staly otevřeným nepřítelem islámu.

Po šestidenní válce a jejím vlivem se aktivizovala řada islámských radikálů a jejich autorita rostla. Mnohá hnutí získávala finanční podporu od bohatých zemí Perského zálivu.

V září 1967 na konferenci v Chartúmu se zástupci arabských států dohodli na znovuvyzbrojení Egypta, Jordánska a Sýrie. V Chartúmské rezoluci se zavázali zničit Izrael.

V říjnu 1973 se arabské státy v tzv. Jomkippurské válce pokusily získat zpět ztracená území a Izrael zničit. Egypt, Sýrie, Jordánsko a Irák měly tentokrát výhodu nenadálého napadení. Vítězství se klonilo k jejich straně. Spojené státy však provedly rozsáhlou leteckou akci a dodaly Izraeli v prvních bojích ztracený válečný materiál. Díky této pomoci se situace na bojišti obrátila a Izrael okupované území ještě rozšířil.

Ani šestidenní, ani Jomkippurské války se Írán neúčastnil. Iráčané však s ostatními Araby a muslimy odpor k Židům a jejich americkým protektorům sdíleli. Stupňoval se tím i jejich odpor k šáhovu režimu jako americkému spojenci.

Na podzim 1977 došlo v Íránu k prvním demonstracím proti státní moci. Podnětem byla smrt Mustafy, syna ájatolláha Chomejního. Pitva prokázala, že příčinou smrti byl infarkt, ale všeobecně panovala domněnka, že Mustafa zemřel důsledkem šikany šáhovy tajné policie SAVAK. Vlny demonstrací, provázených stávkami, pokračovaly po celý rok 1978. Měsíc od měsíce nabývaly na masovosti. Stále hlasitěji a rozhodněji se ozývaly požadavky na šáhovu rezignaci.

Nejprve to šáh odmítal a do demonstrantů dal střílet. Tím docílil, že se odpor vůči němu znásobil. Nemohl se spolehnout ani na armádu, po leta privilegovanou složku společnosti. Mnozí vojáci se přidali k demonstrantům.

Pomoc se mu nenabízela ani ze zahraničí. Jeho nejbližší kumpán – Washington byl v šoku. Revoluce by se byl nadál všude spíš, než právě v Íránu. Do iránské armády a naftového průmyslu věnoval značné prostředky. Pokládal Írán a jeho monarchistický režim za hlavní a nejspolehlivější mocenskou

oporu na Středním východě. Carterova administrativa byla překvapena, jaká vlna nenávisti se v Íránu vzedmula nejen proti šáhovu režimu, ale zejména proti Spojeným státům.

Ájatolláh Chomejní v listopadu 1979 ve svém projevu poprvé označil USA za „Velkého Satana“, za příčinu všeho zla v Íránu, za imperialisty, příčinu korupce a neutěšené situace v celém světě.

Kolem Chomejního se sjednotilo revoluční hnutí. V březnu 1979 na základě referenda byla vyhlášena Iránská islámská republika. Během letních měsíců byl oslaben vliv liberálů. Poprava řady vedoucích osobností šáhova režimu zastrašila odpůrce revoluce. Rozhodující vliv v armádě získaly Revoluční gardy. Podle přijaté Ústavy získaly rozhodující pozici ve státu islámští duchovní v čele s ájatolláhem Chomejním. Vláda jako celek nebyla výhradně v rukou klerikálů; řadu funkcí zastávali odborníci.

Revoluce proti šáhovu režimu, i když vedená klerikály, přinesla Íránu značný pokrok. Surovinové zdroje se vrátily od zahraničních společností do rukou státu. Znárrodněné zdroje ropy a zemního plynu se staly zdrojem bohatství Íránu. Umožnily modernizovat infrastrukturu. Uskutečnila se rozsáhlá bytová výstavba. Díky bezplatnému školství byla dosažena plná gramotnost. Bezplatná byla i zdravotní péče.

V důsledku revoluce se stal Írán významným mezinárodním činitelem. Postavil se na záštitu utiskovaných proti utiskovatelům. Jako utiskované chápal šíity regionu a Palestince, jako utiskovatele Spojené státy, Izrael a sunitské státy Zálivu, zejména Saúdskou Arábii.

Důkazem „lásky“ íránského lidu k Američanům bylo obsazení americké ambasády v Teheránu místními studenty. Od 4. listopadu 1979 do 20. ledna 1980 zde zadržovali rukojmí. Po

roce marných vyjednávání se prezident Carter rozhodl pro záchrannou misi pod krycím jménem Orlí dráp.

V noci z 24. na 25. dubna 1980 vzlétlo z letadlové lodě Nimitz osm vrtulníků, jejichž posádka měla provést bleskovou osvobozovací akci. Zpackaná operace selhala a stála životy osmi Američanů.

Pro Spojené státy se stal nyní Írán, z rozvojových zemí, hlavním nepřítelem.

Měla proti němu posloužit válka sousedního Iráku. Iráckou vládu Saddáma Husajna podporovaly zbraněmi i politicky Spojené státy a s nimi další západní země. Válka trvala od roku 1980 do 1988 a zahynulo v ní na milion lidí. Znamenala obrovské zatížení pro obě země. Írán, který se sotva vzpamatoval z let šáhovy diktatury a revoluce, musel nyní obhajovat svou existenci proti agresi, podporované Západem.

Jak chápe Írán úlohu Spojených států v této válce, o tom svědčí, že požádal USA o 245 milionů dolarů jako kompenzaci obětem chemických zbraní, které dodával Pentagon Saddámovu Iráku.

Během íránsko – irácké války došlo v roce 1985 k aféře Írán – Contras.

Za vlády amerického prezidenta Reagana šéf CIA William Casey inicioval složitý plán. Po pěti letech války Írán naléhavě potřeboval náhradní díly a střelivo do zbraní, jež zdědil po šáhově režimu, a jež měly americký původ. USA potřebovaly íránskou pomoc k osvobození amerických rukojmí ze zajetí Hizballáhu v Libanonu. Získanými penězi za zbraně od Íránu zamýšlela CIA podpořit antikomunistické Contras v Nicaragui. Přísně tajené machinace pronikly na veřejnost článkem v libanonském časopise. Vyvolalo to velký rozruch

na americké vnitropolitické scéně a způsobilo diskreditaci USA mezi arabskými státy. Spojené státy se projevíly jako nedůvěryhodný spojenec, který mění přátele, jak se mu to hodí.

Třicet let po revoluci roku 1979 došlo v Íránu k tzv. Zelené revoluci. Měla docela jinou povahu. Formálně byla protestem proti zfalšování prezidentských voleb v roce 2009. Dvoutřetinovou převahou byl poražen reformní kandidát Mír Hosejn Músávi, což naprosto neodpovídalo jeho masovým sympatiím, jež byly evidentní. V Teheránu vypukly demonstrace a rychle se přenesly do dalších měst. Demonstrace proti volebnímu podvodu byly ve skutečnosti protestem proti teokracii a za pokrokové reformy. Páteří protestujících byli příslušníci vzdělané střední třídy, ale podílelo se i liberální duchovenstvo. Studenti využívali k organizování demonstrací sociální sítě. Pokojné akce přecházely v krvavé srážky s pořádkovými složkami. Brutálně proti demonstrantům zasahovaly Revoluční gardy a milice Basidž. Ájatolláh Chomejní dlouho zaujímal neutrální postoj, ale pak označil demonstranty za vlastizrádce.

Pokus o reformy skončil porážkou. Desítky tisíc lidí z obavy z represí odešlo do emigrace.

Součástí nepřátelské politiky Spojených států proti Íránu byly sankce proti jeho jadernému programu. Jako kdyby právě získání atomové zbraně touto zemí bylo největším ohrožením světového míru. V tažení proti íránskému jadernému programu měly Spojené státy podporu dalších západních zemí, i těch, jež samy jaderné zbraně už leta vlastní. Na Írán byly za jaderný program uvaleny mimořádně tvrdé ekonomické

sankce. Ty postihly hospodářskou a sociální situaci země o to citelněji, že se sotva zotavila z důsledků války s Irákem.

Po vleklém jednání se podařilo v roce 1915 dosáhnout mezi Íránem a pěti státy kompromis. Írán zpomalil jaderný program za zmírnění hospodářského embarga a dalších sankcí. Dohoda dostala oficiální název „Společný komplexní akční plán“ (JCPOA).

Přijetí dohody, zvláště ve Spojených státech, nebyla lehká věc. V Senátu došlo v září 1915 k bojovému hlasování. Dohodu podpořilo 42 senátorů – a vzápětí zablokovali tribunu, aby zabránili jejímu odmítnutí. Ve Sněmovně reprezentantů bylo pro smlouvu 162 členů, proti 269. Nakonec smlouva prošla, ale bylo to „o chlup“.

Jestřábi a proizraelská lobby dělali, co mohli, aby přijetí jaderné dohody s Íránem zmařili. Pozvali k projednávání do Kongresu izraelského premiéra Benjamina Netanjahu bez vědomí a souhlasu prezidenta, což nemělo obdoby. Netanjahu v projevu agitoval, aby Írán výměnou za zmírnění sankcí byl donucen k bezpodmínečnému a komplexnímu zrušení jaderného programu. Izraelské podmínky byly záměrně postaveny tak, aby je Írán nepřijal a dohoda se tím zmařila. Obamova administrativa izraelské stanovisko označila za „zcela nepřijatelné“, jež jen prohlubuje krizi ve vztazích mezi zeměmi.

Stoupenci dohody nakonec zvítězili, a potvrdila ji i příslušná rezoluce Rady bezpečnosti OSN.

Stojí za zmínku, jak pohlížel na smlouvu íránský duchovní vůdce ájatolláh Chameneí na počátku roku 2014, kdy jednání o smlouvě začínalo. Prohlásil: „Nejsem optimista. Rozhovory nikam nepovedou, ale zároveň je neodmítám...To, co naše ministerstvo zahraničí a další činitelé započali, poběží dál a Írán bude závazky plnit. Znovu ale opakuji, k ničemu to

nebude a nikam to nepovede...Jaderná otázka je pro Američany jen výmluva k pokračování nepřátelství. Nyní přicházejí s otázkami lidských práv a raket.“

Chameneího předpověď se splnila s nástupem Trumpa.

Už v předvolební kampani prohlásil jadernou smlouvu s Íránem za špatnou.

Po nástupu do úřadu řekl otevřeně, že smlouvu zruší. Učinil tak bez ohledu na stanovisko svých bezpečnostních poradců a Mezinárodní agentury pro atomovou energii (MAAE), jež potvrzovala, že Írán smlouvu dodržuje.

O protiíránském sankčním režimu se v USA rozhoduje každých 120 dní. Dne 12. ledna 2018 Trump rozhodl, že se ještě naposled sankční režim prodlouží, a pak se smlouva zruší. Spojené státy a evropští spojenci mají vyjednat s Teheránem „silnější dohodu“. Má stanovit sankce za zkoušky balistických raket a porušování lidských práv v Íránu. Má posílit režim inspekcí a umožnit Spojeným státům, aby sankce v plné míře obnovily, jestliže Írán smlouvu poruší.

Íránské ministerstvo zahraničí vydalo prohlášení, že Teherán na žádnou změnu dohody nepřistoupí „ani teď, ani v budoucnu“, že „neučiní nic nad rámec svých závazků“. Výslovně nepřipouští, aby se dohoda vykládala jako omezení íránského balistického programu.

Náměstek ruského ministra zahraničí Sergej Rjabkov řekl, že považuje rozhodnutí amerického prezidenta Donalda Trumpa z 12. ledna k dohodě o íránských jaderných zbraních za velmi negativní. Řekl, že Rusko učiní vše pro zachování dohody a vyzval spojenecké země, aby se zachovaly stejně. „Tuto dohodu není možno měnit s použitím buldozeru.“ prohlásil.

Trumpovi se nepodařilo jadernou smlouvu s Íránem zmařit. Snaží se o to jen on. Ostatní účastníci smlouvy na jejím zachování trvají.

Kde se vzala u Trumpa taková zaujatost vůči Íránu, kterou projevil už ve volební kampani? Neměl pro to ani osobní důvody, ani ho k tomu nevedly zkušenosti ze zahraniční politiky – vždyť do té doby žádné neměl.

Vyšel tím vstříc sionistické lobby. Ta mu za to pomohla ke zvolení prezidentem a zajistila si tak v Bílém domě spojence.

Pro sionisty, pro Izrael je Írán překážkou, jež jim brání zmocnit se hegemonie na Středním východě. Je v regionu hlavní silou šíitského islámu, s nímž je Izrael na kordy. Se sunnitskou Saúdskou Arábií je v souladu. Spojené státy, Izrael a Saúdská Arábie tvoří zájmový politický trojúhelník.

Podle desátého kanálu izraelské televize 12. listopadu 2017 přicestovala do USA delegace izraelských úředníků z obranné sféry, vedená poradcem pro národní bezpečnost Meirem Ben-Shabbatem. Po dvoudenním jednání podepsali se zástupci Spojených států memorandum o íránské otázce.

Podle dokumentu byly vytvořeny čtyři společné skupiny. První se zabývá tajnou diplomatickou prací pro zrušení íránského jaderného programu. Cílem druhé skupiny je „omezení přítomnosti Íránu v regionu, mj. v Sýrii a Libanonu.“ Úkolem třetí skupiny je „zadržování íránského balistického programu“ a „omezení dodávat íránské rakety Hizballáhu“. Čtvrtá skupina má čelit „eskalaci v regionu, na níž se podílí Írán“.

Izraelští úředníci potvrdili, že Washington a Tel Aviv dosáhly v íránské otázce strategické dohody. „Izrael a USA pozorně sledují tendence a procesy v tomto regionu, zejména v Íránu, a

zformulovaly definitivní teze pro strategickou politiku vůči těmto výzvám.“ citovala televizní stanice izraelského úředníka.

Během Blízkovýchodní konference mezinárodního diskuzního klubu Valdaj v roce 2018 ministr zahraničních věcí Íránu Mohammad Džavád Zarif hovořil o situaci s jadernou dohodou o íránském jaderném programu. Řekl: „Situace je dnes taková, že celé mezinárodní společenství, včetně Američanů, s výjimkou Trumpa, Izraele a dvou tří zemí blízkovýchodního regionu, souhlasí s tím, že jaderná dohoda je mezinárodní dohoda, a ne dvoustranná dohoda mezi Íránem a USA. Mezinárodní dohody nemohou být jednostranně měněny někým, kdo je podepsal. Pokud se podobná praxe stane obecně přijímanou normou ve světovém měřítku, možnost uzavírání dohod bude složitější. Dohodu s USA by bylo nutno s každou změnou americké vlády projednávat a uzavírat znovu.“

V městě Mašhadu v severovýchodním Íránu propukly 28. prosince 2017 protesty proti ekonomickým a sociálním poměrům. Rozšířily se do dalších provinčních měst. Byly vyvolány růstem cen potravin a nezaměstnaností.

Nezaměstnanost dostoupila 12% a postihla především mladé lidi.

Na ekonomických problémech Íránu nesou značnou část viny mnohaleté sankce USA a Evropské Unie, jež byly zmírněny teprve před dvěma lety. Také nízké ceny ropy v posledních letech zvýšily nezaměstnanost a omezily možnost vlády subvencovat potraviny, pohonné hmoty, bydlení a školství.

Íránská vláda, aby normalizovala ekonomické vztahy, přistoupila na řadu požadavků Mezinárodního měnového fondu a Světové banky. Drasticky redukovala sociální podpory a privatizovala část průmyslu. To přivítali kapitalisté a zámožná část středních vrstev. Tragicky však to postihlo chudé pracující.

Než došlo k těmto opatřením, vláda věnovala ročně 100 miliard dolarů na subvenci pohonných hmot, chleba, cukru, rýže, jedlého oleje a léků. Okolo 90 procent obyvatel dostávalo přímou finanční podporu každý měsíc na bankovní konto, což činilo celkem 30 miliard dolarů. Tyto podpory zmírňovaly sociální tíhu nezaměstnanosti.

Prosincové protesty následovaly, když vládní omezení podpor vedlo k zvýšení cen vajec a drůbeže o 40 procent.

Protesty se nejprve týkaly bezprostředních existenčních problémů lidí, ale záhy nabyly podobu kritiky korupce ve vládních kruzích a blahobytného života vyšších církevních kruhů. Hesla mířila proti prezidentu Rúhání, ale i proti ájatulláhu Chomeneí.

Prezident Rúhání řekl, že protestující mají právo demonstrovat, ale ne dopouštět se násilností. Klerik Chátamí vyslovil názor, že všichni, kdo pálili íránské vlajky, by měly dostat trest smrti.

Protesty byly do značné míry živelné. Neměly jednoho vůdce, ani jasně formulované požadavky. Šířily se působením sociálních sítí, dostupných odkudkoli.

Mezi demonstranty pronikaly skupiny íránských teroristů – Lidových mudžáhedů, kteří podněcovali násilí.

Jak uvádí Workers World, během demonstrací byli v řadách protestujících i policie zastřeleni lidé. Jako ve Venezuele, v Libyi, v Sýrii, tak i v Íránu se do demonstrací vmísili

provokatéři. Stříleli do davu i na policisty, aby vyvolali represe a chaos, a vina padla na vládu.

Íránská vláda sdělila OSN, že má nezvratné důkazy o zapojení CIA do „režirování protestů“. Podle generálního prokurátora Íránu Mohammada Džaafara Montazeriho byl „hlavním režisérem“ demonstrací činitel americké CIA. Plánem bylo proměnit do února ekonomické protesty v ozbrojené povstání.

Americký prezident Donald Trump, sotva obdržel první zprávy o demonstracích v Íránu, vyjádřil jim na Twitteru úctu, a slíbil podporu „lidem, kteří povstali proti represivnímu a zkorumpovanému režimu, jenž se je snaží umlčet“. Ve stejném tónu pokračoval i v následujících dnech.

Bylo to holé farizejství. Kdyby mu opravdu záleželo na íránských disidentech, nezakazoval by Íráncům imigraci do USA, nevedl by proti Íránu sankce, které zhoršují ekonomickou situaci v zemi.

Ministr zahraničí USA Rex Tillerson v rozhovoru pro media otevřeně přiznal, že jeho vláda usiluje v Íránu o „politickou změnu“.

Izraelský premiér Benjamin Netanjahu nezapřel nepřátelství vůči Íránu, když v médiích s velkou pompou označil íránské demonstrující za „hrdiny“.

Mainstreamová média na Západě, zvláště ve Spojených státech, vedla pokryteckou kampaň proti autokratickému režimu.

Komu nepokoje v Íránu vyhovovaly, o tom svědčí, že se pro podporu demonstrantů vyslovila i teroristická organizace tzv. Islámský stát. Protesty označila za revoluci proti režimu šíitských kleriků.

Na návrh Spojených států byla 5. ledna 2018 svolána schůzka Rady bezpečnosti, aby projednala „protivládní demonstrace

v Íránu“. Americká velvyslankyně při OSN Nikki Haleyová varovala íránský režim, že „svět bude sledovat jeho akce“. Prohlásila, že „íránský lid se dožaduje osvobození od svých diktátorů“.

Na zasedání Rady bezpečnosti OSN byl tentokrát přizván i velvyslanec Íránu, i když Írán není členem Rady bezpečnosti. Řekl, že protesty jsou „přímo podněcovány zahraničními silami včetně prezidenta Spojených států.“

Íránský ministr zahraničí Mohammad Džavád Zarif napsal na Twitteru, že svolání mimořádného zasedání Rady bezpečnosti OSN k protestům v Íránu bylo „další chybou zahraniční politiky Trumpovy vlády“.

Íránské stanovisko podpořilo Rusko. Jeho velvyslanec Vasilij Něbenzja na adresu Spojených států řekl: „Vy plýtváte energií Rady bezpečnosti, místo abyste řešili klíčové krizové situace v Afghánistánu, Sýrii, Libyi, Iráku, Jemenu, Severní Koreji a na Africkém kontinentu. Místo toho navrhuje, abychom se vměšovali do vnitřních záležitostí nějakého státu. Nechme Írán řešit své vlastní problémy, když právě to on dělá.“

Írán, Rusko a Čína odsoudily snahu Spojených států porušovat íránskou suverenitu zasahováním do vnitřních záležitostí země. Nestoudný pokus USA podporovat protesty v Íránu je vážným porušením Charty OSN, jež zakazuje zasahovat do politických záležitostí zemí. Americká politika usilující o změnu režimu je trestné jednání.

Také velvyslanci dalších zemí od Číny po Rovníkovou Guineu vyjádřili výhrady k řešení situace v Íránu v Radě bezpečnosti OSN.

K zemím, odsuzujícím USA pro vměšování do vnitřních záležitostí Íránu se přidal turecký prezident Recep Tayyip Erdogan. Na tiskové konferenci v Istanbulu obvinil USA ze snahy zmocnit se kontroly nad zdroji Středního východu.

Řekl: „Nemůžeme přijmout, když se určité země – převážně USA a Izrael – vměšují do vnitřních záležitostí Íránu a Pakistánu.“

Francouzský prezident Emmanuel Macron varoval USA před zneužitím íránské domácí situace k podvracení jaderné dohody z roku 2015. Řekl reportérům: „Oficiální linie prosazovaná Spojenými státy, Izraelem a Saúdskou Arábií, kteří jsou v mnoha ohledech spojenci, je skoro přesně taková, aby nás dovedla do války.“

Tereza Spencerová v rozhovoru pro Parlamentní listy připomněla významnou souvislost.

„Aktivizaci Západu (a USA především) při současných protestech v Íránu dokonale osvětluje dokument amerického ministerstva zahraničí z letošního května, podle něhož by USA měly využívat lidských práv jako klacku proti svým nepřátelům typu Íránu, Číny nebo Severní Koreje, zatímco spojenci typu Saúdské Arábie mají dostat zelenou.“

„Ke spojencům je třeba přistupovat jinak – a mnohem lépe – než k nepřátelům. Jinak můžeme skončit s mnohem více nepřáteli a jen s málem spojenců.“ Tak praví memorandum, pod nímž je podepsaný Brian Hook, vlivný poradce šéfa diplomacie Tillersona.

Komunistický Workers World poukázal na to, že washingtonská a izraelská nenávist vůči Íránu má řadu příčin. Írán dlouhodobě brání Palestince proti izraelské genocidě. Poskytl pomoc Libanonu po masivním izraelském bombardování a invazi v roce 2006. Podporuje vládu suverénní Sýrie. Prokazuje solidaritu s Jemenem, který čelí vleklé válce se Saúdskou monarchií, podporovanou Pentagonem.

V roce 2007 penzionovaný čtyřhvězdičkový americký generál Wesley Clark řekl ve vysílání Democracy Now zajímavou věc. Krátce po pádu Mezinárodního obchodního centra 11. září se dozvěděl, že Pentagon připravuje plán zlikvidovat během pěti let sedm zemí. Měl to být Irák, Sýrie, Libanon, Libye, Somálsko, Súdán, a také Írán. To svědčí, že washingtonští jestřábi mají napadení Íránu dlouho v plánu.

Že k tomu dosud nedošlo, je to proto, že Írán představuje i pro americkou válečnou mašinerii tvrdý oříšek. Je to veliká země, má dobře vycvičenou armádu a revoluční gardy. Ozbrojené síly mají zkušenost z války s Irákem, z pomoci v bojích Sírii a Libanonu. Invaze do Íránu by byla nákladnější záležitost, než americké dobrodružství v Afghánistánu. Vyžádala by si nepředstavitelné ztráty na životech. Amerika by v tom potřebovala pomoc spojenců. Nezdá se však, že by evropské země Severoatlantického paktu měly chuť válčit s Íránem. Německo a Francie s ním výhodně obchodují. V nepřátelství k Íránu stojí Spojeným státům po boku Izrael. I ten se však spíše na záštitu Washingtonu spoléhá, než aby mu mohl poskytnout vydatnou pomoc a byl ochoten cedit krev.

Trump označuje Írán za hlavního sponzora terorismu. To je vědomá účelová lež. Připomíná to zloděje, který křičí: „Chyťte zloděje!“ Spojené státy nejen teroristy podporují, ale používají Al-Káidu a tzv. Islámský stát jako svou zástupnou armádu.

Al-káida a Islámský stát, které mají na svědomí více než 90 procent úmrtí, způsobených terorismem, jsou sunnitští džihádisté. Iránská armáda a milice jsou šiité, kteří proti teroristům bojují.

Velitel iránských gard generál Mohammad Alí Džaaafari prohlásil, že Trumpovo zařazení iránské islámské revoluční gardy na seznam teroristických skupin v rámci sankcí je

strategickou chybou. Americké jednotky budou od této chvíle považovány za spojence Daeše, a mají se držet v dostatečné vzdálenosti od Íránu, aby nepřišly k úhoně.

Mocnými spojenci Íránu jsou Rusko a Čína. Varují Spojené státy, aby se přestaly vměšovat do vnitřních záležitostí Íránu. Je paradoxem, že si američtí politici a média stěžují na cizí vměšování do záležitostí USA, ale nemají zábrany zasahovat do vnitřních záležitostí Íránu.

Všeobecně se konstatuje, že nikdy nehrálo Rusko takovou klíčovou úlohu na Blízkém a Středním východě, jako dnes. Ale nestabilní situace v tomto regionu nutně vyžaduje ruské spojení se státy této oblasti, jmenovitě s Íránem. Potřeba spojení a podpory je vzájemná. Ve vztahu k Izraeli a Spojeným státům potřebuje Teherán Moskvu ještě víc, než Rusko Írán.

Na Ruskou stranu se přiklonilo Turecko. Není to ani tak důsledkem koaliční politiky Ruska, jako smolařské politiky Washingtonu. Při pokusu o puč v Turecku Recep Tayyip Erdogan poznal, že by ho Američané s klidným svědomím připravili o všechno, i o krk, a přidal se na ruskou stranu.

Tak vznikl významný geopolitický trojúhelník Rusko – Írán – Turecko.

Pokročilo to expanzivní snahy Izraele a sionistické ambice na Velký Izrael. Poprvé v historii rozmístil Írán své vojenské síly v Sýrii v bezprostředním sousedství Izraele. Ne aby ho ohrozil, ale aby mu vzal chuť pokračovat v rozpínavosti za Golanské výšiny.

Írán hraje v současné době nesporně pozitivní geopolitickou úlohu. Je významnou oporou míru a silou odporu proti

americkému imperialismu. Nelze si však idealizovat jeho třídní poměry. Je to kapitalistický teokratický stát.

Blahobytný život církevních klubů vedle chudoby dělníků a drobných zemědělců, při vysoké nezaměstnanosti, bije do očí.

Odborník na Blízký východ Ondřej Krátký o tom napsal: „V zemi je velmi silná masa zbohatlíků, kteří, přestože leckdy ve vlivných pozicích či funkcích, žijí zcela v rozporu s islámskými zásadami hlásanými oficiální ideologií, přičemž jejich peníze by jinde fungovaly účelněji. Zatímco jejich děti si užívají luxusní party, drahých vozů, alkoholu a veškerého rozmařilého luxusu, jako protiklad tomuto „teheránskému“ způsobu života na íránském venkově postupně vznikla generace jejich vrstevníků, kteří jsou na tom podobně jako například mladí Severoafričané, či mládež některých jiných arabských států – nuda, frustrace, nulová budoucnost, vykořeněnost, vztek a postupně možná i ztráta jakýchkoli zábran.

Země je obrovský konglomerát tendencí, kultur, zájmů a ambic, které lze udržet pospolu jedině tak, že se jim všem ve vhodné proporcí, dávkování a s patřičnou „úctou“ dá odpovídající chléb a hry. Jakákoli pokrytecká fraška o askezi, dennodenně omílaná zástupci kléru na pozadí stále ostentativněji rozmařilého života vybrané části společnosti, případně jakékoli pronásledování chimér v cizích krajích namísto léčení potřeb vlastních občanů nemůže dlouhodobě vést k ničemu dobrému.“

Sankce a válečná hrozba ze strany Spojených států a Izraele mohou rozpory íránské společnosti jen komplikovat, v žádném případě nepomohou jejich řešení. Řešit je může a bude jen íránský lid sám.

Rusko, smyšlený nepřítel Spojených států

Kapitalistické státy Evropy, Asie a Ameriky zahájily intervenci proti rodícímu se sovětskému státu hned po Říjnové revoluci. Vyústilo to v přepadení Sovětského svazu hitlerovským Německem a jeho spojenci a Velkou vlasteneckou válkou SSSR. Po válce imperialistický Západ zaujal opět nepřátelský postoj vůči Sovětskému svazu od chvíle, kdy zemřel americký prezident Franklin Delano Roosevelt, a místo něho nastoupil Harry Truman. Našlo to výraz v politice studené války, kterou formálně vyhlásil Winston Churchill ve Fultonu za asistence Trumana 5. března 1946. Vyzval k vytvoření mezinárodních ozbrojených sil proti „sovětskému nebezpečí“. Co se od té doby změnilo? Jak už jsem uvedl - místo proti sovětskému nebezpečí haraší Západ zbraněmi proti „ruské hrozbě“.

Ohrožení Ruska Západem má tedy etapy: intervence proti Říjnové revoluci, hitlerovská agrese, studená válka, a nyní totéž ohrožení pod rouškou údajné záštity před „ruskou hrozbou“.

Proč takové nepřátelství Západu k Rusku? Je Rusko zneklidňujícím faktorem, ohrožujícím mírové soužití a klid v Evropě, v Asii a ve světě? A jen Spojené státy a Severoatlantický pakt s dalšími spojenci drží jeho agresivitu na uzdě?

Podle analytiků Kongresu USA zasahovaly Spojené státy vojensky v cizích státech v letech 1948 až 1992 46krát, a po rozpadu Sovětského svazu do roku 2017 188krát. Tedy čtyřikrát víc.

Nejkrvavější aféra v těchto letech a důvod ozbrojeného vpádu armády Spojených států do Afghánistánu byl útok islámských teroristů na Světové obchodní centrum v New Yorku 11. září

2001. Tak se to alespoň prezentovalo a tak zněla i oficiální zpráva vyšetřovací komise: útok dopravními letadly, jejichž řízení se zmocnili islámští teroristé.

Od počátku bylo o této události a jejích pachatelích mnoho pochybností.

V roce 2017, léta po tragické události, vystoupili, dva operativci CIA, kteří se na akci podíleli, s přiznáním, jak to ve skutečnosti bylo.

Bývalý agent CIA Malcom Howard se na smrtelné posteli doznal, že se podílel na vyhození do povětří budovy č.7 Světového obchodního centra. Akce měla krycí název „New Century“. Zaminování budovy probíhalo od května 1997 do září 2001. Rozkaz k akci prý dostala CIA „shora“. Odkud to mohlo být, je nabíledni.

Dne 28. listopadu 2017 učinil místopřísežné prohlášení bývalý zpravodajský agent americké vlády John Lear, který 11. září 2001 pracoval pro CIA. Prohlásil, že zničení budov Světového obchodního centra proběhlo řízenou demolicí a nikoli nárazem letadel, řízených amatérskými piloty. Lear poskytl místopřísežné prohlášení jako soudní znalec. Přinesl důkazy, jež vyvracejí oficiální verzi, že věže zničila letadla, unesená teroristy. Pod přísahou potvrdil, že budovy WTC poslaly k zemi výbušniny, které do nich, v rámci pečlivě připraveného a detailně vymyšleného spiknutí, umístili pracovníci CIA.

Penzionovaný pilot Lear nalétal přes 19 000 letových hodin s více než stovkou různých letadel. Pro CIA létal v letech 1967 až 1983 na tajné mise do jihovýchodní Asie, na Střední východ a do Afriky. Dalších 17 let pracoval pro různé aerolinky. Jako zkušený odborník v prohlášení o nepravdivosti oficiální verze kromě jiného uvádí: „Žádný Boeing 767 by ve 300 metrech výšky neudržel rychlost skoro 900 km/h. Škodlivý odpor (parazite drag) se zdvojnásobuje s rychlostí a

parazitní síla (parasite power) se s rychlostí umocňuje na třetí. Vrtulová část motoru není navržena tak, aby mohla přijímat tak velké objemy hustého vzduchu, typické pro takovou rychlost a výšku.“

V závěru prohlášení Lear poznamenal, že když komise od roku 2002 do roku 2004 prováděla svá vyšetřování, vůbec si nevyžádala výpovědi a odborné posudky pilotů.

Na rozdíl od bombastické kampaně, jež vzrušila svět bezprostředně po zřícení WTC, pravdivé sdělení bývalých agentů CIA o této události přešla mainstreamová média v tichosti, nebo zamlčela vůbec.

Jestliže dokázal Washington připravit systematickou vraždu na tři tisíce Američanů, aby si vyrobil fiktivního nepřítele, jakou víru si zaslouží jeho tvrzení o ruském, čínském, severokorejském či iránském nebezpečí? Kolik důvěry si zaslouží americká prohlášení a politika vůbec?

Rusko se stalo pro Ameriku hrozbou, když překazilo její chystaný útok na Sýrii; když zabránilo, aby si americká armáda udělala z Krymu raketovou základnu proti Rusku; když Minskými dohodami zabránilo zničení Donské a Luhanské republiky a odvrátilo občanskou válku na Ukrajině.

Američtí generálové prohlašují, že se Rusko chystá napadnout Polsko a okupovat baltské země.

Britský ministr obrany 26. ledna 2018 prohlásil, že Rusko zamýšlí rozložit britskou infrastrukturu, způsobit smrt tisíců a tisíců Britů a uvést Británii do totálního chaosu.

Bývalý šéf Pentagonu den nato v Davosu hovořil o „strašné hrozbě“ Ruska. Doporučil vypracovat plán zemí NATO pro válku s Ruskem.

Americký ministr zahraničí Rex Tillerson vyzval Severoatlantický pakt posoudit, jak odpovědět na chystanou „ruskou agresi“ - napsal německý časopis Focus.

John McCain tvrdil, že se Rusko snaží podkopat americké národní bezpečnostní zájmy. Neměl pro to žádné důkazy, ale nazval prezidenta Putina „řezníkem a hrdlořezem“. Posteskl si, že Moskva připravila Washington o dominantní pozici na Blízkém východě.

Když washingtonští politici a generalita mluví o ruské hrozbě, mají tím na mysli, že se Rusko nepodřizuje diktátu Spojených států, má vlastní nezávislou politiku, jedná ve vlastním zájmu, a překáží snaze USA o světovládu.

Jak konstatuje Paul Craig Roberts, zahraniční politiku Washingtonu a tím i celého západního světa určují neokonzervativci, kteří prezentují světu Rusko jako obrovskou hrozbu. „Aby Západ přišel k rozumu – píše Roberts – museli by být sionističtí neokonzervativci zbaveni moci a muselo by být zrušeno NATO. Svržení neokonzervativců by však vyžadovalo protichůdnou zahraniční politiku, jejíž hlas je zatím velmi slabý a je mu navíc odepřen i vstup do médií, think tanků a univerzit. A zrušení NATO by zas vyžadovalo takové evropské politické figury, které by byly ochotné vzdát se washingtonských dotací a kariérních postupů, jež přízeň Washingtonu zaručuje.“

Donald Trump ve volební kampani získával voliče prohlášením, že bude-li zvolen prezidentem, normalizuje vztahy s Ruskem. Byl to jen volební trik, nebo to myslel

doopravdy? Dnes mluví o ruské hrozbě unisono s Pentagonem. A nejen mluví, ale podepisuje rekordní vojenský rozpočet.

Politolog Oskar Krejčí podrobil růst amerického zbrojního rozpočtu srovnání. Počítáno v cenách dolaru roku 2009 činily výdaje na obranu v roce 2000 za vlády Billa Clintona 407,7 miliard dolarů. V roce 2005 za George Bushe mladšího vzrostly na 550,7 miliard dolarů. Krejčí to komentuje: „K dramatickému růstu došlo ještě v době, kdy se nehovořilo o ruském nebo čínském nebezpečí. Ukazuje se také, že to nebyla studená válka, která vedla k nárůstu vojenských výdajů USA – že je to vlastně podstata amerického kapitalismu, která si v této fázi dějin absurdně vysoké vojenské výdaje vyžaduje.“

Trump původní Obamou podepsaný rozpočet na rok 2018 zvýšil na 700 miliard dolarů, tj. více než 15 bilionů korun. Tím vychází vstříc americkému vojensko-bezpečnostnímu komplexu, jmenovitě Pentagonu a tajným agenturám, a zároveň zbrojní výrobě.

Péči o zisky vojensko-průmyslového komplexu dokázal tím, že kategoricky požaduje, aby členské země Severoatlantického paktu věnovaly na zbrojení ročně 2% HDP. Rozumí se na nákup amerických zbraní. Při návštěvě Saúdské Arábie, která je hlavním mecenášem džihádského terorismu, sjednal se Saúdy prodej amerických zbraní za 110 miliard dolarů. Trump je boží požehnání pro pentagonskou generalitu, špinavé triky CIA a akcionáře zbrojních gigantů.

Ohrožuje Rusko Ameriku, nebo Amerika Rusko?

Jaký má Rusko zbrojní rozpočet na rok 2018 v porovnání se Spojenými státy a zeměmi Severoatlantického paktu? Obkličuje Rusko Spojené státy vojenskými základnami, nebo je to opačně? Konají se vojenské manévry ruských ozbrojených sil v Kanadě, Mexiku a na Kubě, nebo vojsk USA a NATO v baltických státech a v Polsku?

Prezident Putin upozornil na americký sběr ruských DNA. Mají sloužit laboratořím amerického vojenského letectva k vývoji biologických zbraní, určených proti ruskému obyvatelstvu.

Koncem roku 2017 podepsal prezident Trump svůj bezpečnostní program – strategii Spojených států. Je na ní znát ruka generálů, kteří ho obklopují. Jestliže Trump zdůrazňuje zásadu Amerika především, není to v rozporu s ambicemi na světovládu.

„Geopolitika je zpátky, a to velmi energicky“ zdůraznil při výkladu strategie prezidentův bezpečnostní poradce Mc Master. Jde o zachování míru prostřednictvím síly, a rozšíření vlivu USA ve světě. Strategie je nepřátelská Rusku, Číně, Korejské lidově demokratické republice a Íránu. Rusko a Čínu nazývá „revizionistickými mocnostmi“, Severní Koreu a Írán „ničemnými režimy“. Počítá s bojem proti „vnitropolitickému podvracení“, jež je údajně nástrojem ruského vměšování.

Mc Master k tomu řekl: „Jde o velmi propracované podvratné kampaně, o šíření dezinformací a propagandy s využitím kybernetických nástrojů s cílem rozdělit naše komunity, poštvat je proti sobě a vyvolat krizi důvěry.“

Strategie podle něj čelí rovněž „hospodářské agresi Číny“.

Washington používá proti Rusku oblíbený nástroj – sankce. Kongres USA přijal 25. července 2017 zákon, namířený proti Rusku, který nese název „O boji proti americkým protivníkům prostřednictvím sankcí“. Sankce proti Rusku mají být trestem za údajné vměšování Moskvy do prezidentských voleb v roce 2016. Zákon stanoví zmražení aktiv a zákaz spolupráce skupině ruských bank, obranných a energetických společností, obchodníků a vládních úředníků. Uvaluje sankce proti účastníkům výstavby plynovodu Severní proud 2. Zákon také omezuje možnost prezidenta zrušit sankce vůči Rusku,

Severní Koreji a Íránu. Protože Čína obchoduje ve velkém s Ruskem, Severní Koreou a Íránem, sankce se týkají i čínských společností.

V poslední době se americké sankce proti Rusku několikrát zpřísnily. Že by měly velký vliv, se neprojevuje. Určitě ne na Rusko. Koho vážně poškozují, to jsou především země Evropské unie. Je paradoxem, že za dobu platnosti amerických sankcí vůči Rusku, vzájemný obchod mezi USA a Ruskou federací vzrostl. Sankce přiměly ruskou ekonomiku, aby se zaměřila na výrobu do té doby dovážených komodit. Zvláště se to projevuje v růstu zemědělské produkce, jmenovitě potravin.

Na nepřátelství proti Rusku se vydatně podílí západní propaganda. Hlavní roli v tom hrají americká mainstreamová média. Lžou o Rusku, jako když tiskne. Tím hází klacky pod nohy i prezidentu Trampovi, brání mu navodit s Ruskem normální vztahy.

V západním světě se vytvořilo „fake-impérium“, svět mainstreamových médií. Reálný svět překrývají světem iluzorním, souvislou sprškou účelových lží.

Druhou stránkou tohoto mediálního totalitarismu je ostrý boj proti médiím Ruska, Číny a dalších zemí, jež se nepodřizují americkému diktátu. Na Západě, zvláště v USA panuje štvánice proti ruské zpravodajské televizi Rossia Today a informační agentuře Sputnik.

Jak ukazuje nejnovější průzkum, jen šest procent Američanů věří mainstreamovým médiím. Když jim vtloukají do hlav, že informace z druhé strany jsou nepřátelské, žijí bez informací – ve světě dnešní moderní vysoce výkonné informační techniky.

Kdysi tvořily liberální názory ideologii panující třídy kapitalistické společnosti. Dnes i ty jsou pro imperialistické stadium kapitalismu příliš „extrémní“.

Čerstvým dokladem je negativní reakce amerických a západních médií na čtyřdílný film pokrokového amerického režiséra Olivera Stona „Svět podle Putina“. Putin v něm nehovoří jen o politice, ale o svém osobním životě, o přírodě, o historii, o umění, o morálce. Novináři obvinili režiséra ze sympatií k Putinovi. Jaký to smrtelný hřích! Stone srovnal vzniklou hysterii s románem George Orwella „1984“. V románu obyvatelé fiktivního totalitního státu pořádali „týden nenávisti“ na podporu negativních emocí vůči vnějšímu nepříteli. Je tam také „ministerstvo pravdy“, jež přísně dohlíží, jak mají občané myslet.

V rozhovoru se prezident Vladimír Putin zmínil také o osobnosti Josifa Vissarionoviče Stalina. „Démonizace Stalina slouží těm, kdo chtějí útočit na Rusko“, řekl. „Stalin byl produktem své doby. Démonizovat ho, či ho blahořečit za jeho výsledky ve druhé světové válce, můžete, jak se vám zachce. Co se jeho démonizace týče; ve Velké Británii kdysi vládl jistý Oliver Cromwell. Jednalo se o velmi despotického člověka, který se k moci dostal na revoluční vlně a stal se z něho diktátor a tyran. Dnes můžete jeho památníky najít napříč celou Velkou Británií. A co takový Napoleon, který přivedl svou zemi k totální porážce? Takových příkladů existuje celá řada.

Domnívám se, že démonizace Stalina je jedním ze způsobů, jakým je možno zaútočit na Sovětský svaz a na Rusko. Poukazovat na to, že dnešní Rusko vykazuje určité prvky stalinismu. Všichni máme svá specifická mateřská znaménka, na tom není nic špatného.“ říká ruský prezident a dodává: „Nicméně moji rodiče jej bezmezně obdivovali. Myslím, že

totéž by se dalo říct o většině obyvatel tehdejšího Sovětského svazu.“

Ruský ministr zahraničí Sergej Lavrov se zamýšlí nad americkou protiruskou propagandou. Konstatuje, že rusofobská hysterie ve Washingtonu získala paranoidní povahu. Brání RF a USA v řešení jejich společných problémů a zvyšuje napětí ve světě. Lavrov přirovnal dnešní atmosféru ve Spojených státech k období mccarthismu – honbě na čarodějnice.

Evidentním projevem rusofobie je tzv. Russiagate – smyšlenka, že Rusko ovlivnilo americké prezidentské volby v roce 2016.

Na Putinovu objednávku se prý dostali do e-mailů Národního výboru Demokratické strany ruští hackeři a dopisy kompromitující Clintonovou předali WikiLeaks. Ten je zveřejnil. Tím Clintonovou poškodil a v Bílém domě se ocitl Trump.

Julian Assange, vedoucí agenturu WikiLeaks, prohlásil, že Putin a Rusové nemají se zveřejněním tajné korespondence Clintonové nic společného. Úniky pocházejí od Sethe Riche, 27letého zaměstnanec sekretariátu Demokratické strany. Ten byl úkladně zavražděn poblíž svého domova výstřelem z pistole do hlavy. Nic mu nebylo ukradeno a policie došla k závěru, že šlo o nepovedenou loupež.

Dokumenty zveřejněné WikiLeaks uvedly, že CIA má hackerskou jednotku, která dokáže působit na informační systémy a zanechat na nich stopy svých ruských a čínských protějšků. Tato jednotka se jmenuje „Umbrage“ (pohoršení).

V souvislosti s údajným ruským vlivem na americké prezidentské volby byl podroben výslechu před senátním výborem pro dohled nad tajnými službami bývalý ředitel FBI James Comey. Jeho výpověď, předem ohlášená a veřejně vysílaná, byla velikou senzací. Média ji označovala za vrcholnou událost roku. Speciálně se na ni připravovaly i bary a hospody, očekávaly nával hostů jako při finále ligy amerického fotbalu.

James Comey prohlásil, že nepochybuje o snaze Kremlu ovlivňovat kampaň před prezidentskými volbami v USA, že snahou Ruska ovlivňovat americké prezidentské volby je si jistý. Během několikahodinové výslechu nepřinesl pro toto kategorické tvrzení jediný důkaz.

V polovině května 2017 dostala tato šaškárna oficiální státní posvěcení. Ministerstvo spravedlnosti Spojených států pověřilo Roberta Muellera, bývalého ředitele FBI, který tuto instituci vedl za prezidenta Obamy, vyšetřováním „ruské stopy“ v prezidentských volbách 2016.

Jako sólokapr se objevilo, že Trumpův nejstarší syn se setkal v době volební kampaně s ruskou právníčkou Natalijí Veselnickou, která prý mu byla představena jako právníčka ruské vlády, disponující kompromitujícími informacemi o Hillary Clintonové. Setkání v Trump Toweru měl být přítomen také Trumpův zeť Jared Kushner, klíčový člen Trumpova volebního štábu. Advokátka odmítla, že by byla agentkou ruské vlády.

Kalifornský poslanec Bred Sherman podal v Kongresu žádost o spuštění procesu impeachmentu, ústavní žaloby, která by

měla Trumpa zbavit úřadu. V souvislosti se schůzkou mladého Trumpa s Veselnickou, výzvy pro impeachment vzrostly. Někteří američtí právníci tvrdí, že Trump mladší schůzkou s ruskou advokátkou spáchal federální zločin. Laurence Tribe, profesor práv z Harvardu, tvrdí, že byl „chycen při činu s kouřící zbraní“.

Hlavním účelem celé bombastické kampaně „Russiagate“ je zmanipulovat Trumpa, znemožnit mu jednat normálně jako státník s Putinem, normalizovat vztahy Spojených států s Ruskou federací. Kdyby nyní, v atmosféře „ruské kauzy“ učinil Trump jakýkoli pozitivní krok vůči Rusku, budou to američtí „jestřábi“ vydávat za důkaz jeho komplotu s Kremlem.

Trump nejen vyloučil jakékoli vazby s Ruskem a s Putinem v prezidentské kampani, ale na Twitteru obvinil z tajných dohod s Ruskem Hillary Clintonovou. Prohlásil: „Nyní se potvrzuje, že moje dohoda s Ruskem je úplný podvod a jediné spříseženstvo je spojeno s Hillary Clintonovou, FBI a Ruskem.“ Trump je přesvědčený, že významnou úlohu v tom hrála „pravá ruka“ Clintonové, Humy Abedinová. Alespoň ta prý si za to zaslouží vězení.

Že celá „Russiagate“ je účelově zaměřená proti Trumpovi, o tom svědčí, že záležitost vazeb Clintonové s Ruskem sice FBI vyšetřovala, ale odeznělo to v mainstreamových médiích bez ohlasu.

Konečně v březnu 2018 hora porodila myš. Americké úřady, na základě zprávy Muellerovy komise, obvinily 13 občanů Ruska ze zasahování do amerických voleb.

Prezident Vladimír Putin na to v interview, o něž jej požádala americká televize NBC, prohlásil: „Musím se nejdříve podívat, co udělali. Dejte nám materiály. Dejte nám informace. Při všem respektu k vám osobně a ke Kongresu,

musejí být u vás lidé s právníckými diplomy, na sto procent musejí být.“ Na poznámku moderátorky NBC Megyn Kellyové, že má diplom právníka, řekl: „Vzdělaní lidé by měli pochopit, že my v Rusku nemůžeme trestně stíhat nikoho, kdo neporušil zákony Ruské federace. Dejte nám dokument, oficiální žádost.“

„Musí to probíhat oficiálními kanály, a ne v tisku, a ne kvílením v Kongresu USA.“ řekl v závěru Putin.

Aféra „Russiagate“ by byla kriticky a rozumně smýšlejícím Američanům pro smích, kdyby nepáchla válečnou hrozbou. Ne tou „ruskou hrozbou“, fiktivní, ale americkou skutečnou.

John Craig Roberts vyjádřil podiv: „USA jsou masívním špionážním státem, který naslouchá a zaznamenává i soukromé telefonické hovory kancléřky Merkelové. Avšak tato masívní špionážní organizace není schopna předložit ani ždibec důkazů o tom, že se Rusové spikli s Trumpem, aby Hillary Clintonové prezidentství ukradli.“

Stephen Cohen, profesor rusistiky na Princetonské a Newyorské universitě, řekl pro Fox News: „Když washingtonští politici tvrdí, že výsledky prezidentských voleb rozhodla Putinova propaganda, dělají z amerického lidu dav zombie, neschopný kriticky přemýšlet.“

Nepotvrzená, ale vtíravá prohlášení, že Trump byl nějak zkompromitován Kremlem, nebo dokonce jedná pod jeho kontrolou, jsou hrozbou pro Spojené státy, protože s sebou nesou zhoršení americko-ruských vztahů, včetně vojenského konfliktu.“

Za druhou nejdůležitější hrozbu pro USA označil Cohen démonizaci Vladimíra Putina, která nemá v dějinách obdoby.

„Žádný sovětský či postsovětský vůdce nebyl tak zuřivě a bezdůvodně očerňován, jako on.“

Někdejší americký ministr obrany W. J. Perry řekl: „Když skončila studená válka, věřil jsem, že už nikdy nebudeme muset pokoušet nukleární zkázu Země. Během svého ministrování v 90. letech jsem dohlížel na demontáž osmi tisícovek nukleárních zbraní, rovným dílem vlastněných USA a bývalým Sovětským svazem. Nemohu pochopit, proč dnes znovu stavíme studenou válku na nohy. Jako náměsíční do studené války znovu vstupujeme, i když z ní můžeme doklopýtat do války skutečné a navíc i nukleární.“

Bývalý americký ministr zahraničí Henry Kissinger je držitelem Nobelovy ceny míru, ale také obviněným z válečných zločinů a zločinů proti lidskosti ve Vietnamu, Kambodži, Laosu, na Východním Timoru, v Chile, Bangladéši a na Kypru. Nicméně i ten dnes upozorňuje, že Rusko není pro Spojené státy nepřítelem. V únoru 2018 přiletěl jako třiadevadesátiletý do Moskvy za Putinem. Kriticky konstatoval, že vztahy USA s Ruskem jsou horší, než za studené války. Vyslovil se pro spolupráci a rozdělení rolí při formování nového světového řádu v rámci multipolárního světa. Rusko popsal jako nedílnou součást jakékoli nové globální rovnováhy.

V rámci protiruské hysterie vyprodukoval Washington a zveřejnil v lednu 2018 tzv. „Kremelskou zprávu“. Je to seznam 210 ruských vládních a hospodářských činitelů, kteří jsou údajně „gangstery“, „členy Putinova gangu“, „lidmi, zasluhujícími, aby byli sankcionováni“. V seznamu jsou uvedena jména ruského premiéra, ministra zahraničí, ministra obrany, vedoucích hospodářských pracovníků Rosneftu, banky Rossia a Gaspromu.

Mluvčí ruského prezidenta Peskov řekl, že ruská vláda bere tento seznam jako pokus ovlivnit ruské prezidentské volby. Vladimír Putin na seznamu uveden není, ale je zřejmé, že celá komedie je namířena proti němu. Má zpochybnit ruskou diplomacii a ostrakizovat její reprezentanty.

Předpokládá Washington, že světová veřejnost přijme tento primitivní a špinavý tah proti Rusku vážně?

Spojenectví Ruska a Číny – nezdolná síla

Vladimír Putin po nástupu do čela Ruska v roce 2000 chápal kontakty s Čínou jako prioritu. Do Pekingu a Pchjongjangu vedla jedna z jeho prvních zahraničních cest v červenci toho roku. V dalších letech se spojenectví obou zemí upevňovalo. Zakládá se na společných ekonomických, politických a kulturních zájmech.

Nemalý vliv na toto spojenectví má otevřené nepřátelství a válečné ohrožení ze strany Spojených států jak Ruské federace, tak Čínské lidové republiky. Pro tuto americkou politiku je těžké najít slušný výraz. Patří k nejhlupejší. Vytvořily si tak protivníka, který je nad jejich síly.

V březnu 2013 se stal prezidentem Čínské lidové republiky Si Ťin-pching. I on prohlásil spolupráci s Ruskem za prioritu. Vztahy mezi Ruskem a Čínou nabyly podobu strategického partnerství.

Spolupráce mezi Vladimírem Putinem a Si Ťin-pchingem je protikladem vztahů mezi USA a jejich spojenci. Washington nutí země Evropské unie a další, aby se podřídily jeho politice. K jejich zájmům nepřihlíží. Výrazně je to patrné na amerických obchodních sankcích proti Rusku. Nepoškozují ani tak Rusko, jako Evropské společenství. Řešení

mezinárodních problémů Ruskem a Čínou je založeno na jejich obapolných zájmech.

Obchodní sankce Spojených států vůči Číně jsou ranou do vlastní nohy. Obchodní bilance Spojených států vůči Číně je hluboce pasivní. Trump zavádí vůči Číně dovozní cla, ale to je velmi problematické. Už proto, že Čína má v rukou velkou část amerických obligací.

Dnes Čína předstihuje Spojené státy v rozvoji průmyslu, v úrovni vzdělání lidí i modernizaci výrobních nástrojů.

Spojené státy ukončily průmyslový rozvoj, když v roce 1973 prezident Richard Nixon opustil bretton-woodský měnový systém, který kryl dolar zlatem. Ve svých důsledcích to vedlo k deindustrializaci Spojených států. Trump se marně pokouší vrátit americké firmy zpět do Spojených států.

Po celý věk Spojené státy zakládaly svůj primát na technice, která se opírala o vysokou úroveň vědy. Spojené státy vynakládaly ve světě největší prostředky na vědu, vytvářely pro vědu nejlepší podmínky. Vědci byli přeplácani a kradeni ze všech zemí. Trump, sotva nastoupil do úřadu, snížil ve státním rozpočtu na rok 2018 položku na vědu.

V roce 2016 bylo v Číně podáno přes 1,3 milionů patentových žádostí – podle World Intellectual Property Organization se sídlem v Ženevě. To je víc, než součet žádostí, podaných dohromady v USA, Japonsku, Jižní Koreji, a u Evropské patentové kanceláře (EPO), která obhospodařuje práva lidí z 38 zemí. Podíl Číny na celosvětovém množství patentových žádostí činil v uvedeném roce 42,8%, podíl USA 19,4%. Cizinci podali z celkového množství patentových žádostí v Číně 10,0%, v USA 51,2%.

Každý rok se v Číně postaví 100 nových letišť. Za 10 let bude v Číně 220 měst s počtem obyvatel víc než milion.

Trump upustil od ekonomické politiky globalizace a snaží se vrátit výrobu i trh do Spojených států.

V téže době Čína se otvírá k široké mezinárodní ekonomické spolupráci.

Čínský prezident Si Ťin-pching prosazuje od roku 2013 velkorysý mezinárodní projekt Jedno pásmo, jedna cesta.(One Belt One Road – OBOR). Třemi strategickými partnery v projektech OBOR jsou Čína, Rusko – včetně jeho společníků v Euroasijské hospodářské unii – a Írán.

Projekt pásma a cesty se zaměřuje na rozvoj a uvolnění růstového potenciálu řady zemí, jejich ekonomickou integraci, z čehož budou mít prospěch všichni.

OBOR je vlastně obnovení tradiční čínské Hedvábné stezky ve velkorysé moderní podobě.

Nová Hedvábná stezka zahrnuje šest klíčových ekonomických koridorů, které spojují Asii, Blízký východ, severní Afriku a Evropu. S Hedvábnou stezkou jsou spojeny stanice na zkapalněný zemní plyn, ropovody, elektrárny a zelené projekty, jež budou tvořit podél koridorů ekonomické a kulturní pásmo.

Vyloženou americkou provokací vůči Číně je připravovaný zákon USA, který má zintenzívnit oficiální styky Washingtonu s Tchaj-pej, administrativním centrem Tchajwanu.

Čína považuje Tchajwan za jednu ze svých provincií. Hrozí mu vojenským zásahem, pokud by vyhlásil samostatnost.

Čínský premier Li Kche-čchiang na zasedání parlamentu řekl, že Peking nebude tolerovat žádné snahy o samostatnost Tchajwanu a bude usilovat o zachování územní celistvosti Číny.

Co má Trumpova vláda v tomto ohledu v úmyslu? Co sleduje? Jednou se obrací oficiálně na administrativní centrum Tchajwanu jako na vládu, podruhé Trump prohlašuje, že uznává „jednu Čínu“, příště zase USA dodávají Tchajwanu zbraně. A aby byla míra bláznince dovršena, vymýšlejí onen výše zmíněný provokativní zákon.

Dalším terčem amerických provokací je čínské budování umělých ostrovů v Jihočínském moři.

Je zde na 250 ostrůvků. Číňané je nazývají Nan-ša, a na Západě je jmenují Spratlyho.

Číňané dokazují malý zázrak. Z holého útesu během dvou měsíců vytvoří pevný ostrov se zemědělskou půdou, budovami, přístavem, letištěm, protivzdušnou obranou. Není pochyb, že tyto umělé ostrovy mají v dané oblasti strategický význam. Číňané ujišťují, že využití ostrovů bude čistě mírové, že neovlivní svobodnou plavbu a přelety všech zemí v Jihočínském moři v souladu s mezinárodním právem.

Výstavba ostrovů je trnem v oku Washingtonu. Ministr zahraničí USA Rex Tillerson prohlásil, že je nutno uzavřít Číně přístup k umělým ostrovům.

Od počátku provádějí ozbrojené síly Spojených států proti stavbám na ostrovech provokace. Válečná plavidla, dokonce i mateřská letadlová loď, proplouvají v blízkosti ostrovů. Nad ostrovy přelétají americké nosiče jaderných zbraní. Takové akce jsou porušením suverenity Číny a ohrožují její bezpečnost.

Na část Jihočínského moře a některé ostrůvky si činí nárok také Filipíny, Brunej, Malajsie a Vietnam.

Mezinárodní soud v Haagu rozhodl, že sporné Spratlyho ostrovy patří Filipínám. Že Čína na ně nemá nárok, že nemá historické právo na Jihočínské moře.

Může být pádnější důkaz zaujatosti a reakční účelovosti Haagského soudu? Statutárně má „stíhat osoby zodpovědné za zločiny genocidy, zločiny proti lidskosti, válečné zločiny a od roku 2010 definovaný zločin agrese“. Kdo jej zmocnil rozhodovat, komu patří ostrovy a moře?

Filipínský prezident Duterte, přes spory o ostrovy, se orientuje na hospodářskou a vojenskou spolupráci s Čínou.

Na zasedání Všečínského shromáždění lidových zástupců byly ve dnech 10 – 11. března 2018 přijaty zásadní změny čínské ústavy.

Byl doplněn bod o tom, že Čína vstupuje do nové éry cestou budování socialismu s čínskou specifikou, což je idea Si Ťin-pchinga. Si Ťin-pchingovi se umožňuje zůstat prezidentem ČLR déle než dvě funkční období. Mezi základními směry rozvoje Číny je kladen zvláštní důraz na rozvoj zemědělství, snížení technologického zaostávání a zvýšení blahobytu obyvatel. Zlepšování životní úrovně obyvatelstva je nejdůležitějším úkolem. Je vytvořen nový orgán pro boj s korupcí – Státní kontrolní výbor. (Od roku 2000 bylo v Číně popraveno za korupci na 10 000 úředníků.)

Do Čínské ústavy je rovněž zanesen bod, že Čína buduje „společenství jednotného osudu lidstva“. To neznamena, že aspiruje na roli světového lídra, jako Spojené státy, ale že svým rozvojem přispívá k rozvoji dalších zemí. Prakticky se tato myšlenka realizuje programem Jedno pásmo, jedna cesta.

V Číně v současné době koexistují socialismus a kapitalismus, při čemž pro vedení strany je axiomem kurz budování socialismu s čínskou specifikou.

Je posilován informační systém. Uskutečňují se rozsáhlé programy rozvoje armády a námořnictva. Stát podporuje aktivní pronikání čínských společností do Afriky, Jižní Ameriky, do Evropy a Asie.

Růst ekonomických a vojenských možností Číny a současně oslabování Spojených států povede patrně v příštích pěti až deseti letech k vážné krizi mezi mocnostmi, z nichž jedna vedoucí postavení ztrácí a druhá je získává. Příznaky rostoucího napětí mezi Spojenými státy a Čínou jsou patrné již nyní. Nadcházejícím osudovým obdobím povede Čínu Si Ťin-pching. To je také jeden z důvodů, proč se jeho vedoucí funkce prodlužuje přes dvě funkční období.

Proč Amerika potřebuje válku

V kanadském Montrealu působí nezávislá mezinárodní výzkumná a mediální organizace Středisko pro globální výzkum – Center for Research on Globalization. Ředitelem je Michal Chossudovsky, emeritní profesor ekonomie Univerzity v Ottavě. Tato instituce zveřejňuje zásadní stati humanitárního obsahu autorů z celého světa.

V dubnu 2003 zde Dr. Jacques R. Pauwels otiskl stať Proč Amerika potřebuje válku.

Pro její trvalý význam a aktuální platnost byla znovu otištěna 6. února 2018 s úvodní poznámkou: Proč Trumpova administrativa chce válku, včetně války se Severní Koreou, Íránem, Ruskem a Čínou? Korea, Vietnam, Kambodža, Irák.

Libye, Sýrie, Jemen – Proč jsou Spojené státy ve válce po více než půl století? Proč USA podporují militarismus?

Článek je zajímavý slovo od slova. Pokusím se z něj vyjádřit alespoň podstatu.

Válka je strašné maření životů a zdrojů a z toho důvodu je většina lidí v principu proti válce. Americký prezident naproti tomu, jak se zdá, válku miluje. Proč? Mnozí komentátoři vidí příčinu v psychologii.

Ve skutečnosti to nemá s psychologií nic společného. Pramení to z amerického ekonomického systému. Americký kapitalismus činí především a hlavně extrémně bohaté Američany ještě bohatšími. Bez horké nebo studené války však tento systém už nemůže přinášet očekávaný výsledek ve formě stále rostoucího finančního zisku a moci Američanům, kteří to pokládají za své vrozené právo.

Veliká síla amerického kapitalismu je zároveň jeho velikou slabinou. Řada faktorů způsobuje enormní růst produktivity. Průmyslová produkce zaplavuje trh. Výsledkem je chronická disharmonie mezi stále rostoucí nabídkou a zpožďující se poptávkou. To způsobilo ekonomickou krizi, jež je známa jako Velká Deprese. To byla v podstatě krize z nadvýroby. Obchody praskaly neprodaným zbožím, továrny propouštěly dělníky, propukla nezaměstnanost. Kupní síla Američanů klesla, a to krizi ještě zhoršilo

Nelze popřít, že Velká Deprese v Americe skončila během a v důsledku druhé světové války. I velcí obdivovatelé prezidenta Roosevelta přiznávají, že jeho politika New Deal měla malý, nebo žádný vliv. Mezi roky 1940 a 45 americký stát věnoval na zbrojení a válečné výdaje na 185 miliard dolarů. Klíčový problém Velké Deprese – nerovnováha mezi

nabídkou a poptávkou - byl vyřešen tím, že stát „napumpoval“ poptávku obrovskými válečnými zakázkami.

Během druhé světové války se většina Američanů těšila nečekanou úrovní prosperity. Pokud jde o prosté občany, Washington vojenskými výdajovými orgiemi způsobil nejen plnou zaměstnanost, ale i mzdy vyšší, než byly kdykoli dřív.

Historik Stuart D. Brandes napsal, že zisky 2 000 největších amerických firem byly v letech 1942 až 1945 o víc než 40% vyšší, než v období 1936-1939. Takový „ziskový boom“ byl umožněn tím, že stát věnoval miliardy na vojenské vybavení, ale nekontroloval jeho ceny, a zisky zdaňoval málo, nebo vůbec ne. Během války méně než 60 firem získalo 75% všech lukrativních vojenských a dalších státních zakázek.

Za války stát investoval 17 miliard dolarů do více než 2000 projektů věnovaných obraně. Soukromé společnosti zbrusu nové továrny za poplatek užívaly, a jejich výrobky státu prodávaly. Když válka skončila, a Washington se těchto investic zbavoval, největší korporace je koupily za polovinu, a v mnoha případech jen za třetinu jejich reálné hodnoty.

Jak Amerika financovala válku? Jak Washington zaplatil vysoké účty korporacím, jež dodávaly válečné vybavení? Částečně z daní – asi 45% - ale daleko víc – přibližně 55% půjčkami. V důsledku toho státní dluh dramaticky vzrostl, z 3 miliard dolarů v roce 1939 na ne méně než 45 miliard dolarů v roce 1945. Tento dluh nesplácely společnosti, které se na válce obohatily, ale hradil se zase přímými a nepřímými daněmi. Daně platili v rostoucí míře dělníci a Američané s nízkými příjmy, spíše než super-boháči a jejich společnosti anebo jejich špičkoví manažeři. Americký historik Sean Dennis Cashman konstatoval: „Tíha financování války tvrdě dolehla na bedra nejchudších členů společnosti.“

Během druhé světové války bohatí vlastníci a špičkoví manažeři velikých společností získali velice důležitou zkušenost: během války se vydělávají peníze, mnoho peněz. Jinými slovy, namáhavý úkol maximalizovat zisk – klíčová aktivita v americké kapitalistické ekonomice – se dá splnit efektivněji válkou, než mírem.

Mnozí američtí historici dnes přiznávají, že v roce 1945 Sovětský svaz a další země, jež válkou strašně utrpěly, nepředstavovaly hrozbu ani ekonomickou, ani vojenskou pro Spojené státy. Moskva se v poválečné době velmi snažila o spolupráci s Washingtonem.

Konfliktem s americkou velmocí, jež měla monopol atomové bomby, nemohl Sovětský svaz nic získat, ale jen ztratit. Avšak Amerika – Amerika korporací a super-boháčů naléhavě potřebovala nového nepřítele, aby ospravedlnila titánské výdaje na „obranu“, aby udržela ekonomiku běžet na plné obrátky. Aby udržela úroveň zisků, anebo je ještě zvýšila. To byl důvod, proč Studenou válku v roce 1945 nezpůsobil Sovětský svaz, ale americký „vojensko-průmyslový komplex“, jak prezident Eisenhower nazval boháče a korporace, jež ví, jak profitovat z „válečné ekonomiky“.

Za léta se ve Spojených státech vžilo personální propojení velkého byznysu a generality. Penzionovaní generálové nalézají dobrý džob jako poradci zbrojních korporací, a byznysmani, spojení s těmito korporacemi, se stávají vysokými důstojníky Pentagonu a poradci prezidenta pro obranu.

Studená válka plodila nevídané zisky extrémně bohatých jedinců, vlastníků, manažerů a podílníků společností, jež vyráběly tanky, letadla, rakety, a také chemické, bakteriologické a jiné zbraně hromadného ničení.

Obrovské náklady Studené války nehradili ti, kdo z ní profitovali, ale američtí dělníci a střední třída. Ti daněmi platili za státní dluh, který Studenou válkou rostl do nebe.

Jinými slovy, zisky ze Studené války byly privatizovány extrémně bohatou elitou, náklady byly socializovány na ostatní Američany. To nutně vedlo k tomu, že se životní úroveň většiny Američanů pomalu, ale trvale snižovala.

V letech 1989 - 90 studená válka skončila. Vznikl vážný problém. Korporativní Amerika ztratila užitečného „sovětského nepřítele“. Nutně potřebovala vyčarovat nepřítele nového, novou hrozbu, aby odůvodnila vysoké vojenské výdaje. K tomu nemohlo prezidentu Bushovi ml. a jeho ministru války Rumsfeldovi nic posloužit lépe, než 11. září 2001. Bush vyhlásil „válku proti terorismu“. Od té doby Washington vede válku, proti komu se mu zlíbí. Stačí, že ho prohlásí za teroristu.

S prezidentem Bushem ml. skončil Jacques R. Pauwels v roce 2003 článek a odpověď na otázku proč Amerika potřebuje válku. Od té doby se ekonomický systém Spojených států nezměnil, a nezměnila se ani militantní zahraniční politika washingtonské administrativy.

Kanadský profesor Graeme McQueen je bývalý ředitel Střediska mírových studií MacMasterovy univerzity. Dlouhodobě se zabývá problémem, jak války vznikají, jak se „stiskne spoušť války“. Studuje vznik válek od První světové po současnost.

Jako ukázkový případ uvádí válku s terorismem, vyvolanou v roce 2001.

„Moje studie se soustředily na dvě fáze operace, první byl incident s letadly 11. září, a bezprostředně nato následovaly útoky dopisy s antraxem.“ píše.

Připomeňme si: Mezi 18. září a začátkem října byla ve Spojených státech odeslána serie dopisů, které obsahovaly smrtelně jedovaté spóry antraxu, jenž způsobuje sněť slezinnou. Nakazilo se 22 lidí, 5 z nich zemřelo. Soudilo se, že jde o útok islámských teroristů. Po letech vyšetřování se ukázal jako nejpravděpodobnější pachatel armádní vědec a odborník na biologické zbraně Bruce Edwards Ivins. Ten v červenci 2008 spáchal sebevraždu.

Den po tragické události 11. září provedl Washington Post průzkum veřejného mínění. Téměř devět z deseti dotázaných Američanů se vyslovilo pro vojenský zásah proti zemi, odpovědné za útok, i kdyby to vedlo k válce. Dva ze tří byli ochotni vzdát se „některých svobod, jež v zemi máme“, aby byli zničeni teroristé.

Členové Kongresu byli vystrašení zprávou, že jedno z letadel směřovalo na Kapitol. Shromáždili se na schodišti Kapitolu a zpívali sborově „God Bless America“.

Půda pro ty, kdo se chystali stisknout spoušť války, byla připravena.

Dne 14. září 2001 bylo použití ozbrojených sil odhlasováno v Senátu všemi hlasy, ve Sněmovně 422 proti jednomu.

Koncem října se v Kongresu projednával tzv. Patriot Act – Vlastenecký akt, ve skutečnosti omezení občanských práv. Ten už narazil ve Sněmovně na silnější odpor, prošel v poměru 357 ku 66. V Senátu se hlasování o přistřížení svobod od hlasování o válce mnoho nelišilo, vyšlo 98 pro, jeden proti.

Profesor McQueen dokazuje, že americká a zejména světová veřejnost je čím dál méně ochotná přijmout smyšlenky o terorismu, kde jde o americké akce „pod cizí vlajkou“. Ještě oficiální vysvětlení bombového útoku při bostonském maratonském závodě, přes jeho absurdnost, bylo jakž takž akceptováno. Ale zdůvodnění americké intervence v Sýrii údajným použitím chemických zbraní syrskými vládními silami, byla očividná lež.

Profesor McQueen končí statě v Global Research: „Náš úkol je jasný. Musíme mobilizovat výzkumné síly a sdělovací prostředky, abychom odstranili vliv těch, kdo se specializovali na válku, na její rozpoutání. Ve 20. století jsme ztratili ve válkách přes 100 milionů lidí. Dopustíme, aby se to opakovalo?“

Rozpoutá Amerika třetí světovou válku?

Dne 2. února 2018 přijal Pentagon dokument o 74 stránkách s názvem Revize nukleárního postoje USA. Obsahuje novou jadernou doktrínu Spojených států.

Podle té, jež platila dosud, měly být jaderné zbraně použity jen jako odvěta v případě nukleárního napadení USA. Podle nové doktríny jsou jaderné zbraně „použitelné“ i pro první úder, a dokonce i vůči zemím, jež jaderné zbraně nemají. Tím se ozbrojené síly Spojených států stávají gangsterskou organizací, jež může napadnout kohokoli a kdykoli. Před níž si není nikdo nikdy jistý. To je doktrína potencionálního masového vraha a šílence zároveň. Šílence proto, že i použití malého množství jaderného arzenálu Spojených států by zničilo život na planetě Zemi – včetně USA i s Pentagonem. Kdo by se schoval v sebehlubším krytu – stačilo by, aby po letech vyšel ven do moře popele, a zemře zářením.

Mají autoři tohoto dokumentu zdravý rozum? Jak mohou takoví šílenci zastávat odpovědné funkce?

Z nové jaderné doktríny USA je obviňován Trump, ale není pravděpodobné, že byl jejím iniciátorem. Že ji podepsal, svědčí, kdo v Americe rozhoduje.

Mezi 2. únorem a 1. březnem uběhl necelý měsíc, a svět se změnil.

Dne 1. března 2017 přednesl ruský prezident Vladimír Putin před federálním shromážděním zprávu o stavu Ruské federace. Nezmínil se ani slovem o zlověstné a hrdopyšné americké změně nukleární doktríny, ale jeho řeč na ni byla jako náhubek na zlého psa.

Vpravdě historický význam v Putinově projevu má část o problémech obrany a nových strategických zbraních.

Putin připomněl, že Washington jednostranně odstoupil od Dohody o omezení systému protiraketové obrany – ABM Treaty. Zahájil řadu agresivních kroků proti Rusku. Rozšířil Severoatlantický pakt o bývalé evropské socialistické státy. Vyvolal převrat a občanskou válku na Ukrajině. Instaloval základny anti-balistických raket v Rumunsku a Polsku, v Japonsku a Jižní Koreji. Globální americký raketový systém zahrnuje také pět křižníků a 30 torpédoborců. To vše je rozmístěno v blízkosti ruských hranic.

Washington usoudil, že po Jelcinově vojenském a ekonomickém rozvratu Ruska a po ekonomickém post-sovětském kolapsu má absolutní vojenskou moc a může diktovat všem, co se mu zlíbí.

Už v roce 2004 prezident Putin varoval Spojené státy, aby neeskalovaly bezpečnostní situaci ve světě rozmíst'ováním

protiraketového systému, jinak bude Rusko nuceno vyvinout zbraně, jež budou s to jednostranný obranný val překonat.

Proč obranný raketový systém USA ohrožuje Rusko? Nejlepší odpověď na to dává americká jaderná doktrína, přijatá 2. února. Když si agresor myslí, že je nezranitelný, může napadnout kohokoli a kdykoli. A Washington se netají tím, že za nepřítele považuje v první řadě Rusko.

Ruský prezident svá varování roku 2004 myslel vážně. Když Američané všechny mírové návrhy odmítali, prohlásil, že se nepustí do závodů ve zbrojení, ale vytvoří obranné prostředky s menšími náklady, ale efektivnější.

Vypadalo to jako plané holedbání, ale historický 1. březen 2018 přesvědčil svět, že se mu nemožné podařilo.

V projevu před federálním shromážděním popsal a filmy doložil strategické zbraně nové generace, schopné obejít protiraketovou obranu, vytvořenou Spojenými státy a Severoatlantickým paktem.

Mezikontinentální balistická raketa Sarmat váží přes 200 tun. Má krátkou vzestupnou fázi, neomezený akční rádius, schopnost útoku přes severní i jižní pól. Může být vybavena klasickými i nukleárními hlavicemi, včetně hypersonických.

Putin dále uvedl raketu s plochou dráhou letu, s nukleárním pohonem, s povrchovou úpravou stealth, vybavenou nukleární hlavicí. Má neomezený dolet, nepředvídatelnou trajektorii, schopnost manévrem se vyhnout překážkám. Je nezadržitelná současnými i perspektivními prostředky raketové i jiné protivzdušné obrany.

Bezpilotní ponorka může překonávat mezikontinentální vzdálenost ve veliké hloubce mnohonásobně vyšší rychlostí než ponorky, torpéda a lodě včetně nejrychlejších. Pluje tiše a manévruje. Nese klasické nebo nukleární hlavice. Je

použitelná na různé cíle včetně konvojů, letadlových lodí, pobřežních opevnění nebo infrastruktury. Její motor je stokrát menší, než u moderních ponorek. Nic ji není s to zastavit.

Kinžál je vysoce přesný nadzvukový raketový systém. Od 1. prosince 2017 slouží na letecké základně Jižní vojenské oblasti. Vladimír Putin o něm řekl: „Raketa letí nadzvukovou rychlostí, desetkrát rychleji, než je rychlost zvuku. Může manévrovat během všech fází letu. To ji dovoluje překonat existující, a myslím i perspektivní protiletectvé a protiraketové obranné systémy. Je s to dopravit nukleární a konvenční hlavice na vzdálenost přes 2000 km.

Nakonec Putin uvedl nadzvukovou raketu Avangard, jež může letět až rychlostí 20 Machů, tj. dvacetkrát rychleji než zvuk. Za letu na cíl raketa manévruje horizontálně – až několik tisíc kilometrů – a vertikálně. To ji činí absolutně nezasažitelnou jakýmkoli letadlovým nebo raketovým obranným systémem. Padá na cíl jako meteor, jako ohnivá koule. Teplota na jejím povrchu dosahuje 1000 až 2000 stupňů Celsia, ale je přitom spolehlivě říditelná.

Kromě těchto kvalitativně zcela nových strategických zbraní se prezident Putin zmínil také o pokračujícím zdokonalování zbraní laserových.

Profesor Oskar Krejčí napsal: „Zpráva o stavu Ruské federace, kterou přednesl prezident Vladimír Putin první březnový den, jistě vejde do dějin. Nejen kvůli novátorské formě, ale hlavně kvůli pasážím o otázkách obrany a nových zbraních. Nebyla to však výzva k novým závodům ve zbrojení, jak o tom mluví někteří západní politici a vybraní odborníci – byla to informace o tom, jak tento závod před přibližně patnácti lety začal, a o tom, jaký je jeho stav v danou chvíli...

Z vystoupení Vladimíra Putina je zřejmé, že Rusko už dnes disponuje zbraněmi, jejichž vznik někteří odborníci předpokládali za pět či deset let. Tyto kvalitativně nové strategické zbraně vytvořila nová generace ruských konstruktérů, vyrábí je nové továrny – a to vše v podmínkách sankcí. Putin má pravdu: současná západní politika zadržování Ruska zcela selhala. Zbytečné jsou i nekonečné miliardy dolarů vydávané na globální protiraketový systém USA – odpověď Ruska má schopnosti obejít tuto obranu, a to při čerpání mnohem menších zdrojů.

Ti, kdo rozhodli o odstoupení od dohody o omezení systémů protiraketové obrany, ale i ti, kdo praktikují politiku sankcí, Rusku vůbec nerozumějí. Jako mu nerozuměli ti, kdo přivedli švédskou armádu k Poltavě, francouzskou do Moskvy a německou do Stalingradu. Rusko se pod tlakem sjednocuje a dynamizuje. A navíc, jak řekl sebevědomě Putin, „zbraně, které má dnes pouze Rusko, časem budou mít i ostatní. Ale takové lidi, takové důstojníky, jako náš letec gardový major Roman Filipov, nebudou mít nikdy.“ (Roman Filipov byl začátkem února sestřelen v Sýrii, v obklíčení se bránil střelbou z pistole, a když viděl, že mu hrozí zajetí, odpálil pod sebou granát; do Ruska se jeho ostatky vrátily i díky pomoci turecké rozvědky.)

Je nejvyšší čas pochopit, že svět se stává multipolární, že zastavit růst Číny či obnovu Ruska bez velké války není možné. V Putinově projevu je obsažena výzva uznat, že vojenskou převahu nad Ruskem získat nelze. Že nastal čas k novým dohodám respektujícím rovnováhu sil a směřujícím jak ke snížení napětí, tak i k úsporám lidských i materiálních nákladů.“

Strategický význam nových ruských zbraní komentoval 24. března Václav Umlauf.

„Západ prohrál další kolo ve zbrojení, které sám vyvolal svou nadutostí a hloupostí. Podívejte se na tento Sakerův článek *Newly Revealed Russian Weapons Systems; Political Implications*, který ukazuje, co se stalo zavedením nových zbraní typu hypersonických raket Kindžál. Nechávám bokem ostatní čtyři nové zbraně, o kterých mluvil Putin. Ty asi ještě nejsou ve výzbroji, ale Kindžál už ano. Hypersonická raketa exceluje nad střelou Zirkon, která šla do výzbroje před dvěma lety. Rychlost Kindžálu je Mach 10, účinná obrana proti této manévrující raketě neexistuje. Její dolet je 2000 km a je vypouštěna z nejrychlejší stíhačky světa Mig-31BM, která se navíc modernizuje. Takže americké lodě od Perského zálivu až po Středomoří jsou k smíchu a stejně tak Tichomořské loďstvo, které se musí vzdálit mimo dolet těchto migů s raketami ze základny Centralnaja Uglovaja (Vladivostok) minimálně na vzdálenost tři tisíce kilometrů, tj. až na ostrov Diego García uprostřed Indického oceánu. Takže letadlové lodi jsou k ničemu, protože jejich letadla už nikam nedoletí. Spolek válečných veteránů zvaný NATO může vypouštět pouze balistické střely, což znamená Třetí světovou válku. Nebo křídlaté rakety Tomahawk, které Rusové bez problémů sestřelili a radiolokačně zmátli v Sýrii loni při útoku na syrské letiště. Výsledkem je krach americké imperiální doktríny letadlových lodí, které od 2. světové války vedly beztestně jednu prohranou válku za druhou, od Vietnamu až po Irák a Afghánistán.“

Kanadský profesor Chossudovsky to napsal obrazně: „Jaderné hodiny ukazují pomyslným způsobem, kolik minut chybí do zničující globální jaderné katastrofy. Stanice CNN počátkem tohoto roku vyslovila tvrzení, že jaderné hodiny ukazují za 2 minuty (jaderná) půlnoc. „Jaderná řeč“ Vladimíra Putina z 1. března 2018 paradoxně posunula ručičky Posledního Soudu (Doomsday Clock) zpět na bezpečnější pozici. Jaderná

rovnováha mezi supervelmocemi se obnovuje. Pravděpodobnost jaderného útoku na Rusko a na jeho odvetnou akci se o něco zmenšila. Podotýkáme, že zkušenost s házením atomovek na cizí města mají zatím jen a pouze USA.“

F. William Engdahl v časopise „New Eastern Outlook“ to z vojenského hlediska ocenil stroze a brilantně: „Putin ohlásil šokující seznam zcela nových pokrokových raket příští generace, schopných obejít protiraketovou obranu Spojených států a Severoatlantického paktu.“

Frederick Wiliam Engdahl, je americký spisovatel, žijící převážně v Německu. Sám se uvádí jako „ekonomický badatel, historik a nezávislý žurnalista“.

Jedno z nejpádnějších ocenění Putinova sdělení uveřejnil The Siker. V blogu, v den Putinova projevu, napsal: „Zápas a hra Mocnosti je jasně prohraná: vojenská volba proti Rusku je nadobro vyloučená.“

V předvečer 1. března se v Radě bezpečnosti OSN projednávala situace v Sýrii. Ruský delegát byl informován, co Federálnímu shromáždění přednese Vladimír Putin. Uvědomil si nový poměr sil na světové scéně, a podle toho vystoupil. Nežinýroval se, a na adresu užaslých západních delegátů promluvil: „Poslechněte, vy šampióni lidumilnosti, kde jste najednou vzali představu, že máte výlučné právo nám přednášet o humanismu a svobodě projevu?

Očekáváme okamžité otevření přístupu na Amerikou okupované území kolem vojenské základny Al-Tanf.

Žádná z vašich zemí neudělala vůbec nic pro mír v Sýrii. Jste vůbec alespoň schopni ovlivnit někoho z těch, kteří se nazývají ‘umírněnou opozicí’? No samozřejmě, že ne. Potoky

slz vám kanou jen tehdy, když je další bašta bojovníků smíchaných s teroristy ohrožena. V tom případě začínáte vyvíjet nebývalou aktivitu. Vaším skutečným cílem je svržení syrského režimu uznaného OSN. Pro vás jsou jakékoli zmínky o jeho úspěších v boji proti terorismu, přičemž na jeho vlastním území, děsivé můry.

A abyste zastavili přibližování míru, jste ochotni udělat cokoliv. Tak teď mě dobře poslouchejte: víme o připravované chemické provokaci s cílem obvinít Damašek. Také víme, jaké porady se za tím účelem konají, kde probíhají a kdo se jich účastní. Všichni zde jsou si dobře vědomi toho, že chemické útoky Asad vůbec nepotřebuje. Jen vytrvale hledáte důvod pro vojenskou intervenci a zdůvodnění vojenských úderů na Sýrii.

V této souvislosti vás varujeme – zanechte své špinavé hry, pro vás se to může stát velkou chybou.

Chcete skutečný mír? Přidejte se k úsilí Moskvy.“

Náčelník ruského generálního štábu Valerij Gerasimov oznámil, že ruská armáda provedla druhou zkoušku své mezikontinentální balistické rakety Satan-2 alias Sarmat, o níž mluvil Putin 1. března. Generál doplnil informace: tato raketa může letět rychlostí až sedm kilometrů za vteřinu, urazit vzdálenost přes deset tisíc kilometrů a unese šest jaderných hlavic.

Dne 18. března 2018 se konaly volby prezidenta Ruské federace.

Vladimír Putin přesvědčivě zvítězil. Získal 76,7 % z odevzdaných hlasů. Volilo ho přes 55 milionů Rusů. Tím má zajištěn mandát na dalších 6 let do roku 2024, kdy mu bude 71 let.

Spontánní volba Putina, kterého volily více než tři čtvrtiny Rusů je důkazem, že za 18 let, co zastává čelné funkce státu – prezidenta nebo předsedu vlády – získal důvěru naprosté většiny občanů. Po katastrofě, kterou způsobili Gorbačov a Jelcin rozvratem Sovětského svazu, obnovil Putin politickou stabilitu země a její mezinárodní autoritu jako velmoci. Vítězství Putina je o to průkaznější, že se voleb zúčastnilo 67,4% oprávněných voličů, více než v předchozích volbách. O takové důvěře obyvatelstva obrovské země se může kterémukoli státníku Západu jen snít.

Druhé místo ve volbách získal kandidát komunistů nestraník Pavel Grudinín – 11,8% hlasů. Jak poznamenal dr. Josef Skála – Putin s komunistickým kandidátem sklidili skoro devět desetin hlasů. Nacionalista Vladimír Žirinovský skončil třetí s 5,6%. Pohořeli liberálové. Nejlépe z nich dopadla ještě Xenija Sobčaková s 1,6% hlasů.

Dva dny po zvolení se Vladimír Putin vyjádřil k závodům ve zbrojení, které propaganda na Západě spojuje s novými ruskými zbraněmi. „Naplánovali jsme snížení výdajů na obranu v letošním i v příštím roce.“ řekl. „ To nepovede k žádným problémům v oblasti obranných schopností, protože hlavní výdaje byly vynaloženy na vytvoření nejnovějších zbrojních systémů v předcházejících letech. Potřebujeme jen pár věcí dovést k logickému závěru.“

To se týká obranné bezpečnosti Ruska. Ale před Ruskou federací a před Putinem, který bude stát příštích šest let v jejím čele, stojí obrovský úkol, překonat ekonomické a sociální ztráty, způsobené, podle Putinových slov, „největší geopolitickou katastrofou 20. století – rozpadem Sovětského svazu“.

Bylo nutné a naprosto správné vyřešit nejprve zbraněmi a ozbrojenou silou záštitu Ruska a jeho obyvatel před hrozbou amerického imperialismu a Severoatlantického paktu, který dospěl na samý okraj třetí světové války. To zaplatili občané Ruské federace utahováním opasků. Ne tak oligarchové. Ti naopak v té době bohatli.

Řešení ekonomických a sociálních problémů Ruské federace nutně vyžaduje zásadní změnu neoblíbené vlády Medvěděvových tržních fundamentalistů, inklinujících k Západu.

Putin prohlásil, že sociální oblast je nyní jeho velké téma.

Je otazník, zda je to možno vyřešit v systému kapitalistických tržních vztahů. Příklad nejbližšího spojence Ruska – Čínské lidové republiky - ukazuje, co dokáže země na cestě k socialistické společnosti středního dostatku. Kapitalistickým systémem oligarchů je ruské hospodářství stále otevřené ekonomické intervenci Západu.

Není rozhodující, zda Putin a jeho vláda nazve ruský společenský systém cestou k sociální spravedlnosti, či jiným termínem. Ekonomický a sociální rozvoj Ruska nutně vyžaduje řadu postupných kroků. Především podřízení finančního systému zájmům Ruska jako podmínku velkorysých investic. Znárodnění těžkého průmyslu, respektive výroby výrobních prostředků. Postupné zespolečnění základních výrobních prostředků v širším měřítku. Zabezpečit rozvoj infrastruktury, zejména dopravního systému, vědeckého výzkumu – technických i společenských věd, systému vzdělání. Postupně pokrokový charakter celé nadstavby včetně umění.

Jak nebezpečné je zneužití médií, škol a umělců reakční politickou opozicí, to dokazuje u nás kampaň v roce 2018 proti prezidentu České republiky Miloši Zemanovi.

V jisté míře můžeme přirovnat to, před čím Ruská federace nyní stojí, k systému lidové demokracie ve východoevropských zemích včetně Československa po druhé světové válce. (Alexandr Sobolev: Lidová demokracie jako forma diktatury proletariátu.)

Odvází se Putin odstranit kapitalistický systém oligarchů? Není jiná možnost jak napravit rozpad Sovětského svazu a obnovit přátelství, spolupráci a vzájemnou pomoc Rusů a Ukrajinců, Bělorusů, Moldavanů, ale i národů a národností Pobaltí, kavkazských a středoasijských republik. Jak vypadá existence pracujících v těchto zemích po rozpadu SSSR? Míru nezaměstnanosti a úpadek životní úrovně nemůže přehlušit rusofobní pokřik prozápadní buržoazní vrstvy.

Putinův projev 1. března zbavil imperialistické kruhy Západu, především Washington, možnosti řešit zahraničněpolitické problémy silou. Nezbavil je ale možnosti vyhrožovat a „vytahovat se“ jako malí kluci.

Když Trump blahopřál telefonicky Putinovi 20. března (s dvoudenním zpožděním) ke zvolení prezidentem, neodpustil si poznámku: „Chcete-li závody ve zbrojení, můžeme to zařídit, zvítězím ale já.“ Putin mu na to odpověděl, že Rusko nikoho neohrožuje a nehodlá nikoho napadat a že nové zbraně mají „zajistit bezpečnost země“. Tak to uvádí NBC.

Britská premiérka Theresa May rozpoutala začátkem března 2018 nenávistnou kampaň proti Rusku. Záminkou se stala otrava bývalého agenta ruské vojenské rozvědky a pozdějšího

spolupracovníka britské tajné služby Sergeje Skripala a jeho dcery v jihoanglickém Salisbury. Byla prý použita nervově paralytická látka zvaná novičok. Británie z otravy viní Rusko, i když pro to nemá důkazy. Britský ministr zahraničí Boris Johnson dokonce prohlásil, že „exagent Skripal a jeho dcera byli otráveni na Putinův příkaz“.

Kdyby si chtěla Moskva vyřídit se Skripalem účty, mohla to udělat, když ho měla leta ve vězení.

Není to nic jiného, než pokračování nepřátelského tažení proti Rusku. Místo diplomatického jednání - vypovídání diplomatů. Spojené státy vypověděly největší počet – 60 z celkového počtu sta. Británie vyhostila 23. Je paradox, že Británie z Unie vystupuje, ale do své komedie Unii jako instituci zatáhla. Na summitu v Bruselu se nejednalo o tom, jaké jsou o vině Ruska důkazy, ale jen, co proti němu podniknout, jak ho ztrestat. Česká republika „jako velmoc“ vypověděla tři diplomaty, zatím co Itálie a Španělsko po dvou. Řada zemí jednoho a polovina států nikoho. Německo sice čtyři, ale hned následující den schválilo ruskou trasu ropy Nord Stream 2.

Kdo komedii s otravou Skripala a vypovězení diplomatů zpunktoval? Cui prodest? Komu to slouží? Jsou v tom zřetelné prsty americké Ústřední zpravodajské služby CIA a britské BI6.

Pro nás je rozhodující, že třetí světová válka nehrozí. Zárukou není jen nepřekonatelná moderní výzbroj Ruské federace, ale zejména spojení Ruska, Číny, Íránu, Sýrie, Korejské lidově demokratické republiky, Indie, Pakistánu a rok od roku, měsíc od měsíce dalších zemí.

3. Amerika upadá

Nikomu nerostou stromy do nebe. Ovládali Zemi veleještěři a skončili. Tisíce let panovaly mocné říše, jejichž sláva hvězd se dotýkala, ale dnes jejich památky zná jen archeologie.

Slavný britský historik Arnold Toynbee (1889-1975) sepsal dvanáctidílnou práci *Studium historie*. Zabývá se vzestupem a pádem mnoha říší od nejstarších lidských dějin do doby, kterou považuje za moderní. Z opatrnosti jako Angličan nepíše o konci Britské říše, ani o Třetí říši Adolfa Hitlera, ani o příštím Říše Washingtonské.

Na co Veleříše končí? Ne na to, že by vyčerpaly možnosti dalšího rozvoje své kultury. Jejich pád má konkrétní historickou podobu s mnoha zvláštnostmi a nahodilostmi. Je mu však v podstatě jedno společné: bezbřehá expanze, snaha podříditi si další teritoria, další kultury, další národy a národnosti. To vyvolává odpor, na který uchvatitelé neslavně končí. Končí „na svou velikost“.

Paul Craig Roberts napsal: „V časech mého mládí Amerika ještě žila. Což už dnes neplatí. To je fakt, který nedokáže vyvrátit ani nejnestoudnější licoměrník a lhář. Vědí a cítí to všichni – kromě mladých lidí ovšem. Ti totiž, protože se už narodili do stavu, ve kterém země je, a stav předcházející si proto nemohou pamatovat, považují ten současný za víceméně normální.“

Amerika je dnes ztracenou zemí. Korupce v státních či privátních institucích je tak dokonalá, že kromě ní v nich – s výjimkou tyranie a nejpustších lží – již nezbylo nic jiného.

Mimořádně rychle narůstá nelegitimita celého amerického politického systému, zejména federální vlády.“

Roberts se narodil 3. dubna 1939 a blíží se mu osmdesátka. Dejme tomu, že za dobu svého mládí pokládá stáří dvaceti, pětatřiceti let, tedy zhruba období 1960 až 1975. V roce 1961 Spojené státy vylodily kubánské kontrarevolucionáře v Zátocě sviní. V roce 1963 tajné služby zavraždily prezidenta Kennedyho, v roce 1973 zosnovaly kontrarevoluční puč Pinocheta v Chile. Ta léta lze těžko považovat za americkou idylu.

Nelze však s Robertsem nesouhlasit, že v současné době přefouknutý balónek americké nadutosti a agresivity praskl a splaskává.

Kdo vládne ve Spojených státech

Ve Spojených státech Amerických je prezidentský systém. Prezident je hlavou státu, v jeho osobě je soustředěna veškerá výkonná státní moc. Je vrchním velitelem ozbrojených sil. Jmenuje členy vlády, vláda je jen jeho poradním orgánem. Jmenuje většinu vojenských, diplomatických a státních úředníků na federální úrovni. Aktivně se podílí na zákonodárství. Může používat práva veta na kterýkoli zákon, přijatý Kongresem. Má právo vydávat tzv. nařízení (Executive Orders), která se svým významem neliší od zákonů schválených Kongresem.

Veliké pravomoci jsou spojeny s ohromnou odpovědností a kladou vysoké nároky na osobnost prezidenta. Odpovídá tomu 45. prezident USA Donald John Trump?

Uvedl jsem v první části, jak ho hodnotí američtí komunisté. Spatřuji v něm představitele zájmů miliardářů (jeho čisté jmění bylo v roce 2018 3,1 miliardy dolarů), bigotního zpátečníka, nepřítele pracujících, stoupence nadřazenosti bělochů, nepřítele barevných a také žen. Jeho výkon prezidentské funkce tento třídní, politický a ideový profil potvrzuje.

Mnozí politici, vědci, historici, lékaři i prostí občané si kladou otázku, zda intelektuální a charakterové vlastnosti Trumpa odpovídají tomu, že stojí v čele politické, ekonomické a vojenské velmoci, že má pod palcem zbraně hromadného ničení. Zda má na to být prezidentem Spojených států Amerických.

Otazník vzbuzuje jeho způsob vlády.

Rozporná stanoviska k jednomu a témuž problému nejsou u něho výjimkou, ale pravidlem. Jednou prohlašuje boj proti islámskému terorismu za hlavní úkol a zakazuje přístup občanů sedmi islámských zemí do USA, podruhé podporuje zbytky džihádu v Sýrii. Jednou vyhrožuje Severní Koreji, že ji zničí, podruhé prohlašuje, že si bude pokládat za čest setkat se s jejím vůdcem. Jeho postoje jsou nekonzistentní. Nelze se na ně spolehnout.

Jinak mluví k Polákům, jinak k Němcům. Naslibuje každému, co si kdo přeje slyšet. Když se tak choval jako byznysman, bylo to přirozené. Byl to obchodně – reklamní přístup. Když

tak postupuje v zahraniční politice velmoci, je to tragédie a nese to nebezpečí pro celý svět.

Střídá členy svého kabinetu a vrcholné státní úředníky jako košile. Proto, že se neosvědčili, že ve své funkci neobstáli? Obyčejně dostanou kopačky a nevědí proč. Někteří z jeho pracovníků sami odcházejí, protože nechtějí tancovat podle zmatených Trumpových direktiv.

Michael Wolf v knize „Fire and Fury“, česky Oheň a hněv, líčí poměry panující v Bílém domě. Trump žije ve fiktivním světě, vzdálen od skutečnosti. Libuje si ve vlastních „alternativních faktech“, podle nichž rozhoduje a žádá jednání svých podřízených. Uznává jen své vlastní názory a nesnáší odpor. Kdo má jiný názor je jeho nepřítel.

V Bílém domě vládne nepotismus. Největší vliv na Trumpa má jeho dcera Ivanka a její manžel Jared Kushner.

Trump nerespektuje práva a povinnosti ministrů – sekretářů, a mnohdy ani rady svých oficiálních poradců. Rozhoduje namnoze sám jako usurpátor. Svá stanoviska vyjadřuje Twitterem. Nejednou podle toho, jak se vyspí.

Je na pováženou, zda tenhle člověk je kompetentní, aby řídil Spojené státy.

Americký vojenský teoretik a analytik Max Boot napsal pro server Foreign Policy stať o vzdělání a inteligenci Donalda Trumpa.

Trump měl v životě přístup k nejlepším americkým vzdělávacím institucím. Je absolventem Wharton School at the University of Pennsylvania. Neprokazuje však ani znalosti, které má průměrný absolvent střední školy.

V rozhovoru s redaktorkou tvrdil, že prezident Andrew Jackson, který zemřel 16 let před občanskou válkou „byl

opravdu našťvaný, když viděl, co se v občanské válce děje.“ K tomu ještě přidal: „Lidé dnes vůbec nechápou, proč válka Severu proti Jihu vznikla. Když se nad tím zamyslíte, zjistíte, že k tomu neexistoval jediný důvod.“

Po zveřejnění této Trumpovy meditace reagovalo pohoršeně tisíce Američanů. Historici dokazovali, že boj za zrušení otrokářství je podrobně zdokumentován, a literatura o tom je dostupná v každé knihovně. Je ostuda, že prezident má tak chatrné znalosti.

„Proč toho ví Trump tak málo?“ ptá se Max Boot. „Protože nečte knihy, ani dlouhé články.“ „Nikdy jsem to nedělal,“ říká „měl jsem vždycky hodně práce.“

Trump prohlásil, že dokáže udělat správné rozhodnutí s velmi malou znalostí, ale zdravým rozumem. „Vždycky jsem měl hodně zdravého rozumu.“ říká.

V několika po sobě následujících Twittech Donald Trump sdělil Americe i světu: "Byl jsem velmi úspěšný podnikatel, potom špičková televizní hvězda, pak jsem se stal prezidentem Spojených států (na první pokus). Myslím, že z toho se dá vyvodit ne to, že jsem chytrý, ale to, že jsem génius... a velmi vyrovnaný génius!"

Zásada "se skromností nejdál dojdeš" se v Americe nenosí. Přesto i tam Trumpova "sebereflexe" vyvolala údiv. Je za hranou zdravého sebevědomí, svědčí o domýšlivosti člověka zamilovaného do vlastního obrazu – narcise.

O nevalných Trumpových duševních schopnostech svědčí jeho mluva. Používá poměrně nevelkou slovní zásobu, jeho řeč je kostrbatá a nespořádaná.

Kanadský profesor Rodrigue Tremblay uvádí příklad:

„Utratili jsme dva triliony dolarů, tisíce životů...zřejmě to byl omyl...George W. Bush se mýlil. Můžeme se mýlit. Ale tohle

byla krása. Nikdy jsme neměli být v Iráku. Destabilizovali jsme Střední východ.... Oni (prezident George W. Bush a viceprezident Dick Cheney) lhali...Řekli, že jsou tam zbraně hromadného ničení. Žádné tam nebyly. A oni věděli, že tam žádné nejsou. Nebyly tam žádné zbraně hromadného ničení.“ (Donald Trump 13. února 2016 v rozhovoru pro CBS News.)

Profesor k tomu připojuje názor psychiatra a definice samovládce a impéria, jež podle jeho názoru s Trumpem souvisí.

„Duševní porucha a zločinné myšlení se vzájemně nevylučují; nejen že mohou působit současně, ale v kombinaci se stávají zvlášť nebezpečné.“ (Bandy X Lee, mezinárodně uznávaný psychiatr Yale School of Medicine, editor knihy „The Dangerous Case of Donald Trump: 27 Psychiatrists and Mental Health Experts Assess a President – Nebezpečný případ Donalda Trumpa: 27 psychiatrů a odborníků na duševní zdraví hodnotí prezidenta.)

„Samovládce je typický zvolený outsider, který pohrdá normami, zpochybňuje zákonnost politických nepřátel, toleruje násilí a projevuje snahu potlačovat svobodný tisk.“ (Steven Levitsky, Daniel Ziblatt v knize Jak demokracie umírají, 2018)

„Impérium je despotismus, a imperátor je despota, který není vázán zákonem nebo limity, ale jen vlastní vůlí; to je rozšíření tyranie za hranice absolutní monarchie. Vůle absolutního monarchy je zákonem, ale jeho edikt musí být přece jen zapsán parlamentem. Ani tahle formalita není v impériu nutná.“ (John Adams, 2. americký prezident)

Profesor Tremblay se politikou Trumpa a jeho duševním stavem zabývá dlouhodobě. Své poznatky zveřejňuje v kanadské agentuře Global Research.

Jeho stať z 15. února 2017 otiskl přeloženou do češtiny Zvědavec. Čtete zde:

„Když 46,1% Američanů v listopadu 2016 hlasovalo pro realitního magnáta v osobě Donalda Trumpa, nevěděli přesně, co kupují, neboť politika skutečně poznáte pouze, až se ujme moci. Američané zcela jistě neočekávali, že slíbená „změna“, kterou republikánský prezidentský kandidát předjímal a sliboval, bude ve skutečnosti chaosem a zmatkem v americké vládě.

K nebezpečnému a potenciálně katastrofálnímu přístupu k vládnutí v demokracii dochází, když vůdce aplikuje praktiky vládnutí pomocí dekretů, bez ústavních bariér, čímž svazuje ruce zodpovědných ministerstev, zvoleného Kongresu a podvoluje celou americkou byrokracií své vůli tím, že vládne jako autokrat.“

Při mnoha příležitostech pan Trump řekl, že Wall Street je symbolem zkorumpované elity, která okrádá americkou pracující třídu a obohacuje sebe. 19. října 2016 napsal na tweetu, že „křivácká Hillary není ničím víc, než jen loutkou Wall Streetu“.

Po nástupu do prezidentského úřadu jmenoval pana Garyho Cohna, prezidenta bankovního domu Goldman Sachs, šéfem prezidentské Národní ekonomické rady, a bývalého bankéře téže banky Stevena Mnuchina ministrem financí.

Obširnější stať, obohacenou o nové poznatky, zveřejnil profesor Tremblay v Global Research 25. března 2018.

Srovnává Trumpa s dekadentním císařem starověkého Říma Caligulou a Adolfem Hitlerem. Je podobně autokratický, nepředvídatelný, nevázaný, sebevědomý, libuje si v týrání lidí, ve válkách a militarismu.

„S jistotou možno říci, že nikdy v historii neměly Spojené státy v Bílém domě prezidenta toho druhu, jako je pan Trump. Lidé, kteří s ním přicházejí do styku, varují. Donald Trump je „těžce duševně nemocný“ a „dlouhodobě mimo realitu“. A co víc, má sklon nezvládat svůj temperament a jednat ve zlosti a někdy v holém šílenství (in pure madness). Bílý dům je často za Trumpa ve zmatku, v dezorganizaci a někdy v naprostém chaosu.“

Je egocentrický a ze všeho hledí získat osobní prospěch. Libuje si v tom, co mu působí potěšení, zvyšuje prestiž, nebo vynáší peníze. Žádný z předcházejících prezidentů nedával tak nepokrytě najevo své sympatie a neurážel tak bezohledně lidi, jako Trump. Nikdo nedával tak neuváženě najevo svá politická stanoviska, jako Trump prostřednictvím Twitteru. Říkají mu „toddler-in-chief“ – šéf batole.

Zvyklý řídit své majetkové impérium jako samovládce, je špatně připraven řídit demokratickou vládu země, jež je federální, decentralizovaná.

Autoři knihy se zlověstným názvem „Jak demokracie umírají“ uvedli čtyři varovná znamení, jež ukazují, že vůdce je nebezpečný despota (autoritarien).

1. Vůdce ukazuje malou věrnost demokratickým zásadám.
2. Popírá legitimitu oponentů.
3. Toleruje násilí.
4. Projevuje snahu omezit občanské svobody nebo média.

Podle autorů „Politik, na něhož platí jedno z těchto kriérií si zaslouží pozornost.“ „Na Donalda Trumpa platí všechna.“ poznamenávají.

Za první rok v úřadě vydal Trump ne méně než 58 nařízeních (executive orders) a na 30 tzv. „proklamací“, to vše bez účasti Kongresu.

Většina Američanů, kteří si přejí demokracii, nemohou Trumpa vystát. Rozpačitě ho přijímají i jeho stoupcí.

Trump je posedlý sexem, ale zároveň ženami opovrhuje. Několik prostitutek si dělá reklamu líčením podrobností sexuálního poměru s Trumpem.

Je dobře známo, že Donald Trump je chorobný lhář, který se bojí pravdy jako moru. Nikdy neposkytuje interview bez svých právníků. Často i právníky přivádí do rozpaků tím, že plácá páté přes deváté.

Jen zřídka pořádá tiskové konference, zatím co jeho předchůdci je konali každý měsíc. Bojí se otázek zkušených investigativních žurnalistů.

Trump má psychopatologické sklony – je necitlivý vůči jiným, je schopen empatie jen sám k sobě. Libuje si v utrpení lidí. Uvažuje jako genocidní psychopat, když prohlašuje, že v Severní Koreji je klid před bouří, že ji čeká oheň, zběsilost a síla, jakou svět dosud neviděl, že Severní Koreu totálně zničí. Tak mluví o zemi s 25 miliony obyvatel. To je o to větší skandál, že Trump pronášel tyto šílené výhrůžky v Organizaci Spojených Národů, v organizaci vytvořené k tomu, aby bránila válce.

Trump, podobně jako někteří američtí prezidenti, s oblibou používá trik, kterému se říká „ocas vrtí psem“. Odvádí pozornost od domácích nebo osobních problémů tím, že vyvolává konflikty v zahraničí.

Trump je všechno jiné, jen ne vůdčí osobnost, charismatická postava, za níž jdou lidé s důvěrou, protože prosazuje zájmy a potřeby mas.

Je náhoda, že v čele Spojených států v této jejich krizové době stanul právě tento mentálně vyšinutý člověk? Do jaké míry je americká nešťastná zahraniční, vojenská, ekonomická a

kulturní politika způsobena prezidenty, a v jaké míře je volba prezidentů, jejich politika zrcadlem všeobecného úpadku Spojených států?

Podívejme se, jak se střídali Trumpovi poradci.

Jeho prvním poradcem pro národní bezpečnost byl generál Mike Flynn. Toho jestřábi záhy likvidovali. Dopustil se strašného zločinu: jednal se sovětským velvyslancem.

Problematickým charakterem byl šéf FBI James Comey. Nejprve shodil Hillary Clintonovou, když týden před volbami prohlásil, že obnovil vyšetřování, zda neprozradila státní tajemství, když použila osobní sdělovací prostředek pro služební zprávy. Když ho Trump vyhodil, vypovídal Comey před senátem, že pro to sice nemá důkazy, ale je přesvědčen o ruském zasahování do prezidentských voleb – rozumí se ve prospěch Trumpa.

Poté, co Trump vyhodil poradce Steve Bannona, krajního pravičáka, stoupence nacistů a Ku Klux Klanu, v Bílém domě se usadili generálové - sekretář obrany Jim Mattis, náčelník spojených štábů Joseph Dunford, poradce pro národní bezpečnost Herbert Raymond Mc Master, jeho zástupce Ricky Waddel a šéf Bílého domu John Kelly. Ironičtí novináři se ptali, kolik je třeba ve vládě oficírů, aby to byla vojenská junta.

Z Trumpova Twitteru se dověděl ministr zahraničí Rex Tillerson, že je zproštěn funkce. Na jeho místo byl dosazen dosavadní šéf CIA Mike Pompeo.

Pompeo jako ředitel CIA působil krátce. Před tím byl v Senátu reprezentantem za Kansas. Patřil k nejreakčnějším republikánům, tzv. Tea party. V roce 2015 kritizoval Obamu za dohodu s Íránem o omezení jaderného programu. Byl proti

uzavření věznice Guantánamo a zastával se mučení vězňů, tzv. waterboarding. Vytrvale tvrdí, že Moskva zasahovala do amerických prezidentských voleb. Prohlásil, že Putin je pro svět nejnebezpečnější vůdce. Takový jestřáb ve funkci sekretáře pro zahraničí sotva přispěje k normalizaci vztahů Spojených států s Ruskem, a mírové atmosféře ve světě vůbec.

Kdo je Gina Haspelová, která se stala ředitelkou CIA místo něj? U Ústřední zpravodajské služby slouží od roku 1985. Stoupala ve funkcích a roku 2013 se stala ředitelkou Národní tajné služby (National Clandestine Service – NCS). Brzy byla odvolána pro odpovědnost a osobní účast při mučení vězňů v tajné věznici v Thajsku. Po nástupu Trumpa do prezidentské funkce se kariéra Haspelové vrátila. I když mučení je v USA zakázáno zákonem, Trump se vyjádřil pro mučení při výsleších. V březnu 2018 si ji Trump vybral jako ředitelku CIA.

Dokonce i válečný štváč senátor John McCain se nad tím pozastavil. Upozorňoval, že by bylo třeba prošetřit její temnou minulost a účast na mučení.

Na jaře 2018 odvolal Trump poradce pro národní bezpečnost H. R. McMastera, a na jeho místo dosadil Johna Boltona. Za tím se táhne pověst zpátečníka a zuřivého válečného štváče. Je zapřisáhlým nepřítelem Íránu, KLRD a Ruska. Podporuje izraelskou expanzivní okupační politiku a přemístění amerického velvyslanectví z Tel Avivu do Jeruzaléma. Jmenování Johna Boltona Trumpovým poradcem vyvolalo nadšení Benjamina Netanjahu. Potěšilo ho, že budou mít sionisté v Bílém domě vedle Trumpa dalšího vlivného spojence.

Je otázka, do jaké míry je kolotoč ve washingtonském establishmentu způsoben rozmary Trumpa, do jaké míry je

projevem a důsledkem boje mezi mocenskými grupami ve Státech, či působením toho, co bývá nazýváno „Deep State“.

Deep State

Mnoho se dočteme o působení Deep State ve Spojených státech. Co se tím rozumí? Oskar Krejčí to nazývá druhá vláda v USA – rozumí tím – vedle oficiální.

Je shoda v tom, že do pojmu Deep State patří vojensko-průmyslový komplex. To je – zhruba řečeno - zbrojní průmysl, zájmy a personálně propojený s Pentagonem.

Termín vojensko- průmyslový komplex poprvé použil americký prezident Dwight Eisenhower ve svém televizním projevu 17. ledna 1961 na rozloučenou, na závěr druhého volebního období. Tehdy řekl:

„Spojení obrovského vojenského establishmentu a rozsáhlého vojenského průmyslu je pro Ameriku novou zkušeností. Celkový ekonomický, politický, dokonce duchovní vliv je pocíťován v každém městě, státě, v každém vládním úřadu. Uznáváme naléhavou potřebu pro tento vývoj. Nesmíme nicméně podcenit jeho vážné důsledky.

Vláda musí bránit neoprávněnému získávání vlivu, ať už záměrnému nebo ne, vojensko-průmyslovým komplexem. Možnost ničujícího růstu této nežádoucí moci existuje a bude trvat.

Nikdy nesmíme dovolit tíže tohoto spojení ohrozit naše svobody nebo demokratické procesy. Nesmíme je brát jako samozřejmost. Pouze bdělé a uvědomělé občanství může přinést spojení ohromné průmyslové a vojenské obranné mašinérie s našimi mírovými způsoby, aby bezpečnost a svoboda mohly společně prosperovat.“

Mnohem dřív, v roce 1935, dokázal americký generálmajor Smedley Butler na vlastní životní zkušenosti, že americká armáda je služka Wall Streetu, velkokapitálu USA. Napsal:

„Strávil jsem 33 let a 4 měsíce v aktivní vojenské službě a během té doby jsem nejvíce času trávil jako vysoce postavený ranař pro velký byznys, Wall Street a bankéře. Jednoduše řečeno, byl jsem bandita, gangster kapitalismu. Pomáhal jsem udělat Mexiko a zejména Tampico bezpečné pro americké ropné zájmy v roce 1914. Pomohl jsem učinit z Haiti a Kuby decentní místo pro chlapce z National City Bank, aby tam vybírali výnosy. Pomáhal jsem znásilnit půl tuctu republik ve Střední Americe ve prospěch Wall Streetu. Pomáhal jsem očistit Nikaraguu pro International Banking House of Brown Brothers v letech 1902-1912. Přinesl jsem světlo do Dominikánské republiky pro zájmy amerického cukrovarnictví v roce 1916. Pomohl jsem učinit Honduras správným místem pro americké ovocnářské společnosti v roce 1903. V Číně jsem roku 1927 pomohl vyšlapat cestu Standard Oilu, který do ní expandoval nikým neobtěžován. Když se na to podívám zpětným pohledem, býval bych mohl Al Caponemu dát pár rad. On řádl přinejlepším ve třech okresech. Já na třech kontinentech.“

(Smedley Butler, Common Sense, 1935)

To, před čím varoval Eisenhower, se od jeho dob mnohonásobně zhoršilo. Co začalo jako vojensko-průmyslový komplex se rozrostlo o obrovský systém tajných služeb a policie vůbec, v tzv. vojensko-bezpečnostní komplex. Spolu s rostoucím vlivem elity Wall Streetu vznikl mocenský a finanční hybrid, který zaměstnanec kongresu Mike Lofgren nazval Deep State – hluboký stát. Název se ujal.

V tomto hybridu působí a zároveň proti sobě bojují o moc a o peníze Pentagon, CIA, NSA, FBI, bankovní kartely, ropné společnosti.

Deep State ovládá ve Spojených státech moc zákonodárnou, výkonnou i soudcovskou. Jeho nástrojem jsou média, think-tanky, vědecké ústavy, výzkumy veřejného mínění, vedení obou hlavních politických stran – demokratické i republikánské. Prezident je hlubokým státem řízen a je jeho nástrojem. To platí již několik desetiletí.

Čerstvým dokladem je Donald Trump. Kde jsou jeho volební sliby a co dělá, když nastoupil do funkce? V jaké míře je jeho zmatená, nepředvídatelná zahraniční politika důsledkem jeho nezkušenosti, chabého vzdělání, nevalné inteligence a charakteru, a nakolik jedná pod vlivem hlubokého státu?

Jeden den prohlásí, že stáhne ozbrojené síly ze Sýrie, a týden na to spolu s Británií a Francií zaútočí na Sýrii raketami. Útoku předcházela lež, že syrská armáda použila chemické zbraně. Není i tahle lež, stejně tak jako lež britské vlády o použití novičoku proti dvojitému agentu Sergeji Skripalovi a jeho dceři Julii, akcí CIA ve spolupráci s BI6?

Jádrem hlubokého státu je Ústřední zpravodajská služba – CIA.

Pomocí CIA oligarchie řídí Spojené státy na všech úrovních – federální, jednotlivých států i místní.

Pomocí CIA tajnými machinacemi řídí vlády spojenců a satelitů a organizuje podvratné akce proti vládám neposlušným.

Organizuje úkladné vraždy občanů USA i nepohodlných politiků v zahraničí. Nikdy se neujasnily vraždy Johna Fitzgeralda Kennedyho, Roberta Francise Kennedyho, ani

Martina Luthera Kinga. A to jsou případy, které křičely a sledoval je celý svět. A kolik je vražd, o kterých se v novinách nepíše a v rádiu a televizi nemluví?

Ústřední zpravodajská služba korumpuje penězi a privilegii policisty, šerify a soudce a používá je jako hlídací psy proti chudým vrstvám a barevným obyvatelům Ameriky.

Nasazuje agenty do opozice a korumpuje její představitele.

Pomocí elektroniky sleduje kdekoho.

Organizuje drogové obchody.

Podněcuje nepřátelství a nenávist proti zemím jako je Rusko, Čína, Írán, Severní Korea a snaží se rozněcovat v nich vnitřní nepokoje.

Hluboký stát není omezen jen na Spojené státy. Působí v celém západním světě. Mnoho se nezmýlíme, když za většinou podvodů, loupeží, válek a politických vražd budeme hledat prsty mezinárodního hlubokého státu.

Je smrtelným nepřítelem zemí, jež se vydaly na cestu socialismu.

Nástrojem hlubokého státu je Severoatlantický pakt. Jeho prostřednictvím se udržuje svět ve válkách. Bez válek je imperialismus jako ryba bez vody.

Kde se vzal bezmála po půl druhém tisíci let znovu militantní expanzivní islamismus? Vzkřísil ho a diriguje americký imperialismus a mezinárodní hluboký stát. Slouží k jitření chaosu na Blízkém východě a v Evropě. Chaos je příležitost pro imperialistické „zachránce“, aby dosadily sobě oddané loutkové režimy.

Nástrojem hlubokého státu jsou mainstreamová média. Dnes a denně zaplavují veřejnost falešným obrazem světa a událostí. Kreslí Ameriku, její režim a ozbrojené síly jako mírovou záštitu, Rusko, Čínu, Írán a Korejskou lidově demokratickou republiku jako země zla.

Pro důkaz nemusíme jít daleko. Naše státní, tzv. veřejnoprávní televize není zdroj objektivních informací, ale nástroj cílevědomé dezinformace. (Já jsem už před lety televizor vyhodil a najdu si na internetu, co mne zajímá, a čemu mohu věřit.) Když ji prezident Miloš Zeman při své druhé inauguraci oprávněně kritizoval, strhl se proti němu výbuch odporu. Ne občanů, těm mluvil Zeman z duše, ale zkorumpovaných také-umělců, a – pochopitelně – vedení a placeného aparátu televize samé.

Skandální podvod na divácích provedla česká „veřejnoprávní“ televize v sobotu 14. dubna 2018. Celý den od rána do večera vysílala pásmo zpravodajství údajně o raketovém útoku USA, Velké Británie a Francie na cíle v Sýrii. Ve skutečnosti na obrazovkách ukazovala místo Damašku noční útok ukrajinské armády na město Luhansk 12. února 2015. Diváci hleděli na mocné výbuchy ve městě. Nic takového se v Damašku neodehrávalo. Syrská protivzdušná obrana sestřelila všechno, čemu nebyl vypnut motor už za letu. Výbuchy se odehrávaly jen na nebi, kde explodovaly zasažené americké a britské rakety. V Damašku během amerického, britského a francouzského náletu ani nevypnuli pouliční osvětlení.

Světový hluboký stát je produkt a zároveň nástroj soudobého imperialismu. Působí v něm a vzájemně se potýkají Wall Street a FED Spojených států, rod britských Windsorů, klany Rothschildů a Rockefellerů, Izrael a sionisté, Vatikán a spekulanti a rozvratníci mezinárodního formátu typu Sorose.

Na druhé světové válce nejvíc zbohatly Spojené státy. Staly se globálním impériem na místo oslabené Británie. V USA získal hegemonii klan Rockefellerů. Dominoval na Wall Streetu a v FED, v Bílém domě, v Pentagonu i tajných službách. Chopil se moci s prezidentstvím Trumana.

Vytvoření Organizace spojených národů byla jeho parketa. Rockefellerové věnovali půdu na Manhattanu pro hlavní stan OSN. Vydělali na „daru“ miliardy, když přilehlé prostory, které si ponechali, vzrostly vzápětí do enormní ceny. To je typická rockefellerovská „filantropie“: každý dar kalkulovat tak, aby zvýšil bohatství a moc.

Po válce měl David Rockefeller rozhodující vliv na zahraniční politiku USA a nesčetné války v Africe, Latinské Americe a v Asii. Klika Rockefellerů vyvolala studenou válku proti Sovětskému svazu. Iniciovala vytvoření NATO, kterým se Západní Evropa stala americkým vazalem.

Bohatství Rockefellerů je založeno na naftě, na společnostech jako Exxon Mobil, Chevron a dalších.

Od roku 1954 se stal hlavním poradcem Davida Rockefellera Henry Kissinger. Účastnil se všech hlavních Rockefellerových projektů. Tajně manipuloval diplomacií na Středním východě a připravoval půdu pro naftovou krizi v letech 1973 – 74.

Tu pak organizoval David Rockefeller pomocí tzv. Bilderbergské skupiny, kterou v 50. letech založil. V květnu 1973 se sešli David Rockefeller a pohlaváři hlavních amerických a britských naftových společností v Saltsjöbaden ve Švédsku na schůzce Bilderbergské skupiny, aby naplánovali naftový šok, fakticky krizi. Tu pak svedli na „hrabivé arabské naftové šejky“. To zachránilo upadající americký dolar a učinilo z wellstreetských bank, včetně Chase Manhattan, banky Davida Rockefellera, největší banky světa.

Tzv. „šoková terapie“, úrokové sazby v říjnu 1979, na níž se podílel Rockefeller, způsobila v 80. letech „třetí světovou dluhovou krizi“. Tu využil Rockefeller a Wall Street k vynucené státní privatizaci a drastické devalvaci národních měn v zemích jako Argentina, Brazílie, Mexiko. Rockefeller a jeho přátelé jako George Soros shrábli pak za zlodějsky nízké ceny surovinové bohatství těchto zemí.

S nástupem Donalda Trumpa se střetl v USA zahrnutý klan Rockefellerů s agenty bankovního domu Goldman Sachs, který patří Rothschildům. Jejich představitelem v Bílém domě s mocnou pozicí je Trumpův fakticky hlavní poradce a zeť Jared Kushner, ortodoxní judaista.

Psalo se o tom, že v Bílém domě došlo k palácovému převratu. Kushner tam protlačil sionisty Gary Cohna, Lloyd Blankfeina, Anrew Quinna a Dinu Powelovou, agenty Goldman Sachs. Gary Cohn se stal vedoucím Národní ekonomické rady, Dina Powelová poradkyní pro bezpečnostní strategii.

Deep State není kompaktní entitou, ale spolupůsobící a svářící se množinou proudů, institucí a jednotlivců.

Např. Powelová vyštípala z Národní bezpečnostní rady Steve Bannona, který jako investiční bankéř zbohatl prací pro společnost Goldman Sachs, a zároveň, jako katolík, představuje spojení s Vatikánem.

Tento, za volební kampaně Trumpův politický stratég, přednesl v roce 2014 ve Vatikánu na konferenci katolických stran představu strategie světového formátu. Podle něj je svět na počátku krutého a krvavého konfliktu. Příčinou je prý „krize křesťanských církví, krize víry, krize Západu, krize kapitalismu“. Jediným řešením je prý „osvícený kapitalismus

židokřesťanského Západu“. Ten je „v otevřené válce s islámským fašismem“. Proto prý je třeba vést boj proti Wall Streetu a islámu současně.

Toto potřeštěné stanovisko není příliš daleko od rétoriky papeže Františka. Ten také horlí proti bohatství a zastává se chudých, ale zatím z bohatství Vatikánu nepustil ani chlup. Na pátera Duku za chamtivé církevní restituce v Čechách neudělal ani „Ty-ty-ty“, ale povýšil ho na kardinála.

Vatikán představuje vedle Rothschildů a Rockefellerů třetí mocný klan, který není ani chudší, ani méně vlivný, než oba právě uvedené.

Vatikán bohatství své a katolické církve už po celá staletí přísně utajuje.

Nikdy nezveřejnil, kolik objektů má ve vlastnictví. Novináři italského listu La Padania odhadli, že mu patří celkem 2500 budov, jejichž hodnota je více než 1,5 miliardy eur.

Neprůhledné jsou i zisky vatikánské banky. Castillo Lara, kardinál – bankéř prozradil v roce 1994 roční sumu, odpovídající současným sedmdesáti milionům eur. Jméno banky přiznal ve výši čtyř miliard dolarů jen v investicích do podniků, v akcích a dluhopisech.

Největší přiznanou položkou vatikánských příjmů jsou milodary. Ty činily v roce 2007 236 milionů eur.

Papež Benedikt VI. jako první po 600 letech abdikoval. Údajně ze zdravotních důvodů. Před rezignací jmenoval nového šéfa Ústavu pro věci víry, fakticky ředitele vatikánské banky. Především vyšetřovaly italské úřady kvůli podezření z praní špinavých peněz. V té době také církevní komise vyšetřovala ve Vatikánu korupci.

Spolu s bohatstvím vládne katolická církev obrovským zpátečnickým vlivem zejména v nejchudších a nejzaostalejších zemích, kde je vykořisťování lidí největší.

Současný papež František I. je Argentinec, původním jménem Jorge Mario Bergoglio. V roce 1973 se stal „provinciálem“ argentinského Tovaryšstva Ježíšova. V březnu 1976 došlo v Argentině k puči, podporovanému severoamerickou CIA. Byla nastolena vojenská diktatura generála Jorge Videla. Církev i Bergoglio žili s diktátorem v dobré shodě. Bergoglio byl v té době biskupem a arcibiskupem v Buenos Aires. V roce 1985 byl Videla mezi generály, usvědčenými ze zločinů proti lidskosti a byl odsouzen na doživotí.

Bergoglio byl zapleten do případu, kdy byli dva jeho jezuitští kněží Orgando Yorio a Francisco Jalics uneseni ze slamů, kde šířili teologii osvobození. Bergoglio tím, že odmítl prohlásit, že jejich činnost schválil, vydal je fakticky komandům smrti.

V den, kdy byl Videla znovu odsouzen pro nově odhalené zločiny, byl Bergoglio zvolen papežem.

Nový papež prohlásil, že chce chudou církev a církev pro chudé. Proto také zvolil jméno František po Františku z Assisi, který byl zakladatelem a první hlavou řádu bosých františkánů.

Podle zpráv z prosince 2015 objednal papež František externí audit majetku Vatikánu. Jde prý o součást úsilí papeže zajistit průhlednost hospodaření církve, kterou v posledních letech postihlo několik skandálů.

Jezuité byli známi zásadou, že účel světí prostředky. Ve středověku to znamenalo i dýku do zad. Dnes je jiná doba. Sílí

boj proti vykořisťování za sociální rovnost. Proč by i jezuité nezměnili taktiku – místo inkvizice a mučireň slitování nad chudými? Zvláště, když je to nic nestojí.

K světovému Deep State patří britský rod Windsorů.

Původně to byla sasko-kobursko-hannoverská dynastie. Za první světové války byla Velká Británie ve válce s Německem a v zemi panoval silný protiněmecký odpor. Královský pár měl německé předky, k příbuzným patřil i německý císař Vilém II. Král Jiří V. 17. července 1917 změnil název rodu na Windsor, což zní anglicky.

V důsledku událostí a změn za první světové války a po ní byla řada evropských monarchů zbavena trůnu. Patřil k nim v první řadě ruský car Mikuláš II., bratranec britského krále Jiřího V., panovníci Rakouska, Německa, Řecka a Španělska. V Británii se král a šlechta udrželi. Zachovali si částečně moc, ale hlavně rodové bohatství. Bohatství britské královské dynastie a šlechty je obrovské. Má původ v době, kdy „nad Britskou říší slunce nezapadalo“, což znamená, že panovala nad koloniemi v Africe, Asii, Americe i Austrálii.

Dodnes patří pod dynastii Windsorů Antigua a Barmuda, Austrálie, Bahamy, Barbados, Belize, Grenada, Jamajka, Kanada, Nový Zéland, Papua Nová Guinea, Sv.Kitts a Nevis, Sv.Lucie, Sv.Vincent a Grenadiny, Šalamounovy ostrovy, Tuvalu a Velká Británie.

Patří jí Buckinghamský palác a Tower v Londýně, Balmoral ve Skotsku, Sandringham v Norfolku a Windsor v Berkshire.

Královna Alžběta II. pobírá roční dotace od státu v hodnotě 1,14 miliard Kč. Její přímý osobní majetek představuje hodnotu 10 miliard Kč. Její nepřímý, tj. královský majetek v Británii a dalších zemích, 530 miliard korun. Vlastní 2,67

miliard hektarů půdy, což představuje šestinu zemské pevniny. Samotný Buckinghamský palác má hodnotu 100 miliard Kč. Její reality v Británii – 13 sídel – mají hodnotu 200 miliard Kč. Soukromé sbírky – klenoty, obrazy, poštovní známky, koně – mají hodnotu 2,2 miliardy Kč. Celková hodnota jejího majetku představuje 531 bilionů korun.

Majetek v kapitalistickém světě představuje moc. Že devadesátiletá stařena není jen královnou pro parádu, ale ovlivňuje anglickou politiku, o tom svědčí, kromě jiného, její pozvání a aktivita při návštěvě čínského prezidenta Si Ťin-pchinga.

V tomto případě přátelství s Čínou bylo diktováno hlavně obchodními zájmy.

Jinak Anglie patří, vedle USA, k zemím, jež provádějí nejreakčnější zahraniční politiku. To dokazuje protiruská demagogie v souvislosti s otravou dvojitého agenta Skripala i účast Británie spolu s Francií a Spojenými státy na raketovém a leteckém napadení Sýrie za údajný chemický útok syrské armády v Douma.

Roberts, bývalý ekonomický poradce prezidenta Reagana a dnes radikální kritik amerických poměrů, napsal: „Prezident Trump Washingtonu nevládne. Vládne mu vojensko-bezpečnostní komplex, izraelská lobby a neokonzervativci. Tyto tři zájmové skupiny získaly předkupní právo na osud amerických občanů, kteří byli z rozhodování o své budoucnosti vyřazeni.

Washingtonské posluhování vojensko-bezpečnostnímu komplexu, neokonzervativní ideologii a Izraeli přehlíží důležitá fakta. Izraelský zájem svrhnout syrskou a íránskou vládu je totálně protikladný ruskému zájmu zatarasit cestu džihádistům na území Ruské federace a Střední Asie. Takže je

to vlastně Izrael, který vmanévroval USA do přímé vojenské konfrontace s Ruskem.“

Působení Izraele na washingtonskou politiku, to není jen silný vliv, to je takřka diktát. Jak prohlásil admirál Tom Moorer, náčelník námořních operací a předseda spojených náčelníků štábů: „Žádný americký prezident se Izraeli nemůže postavit. Izrael zkrátka dostane vše, oč požádá, bez ohledu na to, jaké důsledky to přinese Americe.“

Roberts k tomu poznamenal: „Měl pravdu. USA dávají Izraeli každým rokem dost peněz na to, aby si za ně naši vládu koupil. Naše vláda je zodpovědnější Izraeli, než vlastním lidem. Hlasování ve sněmovně i senátu to potvrzují.“

Je smutným paradoxem, že Židé, kteří utrpěli tak strašnou genocidu za Hitlera, se dnes v Izraeli chovají despoticky a nelidsky vůči Palestincům. Jako by se to od „vůdce a říšského kancléře“ naučili.

Není divu, že Palestinci vznik státu Izrael 15. května 1948 označují pojmem „Nakba“, což znamená pohroma, katastrofa.

Izraelský premiér Netanjahu cynicky prohlásil, že mír může nastat, až předseda palestinské samosprávy Mahmúd Abbás přestane podporovat terorismus. Řekl: „Mám pro prezidenta Abbáse vzkaz: Přestaňte platit teroristům. Investujte do života, investujte do míru. Prezident Trump je pro mír, já jsem pro mír“.

S prezidentstvím Donalda Trumpa se vliv Izraele a sionistů ve vládě Spojených států ještě zvýšil. Jak už jsem uvedl, došlo k tomu zejména prostřednictvím Trumpova zete Jareda Kushnera, který natahal do Bílého domu plejádu agentů bankovního domu Goldman Sachs.

Imperialistou bez impéria je George Soros, americký miliardář, maďarský žid, vlastním jménem György Schwarz. Bohatství získal burzovními spekulacemi a zejména špinavými finančními machinacemi při kontrarevolučním převratu evropských socialistických zemí.

Dělá v podstatě totéž, co americký imperialismus – rozvrací státy a těží z jejich chaosu. Místo státního mocenského aparátu k tomu používá tzv. neziskové organizace (NGO), jež řídí prostřednictvím nadace Open Society Foundation.

Neziskové organizace (NGO) upadly do nemilosti. Itálie, Maďarska. Dokonce i Polsko vystoupily proti NGO, jež jsou financovány Spojenými státy.

Tajně řízené a financované organizace slouží Sorosovi k ničení morálky a tradic národů, zlehčování, zesměšňování skutečných kulturních hodnot. Podporuje tzv. sexuální revoluci, rozvrat rodiny, homosexualitu. Podporuje masovou migraci a míšení kultur. Poskytl půl miliardy dolarů neziskovým organizacím, jež pomáhají migrantům s přepravou na evropský kontinent. Útočí na všechno, co je základem a jistotou národa a státu.

U nás např. skandalizace prezidenta Miloše Zemana, demonstrace umělců, mládeže a dětí proti hlavě státu, zneužití médií, falšování historie, pseudoumění typu Divadlo Járy Cimrmana, jež humor nahrazuje cynismem, to všechno je dílo systematických rozvracečů národa a státu.

Není to vlastně nic nového. Ničení, bourání stávajícího bez budování nového, vyššího, nihilismus místo revoluční změny, to je princip anarchismu, trockismu. Však se Soros a jeho instrumenty také ohánějí „marxismem“ a „neomarxismem“ podobně jako trockisté.

Klany Rothschildů a Rockefellerů, Wall Street a Federální rezervní systém (FED), britští Windsorové, Izrael a sionisté, Soros a jeho neziskovky, to jsou navzájem provázané složky velkokapitálu, který představuje fundament světového Deep State.

Donald Trump je malý pán, aby se mohl takové veličině vzepřít. Manipulují s ním, jak si zamanou. Tolerují ho, když si počíná v jejich zájmu – a on to ví. Není tak slaboduchý, aby si to neuvědomoval. Tancuje v mantinelech, jež jsou mu dány.

Militarismus Spojených států překročil míru

Spojené státy vznikly, rostly, jejich vliv se šířil válkami.

Podle statistiky Výzkumné služby Kongresu Spojené státy se účastnily od roku 1800 do roku 2017 392 vojenských intervencí.

S časovým postupem jejich množství vzrůstá. V letech 1800 až 1849 došlo k 39 intervencím, v letech 1850 až 1899 jich bylo 47, od roku 1900 do roku 1949 došlo k 69 intervencím, v období 1950 až 1999 už jich bylo 111 a mezi roky 2000 až 2017 došlo k 126 zahraničním intervencím ozbrojených sil Spojených států.

Tyto údaje ukazují, že za studené války, v době největšího nepřátelství Spojených států vůči Sovětskému svazu, státům socialistického společenství a pokrokovým zemím a hnutí vůbec, v letech 1948 až 1991, za třiačtyřicet let intervenovaly Spojené státy vojensky celkem 46x. V následujících letech, kdy už Sovětský svaz přestal existovat, v období od roku 1992 do 2017, během pětadvaceti let počet amerických vojenských intervencí vzrostl na 188, tedy více než čtyřnásobně.

Americká profesorka mezinárodních vztahů Monica Duffy Toftová konstatuje, že vojenské intervence USA od druhé světové války byly úspěšné jen výjimečně. Spojené státy spíše prohrávaly, než vítězily. A pokud zvítězily, bylo to za cenu, která daleko přesahovala původně zamýšlené výdaje.

Klade si otázku: když jsou americké intervence neúspěšné, proč se jejich počet i po skončení studené války a pádu Sovětského svazu dál zvyšuje? Podle jejího názoru Spojené státy tím posilují své mezinárodní postavení a umožňují jim to technické prostředky rychlého přesunu vojenských jednotek.

S mezinárodním postavením je to velmi problematické a technické možnosti přesunu mají všechny státy podobné. Paní profesorka zřejmě nechce vidět hlavní důvod - zájem vojensko- průmyslového komplexu a jeho vliv v Pentagonu, v Kongresu i v Bílém domě.

Americký militarismus se kromě přímých ozbrojených intervencí projevuje v růstu vojenských základen v cizích zemích. Spojené státy mají po světě na 700 až 1000 vojenských základen. Různé prameny udávají různá čísla. Není lehké to spočítat. Přesný počet zná patrně jen Pentagon. Americké vojenské základny jsou nástroj a legitimace světového četníka.

Politolog Oskar Krejčí uvádí strategické rozmístění amerických vojenských sil ve Východoasijské a Tichomořské oblasti. Mají zde vojenské základny od Jižní Koreje a Japonska po ostrov Guam. Pew Research Center uvádí, že v roce 2016 bylo v Asii rozmístěno 73,2 tisíc amerických vojáků, což je víc než v Evropě, kde je jich 62,6 tisíc. V Tichém oceánu je 7. flotila námořnictva USA, největší z amerických flotil – 60 až 70 lodí, 300 letadel a 40 tisíc vojáků. Vzhledem k rostoucí moci Číny se Spojené státy snaží zvýšit v pacifické oblasti kapacity vojenského námořnictva,

aby zde udržely svou nadvládu. Je to však marné, proces multipolárního uspořádání světa se nedá zastavit.

Militarismus je součást a projev amerického imperialismu a přechází od jednoho prezidenta na druhého. Institut Rona Paula pro mír a perspektivu uvedl v březnu 2018: „V militarismu byla Obamova administrativa jen pokračováním militarismu Bushovy administrativy, která byla pokračováním militarismu Clintonovy administrativy. A tak dále zpět. Vojensko-průmyslový komplex nadále vytváří rekordní zisky pomocí fiktivních nepřátel. Hlavní média nadále hrají hru vytvořenou think-tanky a zesilují válečnou propagandu, která je financována velkými dodavateli zbraní. To je mechanismus americké „demokracie“, který funguje nejspolehlivěji.“

Ronald Ernest „Ron“ Paul je republikánský kongresman za stát Texas. Třikrát se ucházel o post prezidenta Spojených států, naposledy r. 2012.

Za prezidenta Trumpa militarismus Spojených států nejen pokračuje, ale dosahuje historického vrcholu. Trumpův ministr obrany James Mattis si na tiskové konferenci v březnu 2018 pochvaloval: „Dnes jsme dostali největší vojenský rozpočet v historii.“ Řekl to správně. Nešlo jen o historii Spojených států. Nikdy ještě v historii SVĚTA nebyla vynaložena taková suma prostředků na vraždění a mrzačení lidí, na ničení lidských obydlí a životních podmínek. V tom si může Trump připsat dějinný primát.

Břemeno tohoto obřího rozpočtu dopadá na americké občany; platí jej daněmi. Jejich reálný příjem se už po několik dekad nezvýšil, zato jejich zadlužení se znásobilo.

Za horečným zbrojením jsou sankce a rozdmýchávání nepřátelství a válečná hrozba proti Rusku, Číně, Koreji a Íránu. Nikdo, kdo se nepodvolí diktátu Spojených států, si nemůže být jist, že se nestane terčem jejich válečného avanturismu.

Ale Spojené státy už nejsou, co bývaly. Paul Craig Roberts, který kdysi propočítával prezidentu Reaganovi náklady „hvězdné války“, v roce 2016 napsal: „Ani po 16 letech se americké „supervelmoci“ nepodařilo zvítězit nad několika tisíci jen lehce ozbrojených Talibánců, kteří nemají k dispozici ani letadla, ani pancéřové divize, ani žádnou světovou špionážní službu – a teď si představte: táž supervelmoc se pokouší vyprovokovat válku s Ruskem, Čínou, Severní Koreou a Íránem.

16 let se Washington vojensky angažuje na Středním východě a v severní Africe. Stojí jej to miliardy dolarů, na svůj účet si připisuje další a další vojenské zločiny, a ze svých rozstřílených a rozbombardovaných bojišť vysílá do Evropy miliony válečných uprchlíků. A při tom všem vyhlašuje, že si nemůže dovolit zřít pro své občany takový systém sociálního zabezpečení a zdravotní péče, jaké už dnes jsou v téměř každé civilizované zemi.“

Pokud se pod Washingtonem rozumí prezident Trump, platí to jen zčásti. Ten jeden den nařizuje bombardování Sýrie a odvolává jadernou smlouvu s Íránem, ale druhý den horlí pro mír. Jeden den kritizuje války, jež vedl před ním Obama, druhý den prohlásí, že je proti válkám, ale prohraným. Že on teď bude války vyhrávat.

Podle čeho se jeho stanoviska mění? Bůhví. Snad za 235 let existence neměly Spojené státy tak ztřeštěného prezidenta, jako je Trump. Není nebezpečný svými zlými úmysly, ale svou nevypočitatelností a neuvážeností.

Další ránu od boku vypálil v sobotu 20. října 2018.

Oznámil, že Spojené státy odstoupí od smlouvy s Ruskem o likvidaci raket středního a krátkého doletu –Intermediate-Range Nuclear Forces (INF). Smlouvu podepsali 8. prosince 1987 tehdejší prezident USA Ronald Reagan a Michail Gorbačov.

Smlouva zakazuje pozemní balistické rakety a řízené střely s dosahem 500 až 5500 kilometrů.

„Smlouvu vypovíme.“ řekl Trump na předvolebním mítinku v Nevadě. „Potom začneme ty zbraně vyvíjet, pokud nebude Rusko a Čína souhlasit s novou dohodou.“

Jako důvod vypovězení smlouvy Trump uvádí, že Rusko vyvíjí již několik let nové střely s plochou dráhou letu, čímž smlouvu porušuje.

Rusko tyto výhrady energicky popřelo a z porušování INF viní Washington. Uvádí, že Pentagon může v případě potřeby nahradit protiraketový systém Aegis, který má rozmístěn v Rumunsku a chystá se rozmístit v Polsku, raketami Tomahawk.

Spojené státy si vymýšlejí pochybení ze strany Ruska, aby smlouvu INF likvidovaly. Ruský tisk připomíná, že americký Kongres již v listopadu 2017 schválil 58 milionů dolarů na vývoj rakety středního doletu odpalované ze země.

V sobotu 20. října odletěl do Moskvy Trumpův bezpečnostní poradce John Bolton, aby Rusko o vypovězení smlouvy oficiálně informoval.

Bolton je pro tento účel ten pravá. Nejsme asi daleko od pravdy, jestliže se domníváme, že právě on byl iniciátorem tohoto nového washingtonského darebáctví.

Cestou se Bolton zastavil v Paříži, a tam novinářům vybalil argumenty, kterými odstoupení od smlouvy zdůvodňuje.

Kromě jiného řekl: „V dohledné době USA nemají v úmyslu rozmístit rakety zakázané smlouvou INF v Evropě. Je to celosvětová strategická otázka pro alianci a pro Spojené státy. Velmi pečlivě konzultujeme s partnery tuto otázku a jsou velmi optimističtí ohledně vytvoření společného postoje.“

Poznamenal, že smlouva je zastaralá.

„V současné době jsou pouze dvě země na světě vázány smlouvou INF a Rusko ji porušuje, což znamená, že pouze jedna země na světě je vázána smlouvou INF. Takové země jako Čína, Írán, Severní Korea, Indie a Pákistán nejsou vázány Smlouvou INF. Podle našich odhadů například třetina až polovina všech čínských balistických a okřídlených raket porušují ustanovení Smlouvy INF. Tyto rakety ohrožují naše spojence ve východní a jihovýchodní Asii.“

Podle Boltona má Írán „ještě více balistických střel středního doletu než Čína“ a to přímo ohrožuje všechny evropské země.

„Takže možnosti Íránu zjevně ohrožují naše přátele a spojence na Blízkém východě, stejně jako naše ozbrojené síly, které se tam nacházejí.“ řekl Bolton.

Čili logika mírumilovného Boltona je taková: Ze všech stran hrozba, jediná záštita Spojené státy, a proto smlouvu INF zrušit.

Lidé, kterým skutečně záleží na míru a bezpečnosti zemí, vidí problém jinak.

Ředitel Programu zrušení jaderných zbraní (The Nuclear Weapons Abolition Program) Martin Fleck v Global Research

5. listopadu 2018 napsal: „Vypovězení smlouvy vrátí hodiny do nebezpečné éry, a přivede Spojené státy a Rusko na pokraj nukleární války. Tento chybný krok může způsobit nové závody ve zbrojení a vyvolat novou studenou válku, nebo něco ještě horšího. Kreml už naznačil, že je připraven vyvinout nové zbraně a „obnovit rovnováhu v této oblasti“.

Jako odpověď Boltonovi na jeho starost o bezpečnost aliance a spojenců zní prohlášení Evropské unie k Trumpovu vypovězení INF: „Svět nepotřebuje nové závody ve zbrojení, ty by nikomu neprospěly a naopak by jen zvýšily nestabilitu.“

Radikálněji se proti Trumpovu vypovězení INF postavil Paul Craig Roberts, který se hlásí jako spoluautor této smlouvy. Dne 22. října 2018 vyšel jeho článek v agentuře ICH. Přečtěme si z něj:

„Americkému vojensko-bezpečnostnímu komplexu trvalo 31 let, než se zbavil posledního úspěchu prezidenta Reagana v oblasti jaderného odzbrojení - smlouvy INF.

Smlouva o likvidaci raket kratšího a středního doletu (INF), kterou ratifikoval americký senát 27. května 1988, vstoupila v platnost o několik dní později, 1. června.

Díky tomu byly jaderné zbraně omezeny na ICBM (mezikontinentální balistické rakety) - které dávají prostor pro varování, a tak zajišťují možnost odvetného úderu. To snížilo riziko, aby Američané zaútočili na Rusko jako první, nebo aby Rusové zaútočili jako první na Evropu. Bez smlouvy INF by totiž úderu mohly být provedeny i nízko letícími raketami krátkého doletu, což by neumožňovalo žádné varování.

Smlouva INF byla podle Reaganmůžeme mít někdejšímu Reaganovu ekonomovi za zlé, že svého pána idealizuje.)

Nyní vypovězením INF se zvýší zisky amerického vojensko-bezpečnostního komplexu. Nedostatkové americké zdroje potečou ve zvýšené míře do výroby raket středního doletu, aby čelily ova názoru začátkem odstraňování jaderných zbraní z vojenského arzenálu. (Ne „ruské hrozbě“. Republikáni to budou chtít zaplatit tím, že přistříhnou sociální zabezpečení a lékařskou péči Medicare. Pochybuji, že by demokraté byli jiní.

Sionističtí neokonzervativci nyní oživilí naději, že zavedou americkou a izraelskou hegemonii, neboť budou moci nepozorovaně provést první jaderný útok na Rusko.

Více tlaku bude na Putinovu vládu klást Alexej Kudrin, židovská lobby, a milionáři oligarchové, nasazení Washingtonem a Izraelem v době vlády Jelcina, kdy bylo Rusko degradováno na americký vazalský stát. Tito ruští zrádci jsou tak silní, že je musí Putin tolerovat.

Lidé jsou vystresovaní. Nemají energii na to, aby mohli čelit špatným zprávám nebo přijít na to, co se vlastně děje. Všude se jich vláda zřekla. Kde kromě Ruska, Číny, Íránu a Venezuely existuje vláda, která zastupuje svůj lid?“

Potud Roberts.

Washingtonský list Politico, uvedl řadu návrhů na kontrolu zbojení, učiněných Putinem. Citoval z dokumentu, který údajně pochází od ruských úředníků, kteří jej popsali jako to, co Putin v Helsinkách předal Trumpovi.

Mezi nabídkami je například prodloužení o dalších pět let smlouvy START III, kterou podepsali Dmitrij Medveděv a Barack Obama v roce 2010 a jejíž platnost vyprší v roce 2021. Tehdy se strany domluvily na omezení počtu jaderných bojových hlavic.

Politico připomíná i nabídku Moskvy na potvrzení smlouvy o likvidaci raket středního a krátkého doletu.

V dokumentu se také mluví o nové smlouvě o vesmíru, která by oběma zemím zakazovala umístění zbraní na oběžné dráze Země.

Seznam také obsahuje nabídky na spolupráci během vojenských cvičení v Evropě a doporučení na zahájení dialogu ve formátu 2+2 mezi ministry zahraničí a obrany obou zemí.

List uvedl, že Trumpova administrativa odmítla tyto návrhy komentovat a tvrdí, že prezident podobné dokumenty nedostal.

Ekonomika, věda a technika upadají, sociální podmínky se zhoršují

Mějme trpělivost podívat se trochu do historie. Pomáhá to pochopit leccos v současnosti.

Na sklonku roku 1913 se na jednom americkém ostrůvku sešlo šest bankéřů pod vedením Paula Warburga. Během necelých čtrnácti dní vymysleli plán legislativy k budoucí centrální bance. Podrobně to popisuje Emil Kalabus ve stati „Globální finanční systém – největší podvod na světě?“

V předvečer vánočních svátků 23. prosince 1913 byl přijat zákon USA o Federálním rezervním systému. Federální rezervní systém založilo 11 bank: Warburg Bank Amsterdam a Hamburg, Rothschild Bank – Londýn a Berlín, Lazard Frères Bank – Paříž, Israel Moses Seif Bank – Itálie a z města New York banky: Lehman Brothers, Kuhn-Loeb, Goldman-Sachs, Rockefeller Bank, Chase National Bank, Morgan First National Bank a Marine Midland Bank.

Federální rezervní systém (FED) je centrální bankovní systém Spojených států amerických. Je formálně soukromou institucí. Stát ji neřídí, má jen vliv na složení jejího vedení.

Hodnota dolaru díky FED prudce klesá. Dolar má dnes zhruba hodnotu jako v roce 1913 tři centy.

V roce 1929 několik měsíců před říjnem J. D. Rockefeller a několik zasvěcených se stáhlo z trhu. Ve čtvrtek 24. října 1929 začali finančníci požadovat v New Yorku splacení půjček. Panika na burze propukla následující den. „Černý pátek“ vešel do dějin. Na trhu se objevily rozsáhlé výprodeje, každý potřeboval peníze na splacení půjčky. Nastal masový výběr bankovních vkladů. Zkolabovalo víc než 16 tisíc bank.

To umožnilo bankéřům FED koupit konkurenční banky s velikou slevou, a lacino skoupit také celé korporace.

Centrální banka, místo aby zvýšila množství peněz v oběhu, stáhla ještě víc peněz a tak způsobila jednu z největších depresí v historii.

Americký poslanec Louis McFadden prosazoval trestní odpovědnost vedení FED. Řekl: „Byla to precizně naplánovaná událost. Bankéři centrální banky FED chtěli do společnosti vnést zoufalství, aby se stali vládci nás všech.“ Po dvou neúspěšných pokusech o vraždu McFaddena byl třetí pokus úspěšný. Otrávil ho na banketu dřív, než mohl prosadit trestní odpovědnost vedení FED.

Bankéři FED se rozhodli zrušit krytí bankovek zlatem. Aby to mohli udělat, potřebovali získat zbylé zlato v systému. Pod záminkou „pomoci ukončit ekonomickou krizi“ prosadili roku 1933 zákon o povinnosti odevzdat zlato. Pod hrozbou trestu 10letého vězení byl každý člověk ve Spojených státech povinen odevzdat všechny zlaté předměty do státní pokladnice.

Koncem roku 1933 bylo zrušeno krytí bankovek zlatem. Americký dolar nebyl krytý ničím. Bankéři FED jej mohli tisknout libovolné množství a okrádat celý svět.

K úpravě došlo po druhé světové válce. V červenci 1944 se 44 zemí dohodlo na tzv. Brettonwoodském měnovém systému. Jeho podstatou bylo napojení amerického dolaru na zlato a všech ostatních měn na dolar. To trvalo do roku 1971, kdy prezident Nixon definitivně zrušil krytí dolaru zlatem. Dolar zůstal rezervní měnou, ale krytý není ničím.

Jak se zrodil petrodolar?

V roce 1974 uzavřely Spojené státy se Saúdskou Arábií dohodu, že jí poskytnou zbraně a zajistí ochranu jejích ropných polí. Saúdové se zavázali prodávat ropu pouze za americké dolary a investovat své výnosy do amerických dluhopisů. Za rok nato musely všechny státy produkující ropu a sdružené v OPEC na nátlak Washingtonu učinit totéž, co Saúdové.

Představitelé zemí těžících ropu chápali, že se ze strany USA jedná o loupež za bílého dne, ale nemohli proti tomu nic dělat. Washington každý pokus o odpor tvrdě potlačil, i násilnou okupací země.

Počátkem 21. století se Saddám Husajn, irácký vládce, rozhodl, že bude prodávat ropu za „eurodolary“ v rámci programu Ropa za potraviny. Vzápětí Američané okupovali zemi pod záminkou nikdy neobjevených „zbraní hromadného ničení“ a Saddáma Husajna oběsili.

Libyjský vůdce Muammar Kaddáfí se rozhodl vydat vlastní platidlo – zlatý dinár a obchodovat jen s ním. Pomocí žoldnéřů byla zorganizována v zemi „občanská válka“. Pod tlakem USA a prostřednictvím OSN byla prosazena nad Libyí

bezletová zóna. Platila jen pro ozbrojené síly státu. Intervenci Spojených států, Francie a dalších západních zemí dávala volný prostor pro vraždění libyjského obyvatelstva. Kaddáfí byl zvěřsky umučen.

Snaha vymanit se z osidel amerického dolaru tím neskončila. Dnes o to usilují Rusko, Čína, Írán a s větší nebo menší dávkou odvahy i další státy včetně Turecka. KILDR k nim nelze počítat, ta do „globalismu“ amerického dolaru nepatří.

Otevřená tepna americké ekonomiky je zadluženost

Když Obama nastoupil úřad v roce 2008 po Bushovi, měly USA 10,5 bilionu dolarů státního dluhu. Trump zdědil po Obamovi dluh ve výši 19,9 bilionů. Za 8 let vlády Obama tedy zvýšil dluh na dvojnásobek. Za první rok vlády Trumpa překročil státní dluh poprvé v dějinách Spojených států 21 bilionů dolarů. To je 21 tisíc miliard. Z dluhu 21 bilionu dolarů musí vláda USA platit úroky přibližně 1 bilion dolarů ročně. Tento 1 bilion dolarů je 40 % státních příjmů. Tedy z každého dolaru z daňových příjmů, které platí daňoví poplatníci, připadne 40 centů na úrokové platby za staré dluhy. Podle Institute of International Finance, který sídlí ve Washingtonu, dosáhlo v třetím čtvrtletí roku 2017 celkové zadlužení států 233 biliony dolarů. Na federální úrovni činil dluh již uvedených 19,9 bilionu dolarů. Podle Ministerstva financí USA se v lednu 2018 americké dlužní úpisy v rukou zahraničních vlád blížily hodnotě 6,3 bilionu. Největším věřitelem Spojených států je Čína – částkou téměř 1,2 bilionu dolarů. Celková zadluženost Spojených států činí téměř 69,9 bilionů dolarů. Do toho spadají hypotéky ve výši přibližně 15,1 bilionu, studentské půjčky přes 1,5 bilionu a dluhy na

kreditních kartách přes jeden bilion dolarů. Tyto pohledávky činí z amerických občanů závislé a poslušné vazaly.

Hlavním nepřítelem USA není Rusko ani Čína, nýbrž americký dluh – napsal americký list The National Interest.

Podle Mezinárodního měnového fondu klesl podíl USA na globálním hrubém domácím produktu od roku 1980 do roku 2018 z více než 21,8 % na necelých 15,1 %. Naopak čínský podíl by měl stoupnout za uvedené období z 2,3 % na téměř 18,8 %.

Co je příčinou poklesu ekonomiky Spojených států?

Noam Chomsky tvrdí, že Spojeným státům hrozí krach kvůli neoliberalismu a tržní ekonomice. Přejít k neoliberalismu přenesl rozhodování veřejnosti na trh. Nyní stojí zájmy amerických nadnárodních společností a finančních institucí nad zájmy lidí. „Amerika se řítí do propasti.“ napsal.

Chomsky se obává, že kolaps americké ekonomiky ohrožuje celý svět. Celý mezinárodní finanční systém je silně propletený s americkou ekonomikou. Americký dolar je stále jedinou skutečnou rezervní měnou. Státní cenné papíry Spojených států si drží všichni klíčoví mezinárodní hráči včetně Ruska a Číny. Společnost SWIFT je politicky řízena USA. (Society for Worldwide Interbank Financial Telecommunication – Společnost pro celosvětovou mezibankovní finanční telekomunikaci.) USA jsou jedinou zemí na světě, která může tisknout tolik peněz, kolik chce. A tato Amerika se podle Chomského „řítí do propasti“.

Profesor Princetonské univerzity, nositel Nobelovy ceny za ekonomii Paul Krugman spatřuje příčinu Trumpovy

katastrofální ekonomiky v jeho funkcionářích. V komentáři pro server New York Times napsal, že američtí prezidenti i v minulosti pověřovali funkcemi „lumpy a hlupáky“, avšak nic se nevyrovná souboru „gaunerů a lotrů“, jimiž se obklopil Donald Trump. Jmenuje: Tom Price, Scott Pruitt, Ryan Zinke, Ben Carson a naposledy Ronny Jackson.

Trump a většina republikánů v obou komorách Kongresu vynakládají úsilí ve prospěch bohatých a vedou válku proti chudým. Důkazem je daňová reforma roku 2018. Připomínám, že daně z příjmů právnických osob se snížily z 35 na 21%.

Zpráva World Equity Report uvádí, že v roce 1980 v Evropě a ve Spojených státech jedno procento dospělé populace vlastnilo 10 procent národního bohatství. Do roku 2016 se situace změnila – k horšímu. Na jedno procento nejbohatších Evropanů připadá 12 % národního bohatství, a na jedno procento amerických „špiček“ 20 %.

Ilona Švihlíková, která sleduje ekonomické trendy v celém světě, nemá valné mínění o hospodářské politice Spojených států.

Připomněla, že ministr financí Spojených států na Světovém ekonomickém fóru v Davosu se jen letmo zmínil, že slabý dolar USA nevadí. Slabší dolar může posílit export, ale je to krátkodobé konjunkturální opatření – bez přemýšlení nad dlouhodobými konsekvencemi, aniž by jen částečně bralo v úvahu zájmy, priority či reakce jiných zemí. „Bude to po našem!“ je nejuvýstižnější překlad hesla Amerika first.

Brát obchod jako hru nula-jedna (já vyvážím, já vyhrávám, ty dovážíš, ty prohráváš) není nic nového, právě naopak. Toto vnímání mezinárodního obchodu je úzce spjaté s merkantilistickou doktrínou, na níž postavila svůj vzestup – ano, Velká Británie. A byla by to i Francie, kdyby neprohrávala války a nerozfrcala peníze na stavbu Versailles. Teprve když si Velká Británie vytvořila náskok, zalíbila se jí idea volného obchodu. A neomerkantilismus je klasická strategie dohánění pro rozvíjející se země...

Trump dělá vše pro to, aby udržel USA v pozici „na prvním místě“.

A už to jede: daňové změny pro korporace (zesílení závodů ke dnu), uvalení cel, vyhrožování zemím, se kterými mají USA vysoké obchodní deficity, záměrná politika slabšího dolaru (která ovšem nemusí být v souladu s tím, co plánuje u úrokových sazeb FED), stažení se z dohod jako je TTIP a TPP, prodlužování renegociace dohody NAFTA s Kanadou a Mexikem.

Trump už se nijak netají svým úkolem: rozbít systém, který (snad paradoxně) USA v minulosti vytvářely a obnovit v nové konstelaci hegemonu – USA. Historická zkušenost nám říká jedno: hegemon nakonec prohraje, ale náklady této bitvy budou strašné.

Očekávat ovšem, že ostatní budou jen tak sedět a přizpůsobovat se politice člověka, jehož zběsilé tweetování destabilizuje celý svět je – tak nějak typicky americké (nebo, chcete-li jinak: mimo realitu).

Ilna Švihlíková ještě připomíná: Asijská investiční a infrastrukturní banka či Rozvojová banka BRICS jsou něčím, co vyjadřuje mocenský posun, oslabování Západu, v první řadě oslabování hegemona.

Ruský ekonom Ivan Danilov zhodnotil ekonomická omezení, jež se Trump v roce 2018 pokusil vnutit řadě zemí, a jež vypočítává Švihlíková.

Pokud se protivníci USA rozhodnou odvetnými opatřeními udeřit na privilegovaný mezinárodní status americké měny, budou následky pro ekonomiku USA a ambice Trumpovy administrativy katastrofální.

S hrozbou zavedení odvetných opatření vystoupil australský ministr obchodu Steven Ciobo. Ministrině zahraničních věcí Kanady Chrystie Freelandová prohlásila, že Kanada je připravena hájit své obchodní zájmy. S odsouzením postupů USA vystoupila Brazílie. Mezinárodní měnový fond vydal oficiální zprávu, v níž bylo uvedeno, že Trumpovy činy „uškodí zájmům samotných Spojených států amerických“.

Agresivní ekonomická politika Washingtonu, která kazí vztahy i s nejbližšími spojenci, svědčí o tom, že Spojené státy už nemají bývalou autoritu.

V minulosti prezident Ronald Reagan bez obchodní války a diplomatických skandálů lehce přiměl velkou Británii, Německo, Francii a Japonsko k omezení vývozu a zvýšení dovozu amerického zboží. Tyto země bez odporu přijaly, že USA uměle snížily kurz dolaru vůči dalším měnám. Tím se stal americký vývoz na evropských a japonských trzích

konkurenceschopnějším a japonští a evropští výrobci ztratili možnost udržet se na americkém trhu. Dohoda, kterou tehdy Velká Británie, Německo, Francie a Japonsko s Washingtonem podepsaly, zachránila americkou ekonomiku před kolapsem a dostala název Plaza Accord. V Japonsku způsobila ekonomickou krizi, jež se nazývá „Ztracené desetiletí“.

Nyní je jiná situace než za Reagana. Trump vede prakticky obchodní válku s celým světem. Pokud se nezastaví, nebo ho nezadrží Kongres, existuje riziko, že dříve či později státy, proti nimž se snaží zavést trestní opatření, překonají vzájemné rozpory a přejdou ke koordinovanému postupu proti USA.

Nositel Nobelovy ceny za ekonomii Joseph Stiglitz kritizuje ekonomickou politiku Trumpa a jeho administrativy z několika hledisek.

Upozorňuje, že velké obchodní přebytky jsou stejně nebezpečnými zdroji makroekonomické nestability jako velký dluh. Volný obchod je vynuceným důsledkem nadvlády financí, které vyžadují stále vyšší parazitní rentu, a k její obsluze jsou nutné vytrvale rostoucí trhy, obsazení stále větší části světa jako dodavatele zdrojů a práce i jako odbytiště zboží. Jenže to nutně naráží na fakt, že Země je jen jedna, a všichni nemohou obsazovat stále větší kus...

Stiglitz Trumpovi vytýká, že reaguje pozdě, na problémy, které už stačily zmizet. Zeď na hranicích s Mexikem chce stavět v době, kdy už se příchod imigrantů od jižního souseda prakticky zastavil. Zatímco Číně stále vyčítá, že zneužívá

k obchodu uměle podceněnou měnu, čínská vláda už naopak pomáhá posílení jüanu. Také s krizí v ocelářství se Trump utkává ve chvíli, kdy světové ceny oceli vystoupaly o 130 procent ode dna. Avšak prezident, který věnuje takovou energii problémům minulosti, ponechává stranou problémy budoucnosti, jako je umělá inteligence.

Čína má velice výhodné prostředí pro vývoj umělé inteligence, a to se netýká jen technologického sektoru. Bude ovlivňovat všechny sektory ekonomiky, upozorňuje profesor Stiglitz. Proto je tu jasná potřeba světových standardů pro vývoj a nasazování umělé inteligence a technologií, které jsou s ní spojené.

Stiglitz tak bezděky naznačuje nadcházející konec americké globální ekonomické hegemonie.

Jak vypadá problém chudoby ve Spojených státech, vyplývá ze zprávy zvláštního zpravodaje Spojených národů pro extrémní chudobu a lidská práva, australského profesora Philipa Alstona, kterou podal v červnu 2018.

Philip Alston ve zprávě uvedl, že USA mají ze všech rozvinutých zemí největší chudobu mladých, dětskou úmrtnost, počet vězněných, nerovnost příjmů.

Alston upozornil, že Trumpovy nové zákony snižují daně nejbohatším a zhoršují chudobu a nerovnost. „Zákony, schválené v posledním roce cíleně odstraňují ochranu těch nejchudších, trestají nezaměstnané a dělají i ze základní zdravotní péče privilegium.“ napsal.

„Spojené státy patří mezi nejbohatší, nejsilnější a technologicky vyspělé státy, ale ani bohatství, ani moc, ani technologie není používána k odstranění chudoby. Čtyřicet milionů Američanů žije v chudobě.“ uvedl Alson. To znamená každý osmý občan Spojených států, téměř 13 procent populace země.

Práh chudoby pro jednoho dospělého ve Spojených státech – podle informací z 13. ledna 2018 – činí 12 140 dolarů ročně. Pro dvě osoby – 16 460 dolarů, pro tři – 20 780 dolarů. Průměrná roční mzda pokladníka v zemi je 29 tisíc dolarů, policista má 62 tisíc. Čtyřicet milionů Američanů má příjem nižší, než činí životní minimum. A 18,5 milionu z nich má podle OSN příjmy dvakrát nižší než je prahová hodnota.

Ve Spojených státech – jako konec konců ve všech kapitalistických zemích – se pěstuje představa, že bohatí jsou pracovití lidé, hlavní hnací síla ekonomiky, a chudí jsou ti, kteří se práci vyhýbají. Skutečnost je jiná. Nejbohatší Američané vydělávají peníze spekulací, snaží se platit co nejméně daní a vyvádějí peníze do daňových rájů. Chudí se buď v chudině narodili, nebo upadli do bídy nemocemi, stářím, diskriminací na trhu práce nebo rozpadem rodiny.

„V dnešní americké ekonomice je jen malé procento populace chráněno před chudobou v případě nepříznivých okolností. Americký sen se rychle stává iluzí. Sociální mobilita obyvatel ve Spojených státech je nejnižší ze všech bohatých zemí.“

Není pravda, že chudí jsou jen černoši a Hispánci. Armádu žebráků tvoří i osm milionů bělochů.

Zvlášť tragickým sociálním problémem ve Spojených státech je dětská chudoba. V roce 2016 žilo v USA 18 % dětí, to je 13 milionů, v chudobě. Třicet dva a půl procenta amerických chudých lidí jsou děti. Děti tvoří 21 procent bezdomovců.

V roce 2017 počet Američanů, kteří nemají střechu nad hlavou, dosáhl průměrně – měřeno každý den – 553,74 tisíce lidí. Více než třetina jsou černoši. Např. v Los Angeles počet bezdomovců vzrostl na 55 tisíc. V New Yorku bylo v roce 2017 o 4,1 % víc lidí bez střechy nad hlavou, než v předcházejícím roce. Počet bezdomovců roste i v dalších amerických městech. Lidé žijí na ulici, ve stanech, v parcích, v automobilových přívěsech a podobně.

Během americké cesty se Alston podíval do centra Los Angeles a byl překvapen, že stovky lidí v oblasti Skid Row jsou na pokraji přežití. Byl svědkem, jak se policista v San Franciscu snažil vyhnat skupinu bezdomovců z ulice. Ochránce práva zmlkl po otázce: „Kam máme jít?“ Alston viděl zcela bezzubé lidi – pojištění nezahrnuje službu zubaře.

Zástupkyně USA v OSN Nikki Haleyová se dotčeně ohradila proti zprávě, kterou si OSN nechala zpracovat o chudobě obyvatel ve Spojených státech a kterou otiskl Washington Post. „Je absolutně nehorázné, aby OSN zkoumala chudobu v Americe,“ spílala Haleyová.

Jinak na zprávu reagoval neúspěšný demokratický kandidát na prezidenta, Bernie Sanders. Podle něj je naprosto adekvátní, že se OSN zabývá chudobou v USA. Položil velvyslankyni Spojených států v OSN otázku, jak se staví k faktu, že 30 milionů Američanů není pojištěno u žádné zdravotní

pojišťovny a téměř polovina všech občanů má problém zajistit si základní životní potřeby. „Když se budeme bavit o americkém snu, dítě, které se dnes narodí chudé, nemá statisticky žádnou šanci z chudoby vybědnout,“ řekl senátor Sanders.

Pro americké komunisty není Alstonova zpráva o chudobě ve Spojených státech žádný objev. Denně členové a sympatizanti Workers World Party bojují za sociální práva jak bílých dělníků, tak černochoů, Hispánců, Asiatů, Indiánů a Eskymáků, kteří tvoří gró amerického proletariátu.

Angus Deaton, nositel Nobelovy ceny za ekonomii, studuje řadu let problémy sociální péče v různých zemích.

Podle Světové banky bylo v roce 2013 na planetě 769 milionů chudých lidí. Mezi nimi extrémně chudých, kteří přežijí s 1,9 dolaru denně, bylo 3,3 milionu Američanů. Deaton upozorňuje, že potřeby chudých jsou v různých zemích odlišné. Rolník v tropech nepotřebuje mnoho peněz na oblečení a dopravní služby. Venkovský obyvatel v Indii není zatížen pronájmem za dům nebo náklady na služby. I v rámci jedné země mají žebráci různé potřeby: v teplém Los Angeles spí bezdomovec na ulicích, a v New Yorku potřebuje na noc střechu nad hlavou.

Americký ekonom Robert Allen navrhuje upřesnit systém hodnocení chudoby. Podle něj je mezní hodnota 1,9 dolaru, používaná Světovou bankou, vhodná pro chudé země. V případě rozvinutých je třeba použít úroveň čtyř dolarů.

Podle tohoto měřítka, píše Deaton, je třeba počítat za absolutně chudé 5,3 miliony Američanů. Pro srovnání: v Sierra Leone je to 3,2 milionu chudých, v Nepálu – 2,5 milionu, v Senegalu 5,3 milionu. Nutno ovšem přihlédnout k tomu, že tyto země jsou podstatně menší než Spojené státy a mají daleko nižší počet obyvatel.

Americká média připomínají, že bytová krize ve Spojených státech začala v 80. letech dvacátého století a trvá již více než třicet let. Podle Ústavu ekonomické politiky USA se mzdy ve Spojených státech během posledních dvaceti let mnoho nezměnily, ale nájemné rapidně vzrostlo. Odborníci uvádějí, že chce-li si někdo pronajmout byt např. v Los Angeles, musí vydělávat nejméně 22,98 dolarů za hodinu, a v New Yorku 27,29 dolarů.

Demografické změny ve Spojených státech

Ve Spojených státech se rodí nejméně dětí za posledních 30 let. Celkem se v roce 2017 narodilo asi 3,85 milionu dětí, což je nejméně od roku 1987. Podle amerického statistického úřadu rovněž poklesla takzvaná úhrnná plodnost. Američanky mají průměrně 1,76 dítěte, což je nejméně od roku 1978.

Poklesl zejména počet dětí narozených dívkám a ženám do třiceti let. Naopak se zvýšil počet dětí, které se narodily ženám mezi 40 a 44 lety. Podle Donny Strobínové z Univerzity Johna Hopkinse, ženy často odkládají mateřství kvůli práci. „Ženy jsou stále vzdělanější a chtějí pracovat na své kariéře. A vzhledem k tomu, že pracující ženy nemají možnost udělat si

po porodu na nějakou dobu pauzu, bude trend odkládání mateřství nejspíš pokračovat.“ Spojené státy jsou totiž jedinou vyspělou zemí na světě, kde mateřská dovolená prakticky neexistuje. Matky mají po narození dítěte nárok na 12 volných, ale neplacených týdnů. Některé americké státy, například bohatá Kalifornie, financují mateřskou dovolenou z vlastních zdrojů. V Čechách trvá placená mateřská dovolená 28 týdnů.

Podle odhadu americké vlády, založeném na sčítání lidu z roku 2010, stanou se běloši v USA menšinou už v roce 2043. Hlavní důvod je podle statistiků prostý: běloši mají ve srovnání s černochoy, Hispánci či Asiaty málo dětí. Děti narozené příslušníkům některé z etnických minorit tvoří velmi těsnou většinu celkového počtu novorozenců již od roku 2013, upozorňuje americký sociologický institut Pew Research. V roce 2043 tedy počet nebělošských obyvatel USA překročí polovinu, do roku 2060 by se pak měl více než zdvojnásobit ze současných 116,2 milionu na 241,3 milionu. Jejich podíl tak dosáhne 57 procent, zatímco dnes etnické menšiny tvoří 37 procent všech tamních obyvatel.

Ekonom Pavel Kohout upozornil na zajímavé skutečnosti, týkající se hispánské imigrace do Spojených států, zvláště Mexičanů. Legální i nelegální imigranti z Latinské Ameriky vykazují velmi vysokou míru ekonomické aktivity. Jedná se o pracovitě lidi, kteří do USA nepřijeli pro sociální dávky, ale pro práci. Mexičané v USA také vykazují nižší kriminalitu než rodilí Američané.

Kromě toho USA budou potřebovat Mexiko nejen jako zdroj levné pracovní síly, ale také jako zdroj pracovní síly kvalifikované. V současnosti studuje technické obory 451 tisíc mexických studentů, ale jen asi 370 tisíc amerických studentů – jak uvedl v roce 2005 časopis Business Week.

Z těchto důvodů jsou američtí ekonomové zajedno, že omezení přistěhovalectví Latinoameričanů, o něž Trump tak zuřivě usiluje, není žádoucí.

Podle amerických pramenů má měnící se demografické složení obyvatelstva USA významný vliv na americkou politiku. Zvolení Baracka Obamy americkým prezidentem napomohly právě černoši a Hispánci, kteří většinou hlasovali pro něj. U Donalda Trumpa to bylo naopak. Ten se ve volební kampani obracel hlavně na bílé voliče, a po zvolení se projevuje jako nepokrytý stoupenec nadřazenosti bílé rasy.

Pavel Hlaváček ze Západočeské univerzity v Plzni si všímá měnícího se zalidnění Spojených států. Zatímco v jedněch regionech relativně klesá, v jiných vzrůstá. Podle něj atlantické hodnoty byly udržovány politiky a státníky, kteří se narodili na atlantickém pobřeží, zejména na severovýchodě Spojených států. Za uplynulých sto let se to změnilo. V roce 1900 žilo 62 procent americké populace v regionu severovýchodu a severozápadu. V roce 2016 žije 62 procent americké populace na jihu a západě. Tito lidé se již obracejí méně do Evropy. Ještě v roce 1940 žilo 27 procent obyvatel na severovýchodě, v roce 2016 už to bylo jen 17 procent.

Hlaváček z toho vyvozuje pravděpodobné politické důsledky. Bude patrně přibývat různých konfliktů. Ať bude prezidentem

Donald Trump, nebo někdo jiný, bude na Evropu tlačit, aby si svou bezpečnost zajistila sama, míní Hlaváček. Vyvozuje z toho: „Pokud se domníváte, že Američané v době svého mocenského vrcholu používali svoji moc k tomu, aby šířili demokracii, lidská práva, aby zajišťovali fungování mezinárodního práva (M. M: To se může domnívat jen naivka, nebo americký korteš.), tak pak úpadek USA a eroze euroatlantických vztahů je špatná zpráva. Pokud se domníváte, že Američané zneužívali své pozice, aby šířili svou moc, a v tom se chovali sobecky, (M. M: To se nedomníváme, to je evidentní.), pak můžete tvrdit, že je to dobrá zpráva, protože v příštích desítkách let Američané nebudou tak silní a mocní ve světové politice.“

Morální a duchovní rozklad americké společnosti

Paul Craig Roberts, který za prezidenta Reagana patřil k prominentním americkým politikům, je dnes nesmlouvavým kritikem poměrů ve Spojených státech. Hlásí se k výroku prezidenta Ruské federace Vladimíra Putina, který pronesl na Valdajském mezinárodním fóru:

„Mnohé euroatlantické země se dnes odřezávají od svých kořenů, včetně křesťanských, jež zakládají západní civilizaci. Obracejí se zády k dosavadním morálním principům a tradičním vazbám morálním, kulturním, náboženským i světským. Rodiny totožných sexuálních partnerů se stavějí na stejnou úroveň jako rodiny normální. Bůh se velebí stejně, jako se velebí Satan. Jsem přesvědčen, že to vše vede

k degradaci a primitivismu, který vyústí v hlubokou demokratickou a morální krizi.“

„Na Západě buržoazní aristokracie systematicky vtouká do hlavy generacím ideologii individualismu a neoliberální ideje, odmítá odpovědnost vlády a státu za život občanů a řídí se zásadou: „, Ať se každý stará sám o sebe, a pomůže si, jak umí“.

Vizitkou a charakteristickým rysem Spojených států je vysoká kriminalita.

Podle New York Bar Association je ve Spojených státech přes 80 000 vězňů, nejvíc na světě. USA mají 5 % světové populace, ale 25 % z počtu všech uvězněných.

Jako příklad amerických poměrů může posloužit, co se v Chicagu odehrálo během prvního červencového víkendu v roce 2017, který byl spojen s oslavou amerického Dne nezávislosti. Chicagská policie zaznamenala 101 postřelených, z nichž 15 během víkendu zemřelo. Nejmladším postřeleným byl třináctiletý chlapec, nejstarší obětí střelby pak 60letý muž.

V přestřelku přerostly i malicherné konflikty. Policejní náčelník Gugliemi uvedl jako příklad hádku ve Smithově parku o místo na lavičce. Nebo hádku mezi cyklistou a řidičem, při které řidič vytáhl z kufru zbraň. Některé útoky byly vyústěním dlouhotrvajících sporů, jež byly posilněny alkoholem.

Nejzávažnější příčinou střelby byly však spory zločineckých gangů, jež mají právě v Chicagu mnoho desítek let starou gangsterskou tradici ještě z let prohibice.

Policie na prodloužený víkend povolala do služby dalších 1 300 strážníků. Má v tomto městě speciální akustické zařízení, které zaznamenává zvuk střelby a umožňuje rychle lokalizovat, kde se přestřelka odehrává a vyrazit na místo. Podle listu Chicago Tribune zmátla tentokrát o svátku systém použitá amatérská pyrotechnika.

Před čtyřmi roky, když byl rovněž kvůli nejvýznamnějšímu americkému svátku 4. července prodloužen víkend, bylo v Chicagu postřeleno 74 lidí a 12 z nich zemřelo.

Třetí nejlidnatější město v USA má v této smutné statistice prim.

Chicago ale není jediným městem ve Spojených státech, které trápí kriminalita.

Každé větší město v USA řešilo problémy s nejchudší vrstvou obyvatelstva výstavbou panelákových sídlišť, lidově zvaných „projects“. Během let se z nich stala ghetta, do kterých se v mnoha místech báli chodit i policisté. Někde byly vybydlené budovy zbourány (projekt Pruitt-Igoe v St. Louis). Jinde byly za policejní asistence vyčištěny a rekonstruovány. V americkém pramenu, z kterého čerpám, je poznámka, že těmto místům je nutné se vyhnout.

/Když jsem byl v roce 1988 ve Washingtonu, provedl mne takovým sídlištěm redaktor Rudého Práva. Odmítl zastavit, řekl, že je to nebezpečné. Domy byly bez jediné záclony, bez květiny za oknem. Na zápraží seděly skupiny špatně

oblečených černochoů a kolem běhaly bosé černé děti. Mezi budovami a jízdní dráhou byla holá hlína. Paneláky vypadaly pusté, ale redaktor mi řekl, že není vzácností, když tam v jedné místnosti žije více rodin. /

FBI zahrnuje pod pojmem násilná trestná činnost vraždy, zabití, znásilnění, loupeže a násilné útoky. Podle statistických údajů o těchto činech uvedl Uniform Crime Report na webu FBI v roce 2013 deset nejnebezpečnějších měst ve Spojených státech.

Podle počtu násilných trestných činů na 100 000 obyvatel byly v uvedeném roce na tom nejhůř města Flint a Detroit ve státě Michigan. U prvního počet činil 2 729,5, u druhého 2 122,6 násilných trestných činů na 100 000 obyvatel. Na třetím místě bylo město Oakland v Kalifornii s 1 993,1; na čtvrtém St.Louis ve státu Missouri s 1 776,5; na pátém Memphis v Tennessee s 1 750 násilnými trestnými činy na 100 000 obyvatel; na šestém místě Stockton v Kalifornii s 1 548; na sedmém Birmingham ve státu Alabama s 1 517,8; na osmém New Haven s 1 439,2; na devátém Baltimore s 1 405,7; na desátém místě byl Cleveland ve státu Ohio s 1 383,8 násilnými trestnými činy na 100 000 obyvatel.

V jiných letech se pořadí měst podle uvedených kritérií mění, a přistupují k nim další jako New York City, Miami, Los Angeles a Atlanta jako centrum distribuce drog.

Nezáviděníhodný primát ve světě mají Spojené státy jako země masových vražd.

Příšerný masakr se udál v Las Vegas v noci z neděle 1. října 2017 na pondělí. Čtyřiašedesátiletý Stephen Paddock tam zastřelil 59 a postřelil 422 lidí, kteří se zúčastnili hudebního festivalu. Nakonec spáchal sebevraždu.

Statistika Archivu násilí spáchaného zbraněmi (Gun Violence Archive) ukazuje, že ve zmíněnou neděli se kromě masakru v Los Vegas událo 80 incidentů, při nichž bylo zastřeleno 43 lidí.

Krátce nato 5. listopadu v baptistickém kostele v texaském Sutherland Springs šestadvacetiletý bývalý voják Devin Patrick Kelley zabil 26 a zranil 20 lidí.

Denník New York Times uvedl, že podle výzkumu harvardského profesora Davida Hemenwava jen od 70. let 20. století zahynulo při incidentech střelnou zbraní víc Američanů, než ve všech válkách, jichž se Spojené státy v té době zúčastnily.

Nejtragičtější je, že masové vraždy se odehrávají i na amerických školách a vrahy jsou studenti a školáci.

V prosinci 2012 v Newtonu ve státu Connecticut v základní škole zastřelil žák 20 spolužáků a 6 učitelů.

Rok nato v prosinci 2013 v Denveru ve státu Colorado ve střední škole student zastřelil 9 spolužáků a jednoho učitele a 2 spolužáky zranil.

Střelba studenta v Santa Fe v Texasu v květnu 2018 stála život 10 osob a dalších deset bylo zraněno.

Statistika dokazuje, že ve Spojených státech je čtrnáctkrát pravděpodobnější, že někdo zastřelí dítě, než něco takového hrozí dítěti stejného stáří v jiné rozvinuté zemi.

Kde je příčina masových vražd ve Spojených státech? Existují na to různé názory.

Nesporně má vliv snadná dostupnost zbraní. Podle druhého dodatku ústavy USA má v zásadě právo nosit zbraň každý občan USA. Zpřísnit kontrolu zbraní naráží na vlivnou zbraňovou lobby. Většina Američanů podporuje, aby se lidem, kteří si chtějí koupit zbraň, prověřila minulost.

Profesor sociologie na Západovirgínské univerzitě, bývalý policista a pracovník FBI, James Nolan tvrdí, že se Amerika příliš soustředí na jednotlivé pachatele násilných činů, a přehlíží celkovou atmosféru, která tyto delikty plodí. „Masové střelby jsou vyjádřením násilí mezi lidmi, které může vzplanout kdykoli, když se pro to vytvoří podmínky.“ říká. „Když bude sociální, politická a ekonomická situace v USA taková jako nyní, budeme svědky podobného násilí i v budoucnosti.“

Mnozí američtí občané poukazují na to, že kult násilí propagují hollywoodské filmy, westerny, ideál pistolníka z Divokého západu. Kolikrát i americký prezident Reagan jako herec tasil kolt a kolik filmových soupeřů ranou od boku skolil?

Oslavovanými hrdiny jsou zabijáci americké armády. Když je hrdinou ten, kdo zabije Vietnamce, Iráčana, Afghánce, Libyjce, proč by si to neměl vyřídít americký školák střelnou zbraní se spolužáky nebo učitelem?

Kolik lidských životů má na svědomí Donald Trump za rok prezidentování? A to při inauguraci přísahal na bibli, v níž je přikázání: Nezabiješ!

Zločinná politika vlády Spojených států se bojí pravdy jako čert kříže. Má v tom podporu Kongresu.

V červnu 2016, ještě za prezidentství Baracka Obamy, byl představen kongresmany Adamem Kinzingerem a Tedem Lieuem nový zákon H R 5181. Umožňuje „vládě bez byrokratických omezení“ řešit „cizí dezinformace a manipulace“, u kterých se předpokládá, že by ohrozily „bezpečnost a stabilitu USA“.

Adam Kinzinger zákon zdůvodnil: „Rusko i nadále vypouští své dezinformace a falešné příběhy, které ohrožují Spojené státy a zájmy ve státech, jako je Ukrajina, a vytvářejí nestabilitu v těchto zemích. Spojené státy hrají důležitou roli v boji proti těmto destabilizujícím akcím propagandy. Proto jsem hrdý na to, že mohu předložit tento zákon. Toto důležité legislativní opatření vytváří komplexní americkou strategii pro boj proti dezinformačním kampaním.“

Na závěr pan Kinzinger připojil technickou poznámku, která prozrazuje pravý smysl zákona: „Tento zákon umožní vládě Spojených států kdykoliv odpojit internet a omezit hromadné sdělovací prostředky, pokud to vláda uzná za nezbytné.“ Ergo kladívko: nejde o dezinformace ubohých Ukrajinců zlými Rusi, ale o to, když bude třeba, zacpat uši americké veřejnosti.

Jestli tenhle zákon připomíná „ministerstvo pravdy“ z knihy George Orwella *Nineteen Eighty-Four*, jde o podobnost jako vejce vejci.

Za prezidenta Trumpa odhlasoval Senát 12. června 2017 sankce proti Rusku. Podle agentury Reuter má zákon potrestat Moskvu za údajné „vměšování do loňských prezidentských voleb USA, za „násilný zábor Krymu“ a za podporu syrské vlády. Na okraj se poznamenává: Zákon o sankcích rovněž zmocňuje úřady k „robustní pomoci“ při upevňování demokratických institucí a v boji proti šíření dezinformací v evropských zemích, které mohou být terčem „ruské agrese“.

Dne 13. listopadu 2017 Margarita Simonjanová, šéfredaktorka ruské zpravodajské televize Russia Today (RT), zaregistrovala svou odbočku v USA jako zahraničního agenta. „Mezi trestním stíháním a registrací jsme zvolili to druhé. Zdravím americkou svobodu slova a všechny, kdo v ní ještě věří.“ poznamenala.

Podle nařízení amerického ministerstva spravedlnosti se RT měla jako zahraniční agent zaregistrovat nejpozději v pondělí 13. listopadu. Jinak stanici hrozilo zmrazení kont a uvěznění vedoucího washingtonské pobočky. Povinnost registrovat se jako zahraniční agent postihlo rovněž web Sputnik.

Daniel Fried, bývalý vysoce postavený diplomat USA, zodpovědný za sankce, uvedl: „Musíme vyvinout takové způsoby, jak bojovat s ruskou propagandou, které jsou v souladu s našimi hodnotami coby svobodných společností.“

Vyvinuli věru způsoby velmi ušlechtilé a delikátní.

Administrativa USA má za to, že vysílání RT подрývá důvěru v americkou demokracii, uvedl zpravodaj ČT ve Washingtonu Martin Řezníček.

„Ve chvíli, kdy země uzavírá svůj informační prostor, znamená to, že prohrála. Nemá žádné hodnoty, které by obstály před druhou propagandou.“ uvedl proděkan Fakulty světové ekonomiky a politiky na Vysoké škole ekonomické v Moskvě Andrej Suzdalcev.

Administrativa Spojených států má věru závažné důvody, aby omezovala svobodu informací, šíření nežádoucích názorů tím i svobodu myšlení.

Řada signálů nasvědčuje, že Američané se stále více zajímají o socialismus. Nedávno provedený průzkum odhalil znepokojující skutečnost, že 40 % Američanů „upřednostňuje socialismus před kapitalismem“.

„To je velká menšina,“ řekl výzkumník veřejného mínění, ředitel Amerického ústavu kultury a víry (ACFI Staff) George Barna, „zahrnuje většinu liberálů – kteří budou tlačit k úplně jinému ekonomickému modelu, který by vládl našemu národu. To je věc občanských válek. Měly by se spustit poplašné zvony mezi tradičněji orientovanými vůdci v celém národě. To, že 40 procent Američanů dává přednost socialismu před kapitalismem, to by mohlo znamenat zásadní změnu v chování politiků, kteří předkládají zákony a rozhodují o jejich uplatňování.“

Michal Snyder, republikánský kandidát ve státu Idaho na stejné téma podrážděně napsal: „To, co si většina Američanů

neuvědomuje, je, že Spojené státy by se nikdy nestaly ekonomickou mocí bez kapitalismu na volném trhu. Čím víc se odkloníme od našich kořenů, tím hlubší budou naše ekonomické problémy. Potřebujeme vůdce, kteří jsou ochotni vstát a hrdě prohlásit, že kapitalismus svobodného trhu funguje neuvěřitelně dobře, když jsou spory odstraněny a to je přesně to, co hodláme dělat...Co se stane, když se číslo těch, kdo upřednostňují socialismus zvýší nad 50 procent?“ končí Snyder otázkou, která má být varováním.

Podpora socialismu je zvláště vysoká u mladých lidí. Průzkum Gallupova ústavu v roce 2016 zjistil, že ohromujících 55 procent Američanů mladších 30 let má pozitivní pohled na socialismus. Studie Harvardské univerzity, o níž psal Washington Post, zjistila, že 51 procent Američanů ve věku do 30 let „nepodporuje kapitalismus.“

Tyto mladé lidi ve školách učili, že ve Spojených státech panuje „systém volného trhu“. V praxi se ale přesvědčili, že to už dávno není pravda. Systém vševládnoucích monopolů potlačil a zničil drobné a střední podnikatele a obchodníky.

To je také důvod, proč u mladých lidí nalézají příznivý ohlas kritičtí levicoví senátoři Bernie Sanders a Elizabeth Warrenová.

Spojené státy ztrácejí mezinárodní autoritu a vliv

V prosinci 1991 skončil Svaz sovětských socialistických republik a do konce roku 1999 byl prezidentem Ruska notorický alkoholik Jelcin. V těchto létech se Spojené státy cítily jedinou světovou supervelmocí. Přání Washingtonu bylo zákonem celému světu a nikdo se neodvážil otevřeně protestovat. Svévole a arogance v zahraniční politice Spojených států dostoupily vrcholu.

Připomeňme si, jak americká arogance a nadutost postupně ztrácela grády.

V roce 1999 z iniciativy Spojených států napadla aliance NATO, bez souhlasu Rady bezpečnosti OSN, Jugoslávii a odřízla od ní Kosovo. Svévolně vytvořily USA z Kosova samostatný islámský stát a zřídily si tam vojenskou základnu Camp Bondsteel.

V roce 2003 vtrhla americká armáda do Iráku pod smyšlenou záminkou, že Saddám Husajn má zbraně hromadného ničení. Devět let Američané za pomoci Velké Británie, Austrálie a Polska ničili zemi; stálo to na půl milionu lidských obětí. Saddáma Husajna oběsili. Ukázalo se, že žádné zbraně hromadného ničení v Iráku nebyly.

Pakistán byl leta poslušným vazalem Spojených států. Sloužil jako nástupiště ve válce v Afghánistánu. Američané překročili míru, když se 2. května 2011 zvláštní jednotka námořní pěchoty tajně vloudila do Abbollábádu a zavraždila Usáma bin Ládina. Organizátor akce – CIA přinesla vražednou misi „on line“. Akci podepsal prezident USA Barack Obama. Pakistánskou vládu neuznal za vhodné požádat o povolení,

nebo alespoň informovat o akci, provedené na jeho svrchovaném území.

V srpnu 2003 propukla gruzínsko – ruská válka v Jižní Osetii. Spojené státy ji připravily s cílem vytlačit Rusko z Kavkazu. Vycvičily a vyzbrojily k tomu gruzínskou armádu. Proamerický kolaborant, v té době gruzínský prezident Saakašvili, vydal rozkaz k útoku na hlavní město Jižní Osetie Cchinvali. Město Gruzíni obsadili. Ruská armáda provedla protiofenzivu a během několika dní válka skončila na dostřel od hlavního města Gruzie Tbilisy. Gruzie utrpěla fiasko. Washington se od osetinského dobrodružství distancoval a ponechal „vavříny“ Saakašvillimu. Američané nezakalkulovali, že v Rusku už nepanuje Jelcin, ale Putin.

V roce 2011 se podařilo Washingtonu vyvolat občanskou válku v Libyi a svrhnout prosperující režim plukovníka Muammara Kaddáfího. Zemi rozvrátili, ale nic tím nezískali. Generál Ghalifa Haftar, který ovládl většinu území Libye, hledá spojení s Ruskem.

Další americká avantýra, tentokrát v Sýrii, má dvě fáze. V roce 2011 vyvolaly USA v zemi nepokoje, jež přerostly v občanskou válku. Zdálo se, že se jim podaří svrhnout prezidenta Bašára Sadata, dosadí svoji loutku a zavedou přes Sýrii potrubní dopravu ropy a zemního plynu z Asie do Evropy. Všechno vypadalo nadějně až do 30. září 2015, kdy proti zástupné americké armádě zasáhly ozbrojené síly Ruské federace. Z amerických plánů zbyly ztracené iluze.

V říjnu 2012 zahájilo Bulharsko po dohodě s Ruskem stavbu ropovodu, který měl dopravovat černé zlato z Ruska do jižní

Evropy. Slibovalo to chudému Bulharsku značný finanční přínos. V létě 2014 na nátlak Evropské unie Bulharsko stavbu ropovodu zastavilo. Prý jako protest proti „ruskému záboru“ Krymu.

V roce 2016 Bulharska provedlo nový obrat. Na rozdíl od Rumunska se postavilo proti vytvoření válečné flotily NATO v Černém moři. V květnu 2018 navštívil bulharský prezident Rumeno Radeva Moskvu. Dojednal obnovení výstavby rusko-bulharského plynovodu a pokračování v projektu výstavby jaderné elektrárny za pomoci Ruska, který Sofie v roce 2012 pod nátlakem Bruselu odmítla. Bulharsko se tak stává vedle Srbska dalším spojencem Ruské federace na Balkáně.

Ještě prudší politický obrat, doslova ze dne na den, provedl turecký prezident Recep Tayyip Erdogan v červenci 2017. Ruská rozvědka mu zachránila život, když ho včas varovala před americkou tajnou službou chystaným státním převratem.

V roce 2017 došlo k významné změně také v Kataru.

Katarský emirát v Perském zálivu je malý stát velikého významu. Má rozlohu 11 437 čtverečních kilometrů, což je asi jako Středočeský kraj, a přibližně dva miliony obyvatel. Patří však k největším producentům zemního plynu na světě (po Íránu a Rusku) a spoluvlastní s Íránem ložiska podmořského plynu, jež představují čtrnáct procent světových zásob. Díky tomu je Katar nejbohatší zemí na světě per capita a má z ekonomického hlediska velký strategický význam.

V červnu 2017 přerušily náhle Saúdská Arábie, Spojené arabské emiráty, Bahrajn a Egypt diplomatické vztahy s Katarem. Uzavřely s ním hranice, zrušily dopravní spoje a

zavedly sankce. Později se připojilo několik dalších zemí. Učinily tak údajně proto, že Katar podporuje terorismus. Pravou příčinou byla spolupráce Kataru s Íránem.

Americký prezident Trump prohlásil, že katarská krize je plod jeho návštěvy v Rijádu v květnu téhož roku. Toho, že na summitu arabských a muslimských zemí vyzval k tvrdšímu postupu proti financování terorismu. Nevzal při tom v úvahu „maličkost“, že Spojené státy mají v Kataru svoji největší vojenskou základnu na Středním východě s přibližně 10 000 vojáky a velitelství americké armády pro celou středovýchodní oblast.

Součástí blokády Kataru bylo také přerušení dodávek potravin, na nichž je Katar závislý. Ihned přispěchal s potravinovými dodávkami Írán, a jeho vliv v zemi se zvýšil. Koncem srpna 2017 přibyl do Dauhá, hlavního města Kataru, ruský ministr zahraničí Sergej Lavrov a dojednal posílení rusko-katarského vzájemného obchodu a ekonomických vztahů. Ruský ministr obrany Sergej Šojgu uzavřel se svým katarským protějškem 25. října 2017 dohodu o rusko-katarské vojenské spolupráci. Podepsali memorandum o spolupráci v protivzdušné obraně a o dodávkách zbraní.

Trumpova intrika proti Kataru byla další rána Spojených států do vlastní nohy.

O kontrarevolučním puči na Ukrajině, v němž byly Spojené státy až po loket, bylo napsáno hodně. Pokusme se rekapitulovat a shrnout to hlavní.

Obamova administrativa si od převratu a nastolení loutkové vlády v Kyjevě mnoho slibovala. Severoatlantický pakt se měl

rozšířit na východ až na hranice Ruska. Mělo se vytvořit nástupiště k vojenské operaci proti Rusku ze západu a z jihu. Ukrajinské ozbrojené síly měly posloužit jako bojový předvoj, jako kanónenfutr.

Pro kontrarevoluční puč se našlo dost politických dobrodruhů. V zemi byla vhodná atmosféra. Masy obyvatelstva byly pobouřeny špatnou sociální situací a nízkou životní úrovní. Propukl tzv. Euromajdan – řadu dní v Kyjevě i dalších městech lidé manifestovali proti vládě Viktora Janukovyče a viděli spásu Ukrajiny v připojení k Evropské unii.

Režie událostí se ujala Obamova vláda USA. Investovala značnou finanční částku, podle vlastních amerických údajů 5 miliard dolarů, do organizování demonstrací. Pokojné akce se proměnily místy v krvavé řeže. Nikdo se nehlásil k ostřelovačům, kteří ze střech domů vraždili demonstranty, vyvolávali hrůzu a paniku.

Během dramatických únorových dní 2014 vystoupily a chopily se mnohde vedení fašistické a zločinecké živly. Mezi nimi bývalí příslušníci a dědicové tradic UPA – Ukrajinské povstalecké armády Stepana Bandery, která na straně Němců bojovala proti Sovětské armádě, a rovněž 14. granátnické divize SS – 14. Waffen Grenadier Division der SS.

Washington zřejmě pokládal převrat v Kyjevě za snadnou věc. Svědčí o tom, že do Kyjeva vyslal jako zmocněnce náměstkyni ministra zahraničních věcí pro Evropu Viktorii Nulandovou. Dovednost v politické taktice neprokázala. Získala však pochybnou proslulost, když v telefonickém

rozhovoru s velvyslancem USA Geoffreyem Pyattem mezi invektivami na adresu Bruselu prohlásila: „Fuck the EU“.

Kontrarevoluční puč na Ukrajině nevyšel podle amerických záměrů; je těžké říci podle plánů, protože celý podnik svědčil spíš o diletantství, než o promyšleném projektu.

První neúspěch nastal ještě v průběhu mocenských bojů v Kyjevě. Celoukrajinská politická krize se přenesla i na Krym. Jeho obyvatelé, z velké většiny ruské národnosti, nebyli ochotni podřídit se kyjevské polofašistické klice. Požádali o pomoc Ruskou federaci a po lidovém hlasování se Krym oddělil od Ukrajiny a stal součástí Ruska, jak jím byl po věky.

Druhý malér na sebe nenechal dlouho čekat. Jedním z prvních legislativních aktů nové kyjevské vlády byl dekret, který rušil ruštinu jako jeden ze státních jazyků. Ruské obyvatelstvo, tvořící většinu v Donbasu, na to odpovědělo vytvořením dvou samostatných republik, Luganské a Doněcké.

Pokus prezidenta Petra Porošenka zlomit obě republiky vojenským násilím selhal. Ukrajinská armáda se ukázala v dezolátním morálním stavu, zatím co odhodlání bránit své domovy bylo v obou republikách na vysoké úrovni. Západní propaganda spustila pokřik, že v republikách bojuje ruská armáda

Moskva jistě nenechala Rusy v obou republikách bez pomoci, ale nasadit zde řadovou armádu nebylo zapotřebí. Rusko by tím také nic nezískalo. Řešení nabídl Putin v součinnosti s Německem a Francií v podobě minských dohod. To bylo mírové řešení při zachování celistvosti Ukrajiny. Proti tomu nemohl Porošenko a jeho kumpáni otevřeně vystoupit, ale také

neměli chuť dojednané závazky plnit. Utekli se k intrikám a občasným ozbrojeným provokacím, ale situace zůstala patová.

Zájem vlády USA o Ukrajinu i po vystřídání Obamy Trumpem poklesl. Co si od ní Washington sliboval, z toho zůstaly jen nesplněné naděje. Ekonomicky zbídačená a politicky rozvrácená Ukrajina neláká ani Evropskou unii, po níž Ukrajinci za Euromajdanu volali jako po spáse.

Dříve či později nezbude, než aby se Ukrajina vrátila k hospodářské spolupráci s Ruskem, na níž byla její ekonomika po desetiletí (v rámci SSSR) koncipována. Tomu ale zatím brání dezolátní politický stav v zemi.

Porošenko je čokoládový magnát s dvojím občanstvím, ukrajinským a izraelským, kterému pramálo záleží na občanech, kterým vládne. O jeho politice svědčí, že povolal zkrachovaného gruzínského exprezidenta Saakašvilliho a učinil ho gubernátorem oděské provincie. Záhy se s ním rozkmořil. Saakašvilli organizoval svržení Porošenka a Porošenko vydával zatykače na Saakašvilliho.

V zemi vládou a bojují proti sobě oligarchové – Ihor Kolonojskyj, Serhij Taruta, Rinat Achmetov, Viktor Pinčuk.

Jestli se Ukrajincům dařilo bídě za vlády Janukovyče, je jim dnes mnohem hůř.

Neúspěšná americká zahraniční politika způsobuje úpadek autority Spojených států ve světě.

Svědčí o tom i výsledky výzkumu agentury Gallup. Uvádí, že se více než ztrojnásobil počet zemí, v nichž je většina

obyvatelstva nespokojena s politikou Spojených států. V roce 2016 to bylo 16 zemí, v roce 2017 už celkem 53.

„Od té doby, co tyto informace shromažďujeme, nebyla podpora USA tak nízká,“ uvedla tisková zpráva společnosti.

Seznam nespokojených vede Norsko; zde politika Washingtonu neuspokojuje 83% respondentů. Rovněž vysoká nespokojenost - přes 70% – byla zaznamenána v Kanadě, Švédsku, Nizozemsku, Belgii, Rakousku, Německu, Finsku, Novém Zélandu, Mexiku a Lucembursku.

Počátkem roku 2018 zveřejnila agentura Gallup výsledky výzkumu „Hodnocení světových lídrů. 2018“, který proběhl ve 134 zemích. Více než tisíc obyvatel v každém státě odpovídalo na otázku: „Schvalujete, nebo neschvalujete způsob vedení Spojených států?“ To je dotaz, který Gallup klade celosvětově už více než deset let a v USA přes 70 let. Obdobně formulovaná otázka se tentokrát týkala i Německa, Číny a Ruska.

Způsob současného vedení USA schvaluje 30% dotázaných. To je pokles o téměř 20 procentních bodů od posledního výzkumu během vlády Baracka Obamy. Nesouhlas se způsobem vedení USA vzrostl na 43%. Úroveň souhlasu s řízením USA je nižší než souhlas se řízením Německa – 41%, ale i Číny – 31%. Souhlas s vedením Ruska narůstá od roku 2014, od připojení Krymu, a dosáhl 37% souhlasu globální veřejnosti.

Celkový pokles prestiže Spojených států má svoji specifiku v Evropě. Zde výzkum proběhl v jednačtyřiceti státech.

Počet těch, kdo v Evropě nesouhlasí se způsobem vedení USA, od roku 2009 téměř plynule rostl a dosáhl současných 56%. Naopak souhlas poklesl z

45% na 25% dotázaných Evropanů.

Způsob vedení Německa schvaluje 54% Evropanů, čínský způsob vedení 25% a ruský 21% dotázaných.

Nadpoloviční souhlas s vedením USA byl zaznamenán ve třech případech – v Kosovu (souhlas 75%, nesouhlas 13%), v Albánii (souhlas 72%, nesouhlas 15%) a v Polsku (souhlas 56%, nesouhlas 24%).

V České republice souhlasilo s vedením USA 38% a nesouhlasilo 41% respondentů. Na Slovensku 37% souhlasilo, 44% nesouhlasilo.

Nejmenší nadšení pro způsob vedení USA projeví občané Rakouska – nesouhlas 79%, Islandu – nesouhlas 77% a Ruska – nesouhlas 58%. Nadpoloviční nesouhlas veřejnosti s vedením USA byl zaznamenán i ve Velké Británii, Francii a Německu.

Podobná situace je i u asijských spojenců USA. V Jižní Koreji činí souhlas 39% a nesouhlas 46%; v Japonsku je souhlas, 31% a nesouhlas 36%, na Tajvanu souhlasí s vedením USA 26% a nesouhlasí 46% dotázaných.

Podle jiného výzkumu agentury Gallup, jehož výsledky byly zveřejněny rovněž v lednu 2018, je s výkonem Donalda Trumpa spokojeno 31,1 % dotázaných občanů USA a nespokojeno 60% respondentů. To je nejhorší výsledek

v pátém kvartálu vlády ze všech prezidentů USA od Dwighta Eisenhowera, kdy se tyto výzkumy začaly provádět.

Čemu přičíst takovou neoblibu Trumpa ve světě i doma?

Trump se projevuje jako vrtkavý, důvěry naprosto nehodný politik.

Hned po nástupu do prezidentského úřadu zrušil dohodu o zóně volného obchodu – transpacifické partnerství (TPP) s jedenácti zeměmi pacifického regionu včetně Japonska, Vietnamu, Austrálie, Nového Zélandu, Mexika, kterou v roce 2016 za Spojené státy podepsal Barack Obama.

Zrušil také chystanou dohodu o Transatlantickém obchodním a investičním partnerství (TTIP), kterou evropští politici dlouho násilně protlačovali proti odporu svých občanů.

Vystoupil z klimatické dohody, uzavřené v Paříži v prosinci 2015, schválené zástupci 196 zemí OSN. Podle dohody se má do roku 2030 snížit emise skleníkových plynů nejméně o 40% ve srovnání s rokem 1990.

Trump oficiálně oznámil, že Spojené státy na konci roku 2018 opustí Organizaci Spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu (UNESCO). Organizace mimo jiné rozhoduje o zápisu kulturních a přírodních památek do seznamu světového dědictví. Trump vystoupení odůvodnil tím, že některé rezoluce UNESCO vnímá jako protiizraelské. Izrael vzápětí Spojené státy odchodem z UNESCO následoval.

Trump zrušil normalizaci vztahů s Kubou.

Výrazem pohrdání světovými mocnostmi bylo, když Trump v Bílém domě v úterý 8. května 2018 oznámil, že Spojené státy odstupují od jaderné dohody s Íránem a znovu zavedou vůči Teheránu sankce. Tuto dohodu (JCPOA) uzavřely po 12 letech jednání s Íránem světové mocnosti Spojené státy, Rusko, Čína, Německo, Francie a Velká Británie. Uzavření dohody mělo podporu OSN. Trumpův čin nebyl úplným překvapením. Vyhržoval odstoupením od smlouvy již během volební kampaně.

Čím svůj krok odůvodnil? Nabubřelými frázemi bez jediného věcného argumentu: „Faktem je, že to byla strašná, jednostranná dohoda, která neměla být nikdy uzavřená. Nepřinesla klid, nepřinesla mír, a nikdy ho nepřinese...Nedovolíme režimu, který křičí „Smrt Americe“, aby získal přístup k nejsmrtonosnějším zbraním na zemi.“

S Trumpovým počinem nesouhlasili nejen Rusko a Čína, ale i jeho nejbližší spojenci Německo, Francie a Británie. Jeho rozhodnutí podpořil jen Izrael a Saúdská Arábie. I Turecko obnovení amerických sankcí odmítlo a oznámilo, že bude s Íránem obchodovat dál bez ohledu na to, co hlásá Washington.

Podle renomovaného brazilského novináře Pepe Escobara se americké elity nikdy nepřenesly přes íránskou revoluci v roce 1979. Jejich cílem je zastavit Írán, aby se nestal významnou zemí v jihovýchodní Asii, aby nepokračovaly jeho kulturní a mnohorozměrné vztahy s Ruskem a Čínou, včetně vstupu do Šanghajské organizace spolupráce.

Brzezinski ještě krátce před smrtí varoval Spojené státy, aby nevhodným tlakem neupevňovali „koalici nespokojených“ – Ruska, Číny a popřípadě i Íránu.

A to je přesně to, co Tramp odstoupením od jaderné smlouvy s Íránem a obnovením sankcí, dělá.

Slovenský analytik Eduard Chmelár charakterizoval americký tah vůči Íránu: „Tato upadající velmoc prostě nedokáže nechat svět na pokoji a kope kolem sebe jako umírající kobyla. USA dnes nejsou světový lídr hodný následování, nešíří mír, demokracii a stabilitu, ale válku, strach a rozvrat. Když máme takové spojence, nepotřebujeme už nepřátele.“

Trumpův neokonzervativní a proizraelský poradce pro otázky národní bezpečnosti John Bolton nařídil evropským společnostem, aby své obchodní dohody s Íránem zrušily. Velvyslanec Spojených států v Německu Richard Grenell rozkázal německým společnostem, aby své obchodní operace v Íránu začaly postupně ukončovat.

Zdá se, že to byly kapky, kterými pohár přetekl. Americké ignorování evropských zájmů a suverenity se stalo příliš očividným. I osvědčená washingtonská loutka kancléřka Merkelová prohlásila, že Evropa nemůže déle Washingtonu důvěřovat a „musí vzít svůj osud do vlastních rukou“. Prezident Evropské komise Juncker řekl, že washingtonské vedení zklamalo, a že přišel čas pro EU převzít vedoucí roli a „Spojené státy v ní nahradit“.

Zdá se, jako by Donald Trump hledal jak znepřátelit Washington s celým světem.

Dne 15. května 2018 slavil Izrael 70. výročí svého založení. V týž den Palestinci truchlili nad exodem statisíců arabských uprchlíků, kteří byli v důsledku arabsko-izraelského konfliktu a vytvoření státu Izrael vyhnáni ze svých domovů. Právě na toto datum jako výraz podpory Izraele a jako provokaci vůči Palestincům stanovil Trump přemístění ambasády USA z Tel Avivu do Jeruzaléma.

Trumpovi není neznáma historie Jeruzalému a jeho význam. Jeruzalém je město posvátné pro křesťany, židy i muslimy. Východní část Jeruzaléma obsadil Izrael za tzv. šestidenní války v roce 1967. Jeruzalém je nejožehavějším bodem izraelsko-palestinského konfliktu. Palestinci chtějí jako svou metropoli převážně arabsky mluvící východní část města, zatímco izraelská vláda považuje Jeruzalém za nedělitelné hlavní město židovského státu.

Palestinský prezident Mahmúd Abbás označil rozhodnutí Trumpa za „facku století“. „Pan Trump smetl otázku Jeruzaléma se stolu jedním tweetem.“ prohlásil na zasedání ústřední rady Hnutí za osvobození Palestiny (OOP).

Přemístění americké ambasády do Jeruzaléma přijala většina arabských států jako otevřenou provokaci. Mezi nejhlásitější kritiky patřil i turecký prezident Erdogan. Označil to za „obrovskou chybu“. „Tímto Američané vůbec nic nezískají. Ostatně na půdě OSN loni v prosinci tento krok odsoudilo 128 zemí a jen devět Washington podpořilo. Spojené státy nyní přicházejí o mnoho skutečných přátel.“ uvedl Erdogan pro CNN.

Ke kritikům Trumpova rozhodnutí přestěhovat velvyslanectví USA v Izraeli z Tel Avivu do Jeruzalému patřilo Rusko. Putin při prosincové návštěvě v roce 2017 v Káhiře a Ankaře opakovaně varoval, že Trumpovo rozhodnutí uznat Jeruzalém za metropoli Izraele povede k destabilizaci situace na Blízkém východě. Zároveň vyzval k „okamžitému obnovení přímých izraelsko-palestinských rozhovorů o všech sporných otázkách, včetně statutu Jeruzaléma“.

Stojí za pozornost, že názory na politiku Trumpa vůči Izraeli se liší mezi Izraelci a Židy žijícími v USA. Vyplývá to z průzkumu, který uveřejnil Americký židovský výbor (AJC). Podle něj 77% Izraelců souhlasí s politikou Trumpa vůči Izraeli, ale z Židů, žijících v USA ji schvaluje jen 34%. V Izraeli s Trumpem naprosto nesouhlasí jen 10% lidí, zatímco mezi americkými Židy s ním naprosto nesouhlasí 57%.

Náborové rozdíly mezi dvěma největšími židovskými komunitami zvýšilo Trumpovo rozhodnutí uznat Jeruzalém za hlavní město Izraele a přesunout tam velvyslanectví. S přesunutím úřadu z Tel Avivu je spokojeno 85% Izraelců a jen 46% amerických Židů.

Pro vznik státu Palestina je v Izraeli 44% lidí, ale 59% amerických Židů.

Agentura AP uvedla, že už několik let se Izrael a americká židovská komunita názorově od sebe vzdalují. Souvisí to s tím, že izraelský premiér Benjamin Netanjahu si s republikánem Trumpem vytváří pevný vztah, ale většina

amerických Židů patří k demokratům a ke kritikům Trumpovy politiky.

Řadu dní před přemístěním americké ambasády zúčastnily se desetitisíce Palestinců v pásmu Gazy „ Velkého pochodu návratu“. Tento mírový pochod byl výrazem hněvu a zoufalství 1,9 milionu lidí v přeplněném, ze všech stran zablokovaném prostranství. V tomto vězení pod otevřeným nebem je lidem odpírána dostatečná strava, léky a další prostředky k důstojnému životu.

Izraelská vláda odpověděla na pochod Palestinců k hranici z ostnatého drátu armádními ostřelovači, kteří zabíjeli neozbrojené demonstranty mířenými ranami jako lovnou zvěř. Počet obětí překročil 200. Byl mezi nimi i kojeneček a invalida na pojízdném křesle.

Kdo ve Spojených státech proti izraelskému vraždění Palestinců v pásmu Gazy hlasitě protestoval, byli američtí komunisté. Organizace Workers World Party pořádaly mítinky a demonstrace na podporu Palestinců.

Pod heslem „ America First“ vede Trump ekonomickou válku se světem.

V pátek 15. června 2018 oznámila washingtonská vláda zavedení cla ve výši 25% na dovoz zboží za 34 mld. dolarů z Číny. Čína odpověděla, že bude uvalovat cla ve stejné výši na stejné množství zboží z USA. Oznámila, že tím všechny

závazky, uzavřené se Spojenými státy v minulých týdnech, pozbývají platnost.

Někteří analytici zastávají názor, že Trump se tímto způsobem snaží zabránit Číně v technické modernizaci. Je to marná snaha. Technický pokrok Číny nezastaví. Jen ji přiměje, že bude rozvíjet vztahy s dalšími zeměmi a nakupovat nejvyspělejší know-how odjinud.

Čína si obchodní válku se Spojenými státy nepřála. Byla ochotna dohodnout se na snížení obchodního přebytku s USA. Nyní je však nucena bránit své zájmy. Má k tomu dost prostředků.

Součástí Trumpovy obchodní války proti Evropě je snaha zablokovat výstavbu Nord Stream 2. Jedná se o druhou větev plynovodu z ruského Vyborgu po dně Baltského moře do severoněmeckého Greifswaldu. Trasa povede souběžně se stávajícím potrubím Nord Stream 1. Ten je nejdelším plynovodem na světě vedeným po mořském dně; měří 1224 kilometry. Začal se stavět v dubnu 2010 a v listopadu 2011 zahájil provoz.

Stavba plynovodu Nord Stream 2 byla zahájena v červenci 2018. Na jeho financování se podílí pět velkých západoevropských firem – francouzská Engie, britsko-nizozemský koncern Royal Dutch Shell, rakouský OMV a německé společnosti Uniper a Wintershall. Tyto společnosti poskytly úvěr v celkové výši 4,75 miliard eur, což činí zhruba polovinu plánovaných nákladů. Druhou polovinu financuje ruský koncern Gazprom.

Proti projektu protestuje Polsko. V roce 2017 otevřelo velký terminál na zkapalněný zemní plyn s roční kapacitou pět miliard kubíků. Přivázel se do něj plyn z Kataru. Začátkem června 2018 připlul do přístavu Swinoujście první tanker s plynem z USA. Slavnostního uvítání se zúčastnila polská premiérka Beata Szydlová. Podle amerického ministerstva zahraničí vývoz LNG (Liquefied Natural Gas – Zkapalněný zemní plyn) „podporuje americkou zaměstnanost, snižuje ceny energií našim partnerům v zahraničí a přispívá k energetické bezpečnosti v Evropě“.

Podobná vyjádření naznačují, že Spojené státy se snaží projekt Nord Stream zablokovat, aby si vytvořily podmínky pro vývoz svého břidlicového plynu na evropský trh.

Západoevropské firmy, které se podílejí na financování plynovodu Nord Stream 2 protestují proti sankcím proti Rusku, jež se mají týkat i účastníků ruských exportních plynovodů.

Šéfka francouzské společnosti Engie Isabelle Kocherová řekla pro Financial Times: „Americké sankce by se týkaly projektu, který není americký, nepodílejí se na něm Američané, ani není financován v amerických dolarech. Je to nepřijatelné vměšování do záležitostí evropských zemí.“

Generální ředitel německého Uniperu Klaus Schäfer soudí, že Spojené státy projekt Nord Stream 2 zbytečně politizují. „Apeluji na všechny zúčastněné strany, aby se projekt nestal rukojmím globální politiky.“ prohlásil.

Trump 1. března 2018 oznámil uvalení cel na dovoz ocele ve výši 25% a hliníku ve výši 10%. Evropská unie a Kanada okamžitě pohrozily odvetnými opatřeními. Trump šel na ústupek a udělil dočasnou výjimku Evropské unii, Kanadě, Mexiku, Brazílii a Austrálii.

Uvalení cel nebylo náhodné. Trump trpí fixní ideou, že všichni na Americe vydělávají a Ameriku podvádějí. Na shromáždění svých příznivců v Michiganu 28. dubna se pustil do Evropské unie a její obchodní politiky. Tvrdil, že byla vytvořena, „aby oškubala Spojené státy“. Prohlásil, že dny „otřesných obchodních dohod“ s Evropskou unií, Čínou a Japonskem skončí. Slíbil, že se s nimi utká a že se nezastaví před ničím, aby vyrovnal obchodní nerovnováhu. Dav na jeho ujištění odpověděl jásotem.

Trump označil předsedu Evropské komise Jean-Claude Junckera za „krutého vraha“, když tento odmítl jednat o bilaterálních obchodních dohodách USA s Berlínem a Paříží mimo Evropskou unii a když uvalil evropská cla na řadu zboží amerických firem.

Trump se snaží Evropskou unii rozštěpit, postaví Německo a Francii navzájem proto sobě. Naznačil, že by mohl cla odpustit zemím, jež mají vysoké výdaje na obranu – rozumí se na nákup amerických zbraní. Tedy Francii, nikoli Německu. Přímo proti Německu je namířena Trumpova hrozba uvalení cel na dovoz aut do USA.

Evropská komise oznámila, že unie bude uplatňovat cla ve výši 25% na dovoz některého zboží ze Spojených států. V první fázi se bude opatření týkat zboží, jehož roční dovoz

do Evropského společenství dosahuje hodnoty 2,8 miliardy eur (zhruba 72 miliard korun).

„Nechtěli jsme se dostat do této pozice. Jednostranné a neoprávněné rozhodnutí USA uvalit na Evropskou unii cla na ocel a hliník však znamená, že nemáme jinou možnost.“ uvedla evropská komisařka pro obchod Cecilie Malmströmová. „Pravidla mezinárodního obchodu, která jsme po léta ruku v ruce s americkými partnery vytvářeli, nemohou být porušována bez reakce z naší strany.“

Seznam amerických výrobků, které budou terčem cel, zahrnuje produkty z oceli a hliníku, zemědělské výrobky a různé další druhy zboží. Opatření Evropské unie je podle Malmströmové zcela v souladu s pravidly Světové obchodní organizace (WTO) a bude zrušeno, jakmile Spojené státy odstraní svá cla na dovoz oceli a hliníku.

Se stejnými představami o ukřivděné Americe jako v Michiganu vystoupil Trump také na summitu G7 ve dnech 8. a 9. června v Charlevoix v kanadské provincii Quebec. Zde ale narazil. Jeho uvalení cla na všechny obchodní partnery vyvolalo jednoznačný protest. Jestliže i hostitel schůzky, kanadský premiér Justin Trudeau, očekával, že přímé jednání s Trumpem hrozbu obchodní války odvrátí, Trumpovo vystoupení a doslova útěk z jednání rozptýlily všechny naděje.

Kanadská vláda následně oznámila, že od 1. července zavede odvetná cla na vybrané americké zboží, jehož roční dovoz do Kanady dosahuje hodnoty 16,6 miliardy kanadských dolarů (zhruba 280 miliard korun). Kromě ocelářských výrobků bude

terčem těchto cel také řada dalších výrobků včetně potravin a nápojů.

Rozhodnutí vlády podpořil kanadský parlament. Jednomyslně odmítl Trumpovu obchodní politiku a jeho odchod z jednání G7. Odmítl cla USA na hliník a ocel a schválil odvetná cla uvalená vládou. Uložil vládě chránit zájmy kanadských pracujících, zvláště pracujících s hliníkem a ocelí, popřípadě v automobilním průmyslu. Podpořil politiku subvencování zemědělské výroby. Odsoudil velkopanské jednání představitelů Spojených států.

Trump odůvodnil cla vůči Kanadě tím, že chrání zájmy občanů Spojených států. Sami občané Spojených států to viděli jinak. Svědčí o tom průzkum Global News/Ipsos, provedený ve dnech 12 – 14. května, právě když otázka cel mezi Amerikou a jejím nejbližším obchodním partnerem, Kanadou, nabrala na intenzitě.

Podle průzkumu 57% respondentů v USA vyjádřilo důvěru kanadskému premiéru Justinu Trudeauovi, ale jen 37% dotázaných vlastnímu prezidentu Donaldu Trumpovi. Ostatní na otázku o důvěře neodpověděli. Průzkumu se zúčastnilo 1005 Američanů. Statistická chyba může činit přibližně 3,5%.

„Kanada musí odejít z NAFTA“ - nazval stať, kterou zveřejnil 19. června 2018 v agentuře Global Research představitel Pokrokové konzervativní strany Kanady David Orchard.

Severoamerická dohoda o volném obchodu, zkráceně NAFTA (z angl.. North American Free Trade Agreement), je obchodní dohoda Spojených států Amerických, Kanady a Mexika, omezující obchodní a celní bariéry a liberalizující obchod. Nabyla účinnosti 1. ledna 1994.

Po mnoho let byli Kanadčané zaplaveni tvrzením vlády, průmyslníků a vědátorů jak prospěšná, ba nutná je NAFTA pro život země. Stačila ale nedávná návštěva prezidenta Trumpa v Kanadě a všichni kanadští politici rázem ztratili vizi nezávislé suverénní Kanady. „

Naší zemi se nyní otevírá možnost odmítnout NAFTA a vytvářet národ, který sám ovládá svou ekonomii a svůj osud. Jsou všechny důvody pro to, aby se Kanada zbavila NAFTA.“ – tvrdí Orchard.

„NAFTA dává korporacím Spojených států právo vnutit Kanadě zákon či pravidlo proti její vůli. Občané a společnosti Spojených států mohou kupovat kanadské společnosti a průmysl bez omezení. Zmocnily se tak mnoha tisíc kanadských společností od našich železnic přes maloobchod až po obilní společnosti. Za NAFTA životní úroveň Kanadčanů nerostla, ale upadala. Reálné mzdy Kanadčanů stále klesaly. NAFTA není svobodný obchod. To je integrace Severní Ameriky do kontinentální ekonomiky. Včleněna do NAFTA Kanada ztrácí schopnost být nezávislou zemí. Naše země následuje Spojené státy na světové scéně. Napadáme a bombardujeme malé národy, které Kanadě nic neudělaly, protože – jak tvrdí někteří naši lídři – musíme následovat Spojené státy, protože naše ekonomika je s nimi propletena.“

Orchard cituje šest významných kanadských historických osobností, jež varovaly před svobodným obchodem se Spojenými státy.

„Dnes, po třech dekádách „svobodného obchodu“ se Spojenými státy, má Kanada rekordní federální a provinční dluh 1,2 bilionu dolarů, a daňové břemeno prostých Kanadčanů roste rok od roku. Vzrůstá počet bezdomovců a lidí žijících na stravovací poukázky. Sociální instituce a programy, na nichž občané závisí, se zkracují, zatím co naše suroviny proudí za hranice za směšně nízké ceny.

Kanadská ekonomika představuje zhruba desetinu ekonomiky Spojených států. Nebudeme-li chránit náš průmysl, naši suverenitu a naši ekonomiku, Spojené státy naši zemi pohltnou. To by znamenalo konec snu o nezávislé Kanadě, stojící mezi národy světa s hrdostí a důstojností.

NAFTA má klauzuli, která umožňuje zrušit členství. Během šesti měsíců může Kanada vystoupit bez penalizace. Všechny tři země NAFTA jsou členy Světové Obchodní Organizace – World Trade Organization a náš obchod může prostě přejít na pravidla WTO. Ta jsou mnohem výhodnější, než pravidla NAFTA.“

Tolik David Orchard.

Ještě výrazněji než na Kanadě jsou patrné zhoubné důsledky severoamerické smlouvy NAFTA na Mexiku.

Obširný rozbor zveřejnil 6. ledna 2014 Timothy A. Wise, šéf Výzkumného programu Ústavu globálního vývoje a prostředí Tufts Univerzity ve státu Massachusetts, USA.

Uvedme alespoň sukus.

Mexický trh nebyl chráněn před lacinými a subvencovanými dovozy z USA. Dovoz sóji, kukuřice atd. z USA do Mexika se zvýšil až o 600%, což zničilo zdejší farmáře. Mexiko přestalo být soběstačnou zemí v zemědělství. Dováží nyní 70% produktů z USA. Před vstupem do NAFTA dovážela země jen 8% zboží. Původně levné domácí potraviny se dramaticky zdražily, což přineslo růst chudoby. Mexiko v důsledku smlouvy NAFTA skončilo částečným vylidněním, válkou drog a masovou emigrací do USA.

Také Mexiko se začíná bránit proti Trumpovu ekonomickému teroru. V červnu 2018 se rozhodlo uvalit cla na dovoz ocelářských a některých potravinářských produktů ze Spojených států.

Zmínil jsem se stručně o summitu G7 a jeho výsledcích. Světová média přinesla řadu podrobných informací, podle nichž toto fórum bylo plné nervozity a hněvu.

Výmluvná je fotografie z jednání, která proběhla světem. Trump sedí se založenýma rukama a proti němu jako sršeň načupřená Angela Merkelová. Z výrazu dalších účastníků není pochyb, komu patří v té chvíli jejich sympatie. John Bolton, bezpečnostní poradce, stojí vedle Trumpa, zírá na německou kancléřku, a úžasem mu spadla brada.

Ředitel výzkumného centra Eurasia Group Ian Bremmer zveřejnil v americké televizi CBS řadu zákulisních informací ze summitu.

Trudeau a Merkelová dlouho přemlouvali Trumpa, aby podepsal závěrečné komuniké, v němž stálo, že všechny zúčastněné země odmítají protekcionismus v mezinárodním obchodě. Trump nakonec souhlasil.

Když vstával, vytáhl dva bonbony a hodil je na stůl před Merkelovou. „Tady máš, Angelo, abys neřekla, že jsem ti nic nedal,“ řekl prý s našťvaným výrazem v tváři.

Jednání skončilo nevídanou přestřelkou mezi kanadským premiérem Trudeau a šéfem Bílého domu. Roztržka pokračovala ještě po skončení summitu. Kanadský premiér na závěrečné tiskové konferenci, která se konala už bez Trumpa, prohlásil, že Kanada si nenechá od nikoho poroučet. Když se to Trump dověděl, nejprve na Twitteru chování Trudeau kritizoval, a pak odvolal svůj podpis pod společným komuniké.

Summit, místo aby ujednotil ekonomickou strategii hlavních imperialistických států, skončil fraškou.

Spojené státy v rozporu s OSN

Už roku 2017 Trump oznámil, že koncem roku 2018 Spojené státy opustí Organizaci spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu (UNESCO).

Dne 19. června 2018 Spojené státy oficiálně oznámily odchod z Rady OSN pro lidská práva. Rada je jedním z nejdůležitějších orgánů OSN. Dohlíží na svobodu shromažďování a spolčování, svobodu slova, svobodu vyznání, ženská práva, práva sexuálních menšin a práva rasových a etnických menšin. Podává o situaci v jednotlivých zemích zprávy.

Americká velvyslankyně při OSN Nikki Haleyová prohlásila, že tento orgán „si tropí z lidských práv posměch“ a je „zaujatý proti Izraeli“. Ta údajná „zaujatost proti Izraeli“, fakticky kritika teroru izraelských mocenských orgánů vůči Palestincům, byla patrně hlavní důvod odchodu Trumpovy administrativy z Rady. Je to další doklad, že Trumpova vláda se řídí zájmy Izraele.

Zahraniční politika Trumpovy administrativy kolísá

Připomeňme si to na událostech klíčového významu.

Ještě v prvních měsících roku 2018 to vypadalo, že krize ve vztazích Ameriky a Severní Koreje přeroste ve válečný požár. Ke korejským břehům pluly americké válečné flotily s jadernými pumami na palubě. Podle hranic KLRD provokovaly americké bombardéry s podobnou výzbrojí. Trump a Kim Čong-un se vzájemně častovali urážkami a výhrůžkami.

Rusko a Čína vyzvaly Spojené státy a KLDR, aby přestaly se vzájemnými provokacemi. Doporučily jim jednání a postupné vzájemné rozumné ústupky.

Prvním reálným krůčkem k lepšímu byla jednání mezi severokorejským vůdcem Kim Čong-unem a jeho jihokorejským protějškem Mun Če-inem.

Nadějí na obrat byla schůzka Donalda Trumpa s Kim Čong-unem v Singapuru 12. června 2018. Po necelé hodině jednání přijali společné prohlášení, které je značně všeobecné. Zavázali se k navázání nových vztahů mezi USA a KLDR a k tomu, že spojí síly k vybudování trvalého a stabilního mírového režimu na Korejském poloostrově.

Je naděje, i když nevelká, že konečně po pětadesáti letech skončí příměří v Koreji mírovou smlouvou.

Garancí míru a denuklearizace na Korejském poloostrově není ani tak to, co podepsal americký prezident – američtí prezidenti toho podepsali a nedodrželi mnoho, od indiánských válek po současnost – ale trojí návštěva Kim Čong-una v Pekingu a jednání se Si Ťin-pchingem.

Peking vyjádřil, kde má KLDR garanci bezpečnosti, když se zřekne jaderných zbraní: „Pomůžeme, když budete napadeni, nepomůžeme, když zaútočíte.“ To jsou slova, adresovaná Pchjongjangu, ale nepřímou, svým smyslem, platí i pro Washington.

Není politika USA na Korejském poloostrově v polovině roku 2018 jiná, než se rýsovala ještě v zimě?

Podobný posun, ale v delší časové dimenzi, prodělala americká politika v Sýrii.

Tam se Amerika horlivě angažovala od roku 2011. Nejprve pomocí tajných služeb podněcovala etnické a náboženské rozmíšky. V roce 2012 pomocí islámských teroristů rozpoutala v zemi občanskou válku. Po sedm let dodávaly Spojené státy peníze a zbraně džihádu a to s plným vědomím, že končí u Al-Kajdy, nebo u Daeše. Na oko horlily proti diktatuře Asada a obviňovaly ho, že vraždí vlastní občany, ve skutečnosti usilovaly o jeho svržení a dosazení proamerické loutky. Sledovaly tím dvojí cíl - zbavit Rusko spojence a otevřít si cestu nafty z Východu do Evropy.

Šance Ameriky poklesla, když 30. září 2015 na žádost syrského prezidenta Bašára Asada zahájilo Rusko letecké údery proti teroristům. Ale Spojené státy se ani po letech neúspěchů nevzdávaly. Zuby nehty držely několik enkláv na syrském území. Sbíraly trosky poražených povstalců, a američtí instruktoři z nich ještě koncem roku 2017 v provincii Hasaka cvičili tzv. Novou syrskou armádu.

V červnu 2018 se karta obrátila. Spojené státy ukončily dodávky teroristům a oznámily jim, že se musí o sebe postarat sami. Nechaly tak na pospas osudu na 50 skupin, jež spolu s Al-Kajdou bojovaly na jihu Sýrie a do té doby podléhaly velení amerického štábu v jordánském Ammánu. Opuštění džihádisté ustoupili k jordánským hranicím a nechali za sebou i těžké zbraně, nebo se vzdali.

Proč taková změna? Trump už několikrát naznačil, že by se rád ze Sýrie stáhl. Vyhlídky na obrat k lepšímu tu pro

Ameriku nejsou a stojí to jen zbytečné výdaje. Proti tomu byl ale Pentagon. Ministr obrany Jim Mattis tvrdil, že „odejít ze Sýrie by byla blamáž“. Zdá se, že Mattis, alespoň v této věci, ztratil na Trumpa vliv a byl odstaven na vedlejší kolej.

Jestliže, jak se zdá, přišel Trump k rozumu v případě Koreje a Sýrie, o to sveřepěji se pustil do Íránu.

V úterý 8. května 2018 odvolal Trump podpis Spojených států z íránské jaderné dohody a obnovil proti Íránu sankce. Pohrozil sankcemi zemím, které nepřeruší s Íránem obchodní styky. Krátce na to ministr zahraničí USA Mike Pompeo vyhlásil vůči Íránu 12 požadavků, které očividně nelze splnit. Tak byly také vymyšleny. Jejich smyslem nebylo prosadit splnění, ale jejich nesplnění použít jako záminku k válce.

Ron Paul, americký republikán, vyjádřil podiv, že po okázalých pohrůžkách USA vůči Íránu se nic nedělo. Iránci oznámili, že budou dál plnit závazky, vyplývající ze smlouvy. Německá kancléřka podnikla dvě cesty do Ruska, kde hledala způsob, jak zachránit obchodní vztahy s Íránem. Z toho, že Amerika zrušila smlouvu s Íránem, mělo prospěch Rusko a Čína. Kde se západní společnosti obchodu s Íránem vzdaly, tam do něj ruské a čínské korporace vstoupily.

Ron Paul článek v ICH, otištěný 28. května 2018, nazval „Neskutečný pokles vlivu Ameriky“. Ukončil jej konstatováním: „ Pro neokonzervativce musí být velmi nechtěné, jestliže navzdory veškeré jejich válkychtivosti, hrozbám, požadavkům a sankcím, zbytek světa stále více prostě Washington ignoruje a stará se o své.“

Nejen Čína a Rusko, ale i Německo, Francie a Británie prohlásily, že budou dohodu s Íránem dodržovat dál. Obnovení sankcí Íránu odmítlo i Turecko. Zrušení nukleární dohody a zavedení přísných sankcí vůči Íránu izolovalo v této věci Trumpa od jeho evropských a asijských partnerů.

Engdahl napsal obsáhlou stať o Trumpovi a americké zahraniční politice. Přečtěme si několik jeho zajímavých názorů.

„Na rozdíl od široce zastávané víry, že americký prezident Trump jedná pouze impulzivně, či je nepředvídatelný, věřím, že opak je pravdou. Strategická geopolitika Trumpovy vlády je reakcí nikoliv jen samotného prezidenta, ale skryté moci, stálé elity, která bývá nazývána Deep State. Tato elita z velké části určuje, komu je dovoleno stát se prezidentem.

První oficiální formulace dnešní zahraniční politiky Washingtonu se objevila v r. 1992, kdy Dick Cheney byl ministrem obrany za Bushe staršího. Sovětský svaz zkolaboval a Bush triumfálně prohlásil Ameriku za jedinou supervelmoc. Cheneyho náměstek, Paul Wolfowitz sepsal doktrínu, která se traduje pod jeho jménem.“

Engdahl pokračuje: „Brzezinski byl samozřejmě architektem afghánské války Jimmiho Cartera proti sovětské armádě za použití mudžahedínských islámských teroristů, vycvičených CIA, saudskou tajnou službou a pakistánskou ISI.

Brzezinski napal: „Potenciálně nejnebezpečnějším scénářem by bylo, kdyby se objevila „anti-hegemonistická“ koalice, sjednocená nikoliv ideologií, ale rozhořčením...velká koalice

tvořená Čínou, Ruskem, možná i Íránem...Zabránění tomuto sblížení si bude vyžadovat americké geostrategické dovednosti na západním, východním a jižním perimetru Eurasie zároveň.“

Zase Engdahl:„Když si k tomu přidáme poslední dokument Pentagonu o Národní obranné strategii, která označuje Rusko a Čínu za největší potenciální hrozbu americké nadvládě, stává se jasným, oč Washington usiluje. Všemohně se snaží rozbít to, čemu říkám eurasijská vzpoura proti jedinému hegemonovi – osu Rusko, Čína, Írán.

Zbývá dodat, že nepřátelská politika Washingtonu vůči Číně, Íránu a Rusku nedává těmto zemím jinou možnost, než vzájemně spolupracovat.“

Tolik Engdahl.

Jsou ještě Spojené státy největší průmyslovou velmocí?

Spojené státy změnily taktiku ekonomického vydírání a destabilizace slabších obchodních partnerů. Místo globální dominance ve výrobě zboží se orientovaly na dolar jako rezervní měnu.

Dne 15. srpna 1971 prezident Nixon zrušil krytí dolaru zlatem. Od té doby půl století vnucuje Washington a Wall Street světu inflační papírové dolary. Prázdňá finanční bublina se nadýmá a dluh Spojených států roste do nevídaných rozměrů. Spojené státy se z průmyslové velmoci změnily v zemi, která věnuje investice výrobě peněz z peněz. V roce

2000 banky Wall Streetu a investiční fondy ovládaly už celou ekonomiku Spojených států.

Washingtonští ekonomové a wallstreetští bankéři prosadili unikátní roli US dolaru jakožto vedoucí rezervní měny ve všech centrálních bankách, jako platidlo za zboží, zejména naftu. Pokud svět potřebuje US dolary, FED může tisknout zelený „toiletpaper“ bez omezení.

Americká ekonomie dělí dluh na tři části: federální dluh, dluh korporací, a privátní dluh domácností. Někdy se ještě zvlášť počítají dluhy států.

Od finanční krize, která propukla v roce 2008, se americký federální dluh více než zdvojnásobil. Z 10 bilionů dolarů vzrostl na více než 21 bilionů.

Trumpův daňový zákon, podepsaný v prosinci 2017, snížil daně obchodních korporací z 35% na 21%. Odůvodnil to tím, že nižší daně podpoří ekonomický růst. Nový daňový zákon sníží federální příjmy – za ideálních ekonomických podmínek – celkem o bilion dolarů během příštích deseti let.

Trumpův daňový zákon dramaticky zvýší roční rozpočtový deficit. Podle odhadu Kongresu vzroste federální dluh v roce 2028 na neudržitelných 34 bilionů dolarů.

V současnosti je plných 75 % federálních výdajů neproduktivních. Jsou to výdaje na obranu, na ošetření dluhů a sociální výdaje.

Trump nasazuje clo na zboží, dovážené z Číny. Neuvědomuje si, že tím vede obchodní válku vlastně proti americkým korporacím a Well Streetu? Ti vyvázejí výrobu za levnějšími

podmínkami do zahraničí – offshored production -, zejména do Číny. Vyrobené zboží se vrací do USA jako dovoz. Když na ně Trump nasadí dovozní cla, střílí zase, jako tak často, do vlastní nohy.

Offshore ekonomika má pro Spojené státy ještě vážnější důsledky. Přináší vyšší zisk vrstvě velkokapitalistů, ale vede ke ztrátě zaměstnání masy Američanů.

P.C.Roberts v knize *The Failure of Laissez Faire Capitalism – volně přeloženo: Chřadnutí liberálního kapitalismu –* vydané v roce 2012, napsal, že polovina dovozu Spojených států z Číny sestává z offshored produkce US korporací. Uvádí, že za první desetiletí 21. století ztratily USA 54 621 závodů a počet zaměstnaných osob v průmyslu klesl o 5 milionů.

„Řekneme-li to prostě a jasně,“ napsal Roberts, „miliony kvalifikovaných dělníků ztratilo zaměstnání nikoli podvodnou hrou Číny, ale protože americké korporace zradily Američany, a jejich práci exportovaly. „Vrátit Americe její velikost – Make America great again“ znamená jednat s těmito korporacemi, ne s Čínou. Když to Trump pochopí, když mu to někdo vysvětlí, pustí se do amerických globálních korporací?

Ztráta práce kvalifikovaných dělníků měla a má hrozný vliv na vyhlídky a budoucnost Američanů, na americkou ekonomiku, na finance měst a států, a v důsledku toho na jejich možnosti zajistit lidem peníze, veřejné služby, na daňové příjmy pro sociální a zdravotní péči. A to jsou důležité prvky Amerického konsensu. Stručně řečeno, chamtivá elita korporací si zajišťuje výhody na úkor amerického lidu a ekonomické a sociální stability Spojených států.

Ztráta pracovních míst způsobená offshoringem měla a má také ohromný a hrozný vliv na politiku FED – Federálního rezervního systému, centrálního bankovního systému Spojených států. S poklesem velikosti příjmu ekonomika Spojených států stagnuje.“

„Dosud nikdy v historii nejednala vláda Spojených států tak jednoznačně ve prospěch třídy bohatých, jako nyní.“ tvrdí Roberts.

„Studie FED dospěla k závěru, že Američané jsou tak zadlužení a tak chudí (so poor), že 41% amerického obyvatelstva není s to zaplatit 400 dolarů, aniž by si půjčili od druhého člena rodiny, od známých, nebo prodali něco z osobního vlastnictví.

Země, jejíž obyvatelstvo je tak zadlužené, nemá fungující spotřebitelský trh. Bez fungujícího spotřebitelského trhu neexistuje ekonomický růst, leda ve falšovaných číslech federální vlády.“

Roberts v článku, publikovaném v kanadské agentuře Global Research 26. června 2018 dospěl k závěru: „Kdyby se cena US dluhu a dluhopisů redukovala na jejich skutečnou hodnotu, ztratí Amerika místo mezi světovými mocnostmi.

Z toho vyplývá, že budoucnost Ameriky je spíš válka, než ekonomická reforma.“

To není konec konců žádný Robertsův objev. Amerika válčí, už mnoho let.

Imperialistický systém v koncích

Michael Roy Whitney, Američan australského původu, autor několika knih o světové politice, upozornil na zajímavý článek Zbigniewa Brzezinského v periodiku *The American Interest*. Článek vyšel v roce 2016 s názvem „Toward a Global Realignment – Vstříct globální restrukturalizaci“.

Brzezinski, přední teoretik amerického imperialismu, zastánce nároků Spojených států na světovou hegemonii, zde vyjádřil úplný převrat ve svých názorech. Whitney cituje úryvek jeho článku: „Vzhledem k tomu, že éra globální dominance Spojených států končí, musí převzít vedení procesu restrukturalizace globální architektury moci. Pět základních pravd, týkajících se vznikající redistribuce globální politické moci a násilného politického probouzení na Středním východě, signalizuje nástup nové globální restrukturalizace. První z těchto pravd je - Spojené státy jsou z politického, ekonomického a vojenského hlediska stále nejmocnějším subjektem světa, ale vzhledem ke komplexním geopolitickým změnám regionální rovnováhy už nejsou globálně imperiální velmocí.“

Whitney připomněl Brzezinského knihu z roku 1997 „*The Grand Chessboard: American Primacy and Its Geostrategic Imperatives*“ (v českém překladu vyšla pod názvem „*Velká šachovnice: K čemu Ameriku zavazuje její globální převaha*). Brzezinski zde výslovně uváděl Spojené státy jako „prvořadou světovou velmoc“.

Změnu názorů – vyjádřenou v článku z r. 2016 - odůvodnil tím, že v posledním desetiletí dvacátého století došlo ke strukturálnímu posunu ve světovém dění.

Dospěl k závěru, že Washington má utužit vazby s Ruskem a Čínou !!!

Tolik na sklonku svých dnů člověk, který zasvětil život úsilí o světovládu imperialismu Spojených států.

Z jiného úhlu vidí rozklad amerického imperialismu mnohokrát zde citovaný Paul Craig Roberts.

„Všechny americké elity jsou zapojeny do ohromného souboje proti sobě navzájem prostřednictvím vyšetřování, skandálů, obviňování, vyhrožování trestním řízením apod.

Každá agentura si dělá, co chce, a nikdo nenese odpovědnost. Washingtonská vláda udělá jednu věc, Pentagon druhou a CIA úplně jinou. To vyústilo např. v nemožnou situaci v Sýrii a Iráku, když tam spojenci útočili proti sobě, protože byli řízeni různými agenturami.

Americká elita není jednotná. Rozkol v ní nazrával delší dobu a ekonomická krize od roku 2008 jej urychlila a prohloubila.

Oficiálně mají USA hájit demokracii, svobodu a všechny ostatní dobré věci, které hlásali naši Zakládající otcové. Odpornou skutečností je, že USA jsou ve spolku s wahhábismem, nacisty a sionisty. Nyní hrozí, že toto pokrytectví způsobí pád celého amerického politického systému.“

Putinův poradce Jurij Ušakov upozornil, že vnitřní mocenský boj v USA probíhá i uvnitř samotného Bílého domu. Konec konců Michael Wolff to sledoval zblízka, a věnoval tomu celou knihu *Fire and Fury* – česky vyšla pod titulem *Oheň a hněv*.

Oliver Stone chápe pojem „systém“ v širším smyslu.

V reakci na nepokoje v Charlottesville řekl, že problém není prezident Trump, ale „systém“ v Americe. Tento systém existoval i před Trumpem... Trump je součástí tohoto systému.

Znovu přirovnal situaci ve Spojených státech s futuristickou novelou George Orwella: „Nineteen Eighty-Four je tu. My jsme v něm. Jeden týden dominuje titulům terorismus, další týden je tu Putin a další Korea. Je to jako „týden nenávisti“ v „Nineteen Eighty-Four“, kde se každou chvíli mění název země a tvář vůdce.“

„Jakoby to všechno svědčilo, že se USA nacházejí ve stejném stadiu úpadku, ve kterém se nacházel starověký Řím těsně před svým pádem, když císař za členy senátu jmenoval i koně.“

„Krachující Spojné státy – morálně, politicky, ekonomicky – nemají nic přínosného, co by nabídly světu.“

Tolik Stone.

Profesor James Petras je sociolog, Američan řeckého původu, žijící většinou v Evropě. Pohlíží na Ameriku s odstupem a vidí ostře její úpadkové rysy.

Obsáhlou stat', otištěnou 25. května 2018 v kanadské agentuře Global Research otevírá obrazně: „Císař Nero brnkal na lyru, Obama střílel hliněné holuby a Trump tweettoval, zatímco jejich impérium stálo v plamenech.“

„Trajektorie impéria Spojených států v posledních sto letech zaznamenala vzestup a pád. Poslední čtvrtstoletí je charakteristické rozporem mezi vedoucími a vedenými, což svědčí o úpadku impéria.“

„Rozvoj impéria a životní standard upadají, protože třída kapitalistů se vyhýbá placení daní z miliardových zisků a uniká do daňových rájů.“

„Imperialismus v počátcích plnil nepsanou smlouvu: dělil se o zisk z expanze, z daní a zisků s pracujícími, výměnou za to, že dělníci politicky podporovali ekonomické vykořisťování a loupení zdrojů v zahraničí a sloužili v imperialistických ozbrojených silách.

Dnes vládnu ve Spojených státech absolventi několika nejprestižnějších univerzit, iniciují nekonečné války na Středním východě, násobí počty nepřátel, působí rozpory se spojenci a vynakládají biliony na války ve prospěch Izraele, místo aby zvyšovali mzdy americkým dělníkům.“

Petras končí pateticky: „Ó ano, „ekonomika“ se oživuje, ale lidem se daří hůř.“

Článek Rona Paula „Neuvěřitelný pokles vlivu Ameriky – America's Incredible Shrinking Influence“ vyšel 28. května 2018 na ICH. Přečtěme si z něj několik pasáží.

„Pouhé dva týdny poté, co prezident Trump stáhl USA z íránské jaderné dohody, jeho ministr zahraničí, Mike Pompeo, přišel vůči Íránu s 12 požadavky, které nelze nikdy uspokojit. Pompeo věděl, že jeho požadavky bude nemožné splnit. Byly tak navrženy... Ministr Pompeo se obořil na Írán. Oficiální média se opřela do Íránu. Trump se obořil na Írán. Ale pak se stala divná věc: nic.

Washington reagoval na ignoranci ze strany Evropanů tím, že pohrozil novými sankcemi vůči evropským společnostem obchodujícím s Íránem, který stále dodržuje své závazky plynoucí z dohody. Jakýkoliv nezávislý vztah Evropanů s Íránem má být trestán. Washington hrozil. Ale pak, opět, se nestalo prakticky nic.

V poslední Strategii národní bezpečnosti byly Rusko a Čína uvedeny jako naši primární nepřátelé, ale obě země mají z jednostranného stažení se Spojených států z íránské dohody prospěch. Když francouzská ropná společnost Total byla hrozbami Washingtonu vylekána a stáhla se z Íránu, její místo s nadšením nahradila čínská firma.

Zdá se, že svět je výhrůžkami neokonzervativců z Washingtonu unaven.

Je ironické, že „komunističtí“ Číňané, zdá se, chápou lépe než USA, že v kapitalismu se svým zákazníkům nevyhrožuje. Zatímco USA vyhrožují, uvalují sankce a zakazují ekonomické vztahy, jejich protivníci za mořem pilně sklízí ovoce izolacionismu Ameriky.

Navzdory veškeré válkychtivosti neokonzervativců, jejich hrozbám, požadavkům, sankcím, zbytek světa stále více prostě nároky Washingtonu ignoruje a stará se o své.“

Tak to vidí Ron Paul, reprezentant Republikánské strany. Končí osobním stanoviskem: „Jsem tímto vývojem mírně překvapen. Jako libertarián a neintervencionista vítám narůstající irelevantnost intervencionistů Washingtonu.“

Dne 16. ledna 2018 otiskl The Saker stat', která bilancuje stav západního imperialistického uskupení, jež nazývá anglosionistickou říší.

„Když říkám, že Trumpovo prezidentství může být nejlépe vyjádřeno slovem 'hloupé', nemyslím tím jen samotného Donalda. Mám na mysli celou administrativu.“

„Rozhodnutí uznat Jeruzalém za hlavní město Izraele je druh hlouposti, který srdečně vítám. Proč? Protože to kolosálně oslabuje anglosionistickou říší!

Zamyslete se nad škodami, které tento hloupý krok způsobil nejen mezinárodní pověsti USA (která byla téměř nulová ještě před tímto posledním krokem), ale také schopnosti Spojených států vůbec něco dokončit na Středním východě. Vojenská porážka USA v Iráku a Afghánistánu a politická prohra USA v Sýrii potřebovaly ještě jakési další potvrzení, aby skutečně vyšlo najevo, jak nevýznamnou roli USA sehrály na Středním východě - a nyní, díky Donaldu Trumpovi, k tomu došlo! Kromě toho je tu malé špinavé tajemství, o němž každý věděl, ale nyní se stalo veřejně známým faktem:

USA = Izrael & Izrael = USA

Stejně tak, jako můžeme upřímně poděkovat prezidentu Obamovi za to, že Rusko a Čína si padly do náruče, můžeme nyní poděkovat Nikki Haleyové a Trumpovi za sjednocení odporu vůči státu Izrael a celé anglosionistické říši.“

„Jelikož v současné době USA vyhrožují nejméně 9 zemím (Afghánistán, Sýrie, Rusko, Írán, Severní Korea, Venezuela, Turecko, Pákistán, Čína), vyznívají tyto hrozby naprázdno. Vzhledem k tomu, že americké elity jsou pohlceny bojem proti sobě, existuje malá šance, že by USA mohly natolik soustředit své síly, aby vážně ohrozily jakéhokoliv oponenta.“

„Cokoliv, co oslabuje anglosionistickou říši, je prospěšné (také pro americký lid!), stejně jako všechno, co vede k jejímu konečnému zániku. Říše se začala rozpadat, když byl prezidentem George W. Bush (díky neokonzervativcům!), a tento proces pokračoval za Obamovy vlády. Donald Trump tento proces urychlil a přivedl na kvalitativně novou úroveň.

Je možno zabránit kolapsu anglosionistické říše?

Protože jsou u moci neokonzervativci, zdá se tento kolaps nevyhnutelný.

Všichni nenávidí neokonzervativce, nejen většina Američanů, ale celá planeta. A přesto se této malé skupince osob podařilo uvrhnout všechny lidi do nebezpečí, včetně sebe samých.

Že k tomu došlo, a to v planetárním měřítku, je svědectvím o morálním a duchovním úpadku americké civilizace.“

Gilad Alzmon je britský jazzový saxofonista původem z Izraele. Je také politický aktivista a spisovatel. Utrousil výstižnou poznámku na stejnou notu, jako píše The Saker.

„Trumpovi se velmi dobře daří vymýtít to, co zbylo z americké světové hegemonie. Pokud bude Trump zastávat prezidentský úřad ještě další rok - ovšem za předpokladu, že to planeta vydrží - prestiž a vliv Ameriky se natolik smrsknou, že z nich nic nezůstane. Už jen pro tento samotný fakt je Trump pozitivní silou v současné světové politice.“

The New York Times 17. června 2018 napsal, že všechny hmotné i nehmotné výhody, vyplývající z Američany zavedeného světového řádu, pomohly USA, aby se staly nejbohatší, nejbezpečnější a respektovanou zemí v historii, ale dnes Trump využil své prezidentské pravomoci k narušení osobní bezpečnosti svých občanů a hodnot národa.

Rozhádál se i s nejbližšími spojenci v NATO.

Trump chce přeměnit Spojené státy na sobeckou, nečestnou zemi bez blízkých přátel a nedodržující žádných hodnoty.

Zahraniční a domácí politika Donalda Trumpa ohrožuje budoucnost a stabilitu ve světě.

Summit Trumpa s Putinem 16. července v Helsinkách na sebe soustředil pozornost politiků, médií i veřejnosti světa. Oprávněně? To se ukáže s časovým odstupem.

Trump přijel do Helsinek poté, co se zúčastnil summitu NATO v Bruselu a navštívil britskou vládu v Londýně.

Na summitu NATO kritizoval spojence, že věnují málo peněz na zbrojení, a zvýšil požadavek, aby na zbraně (rozumí se Made in USA) věnovali 4% HDP. Zbláznil se? Ne, je poslušný agent amerického vojensko-průmyslového komplexu. Ale vyhlašovat tohle, právě když jede na schůzku, jež má přispět k normalizaci vztahů s Ruskem, to je podivná logika. U Trumpa nás nemůže nic překvapit.

V Londýně přivítal Trumpa masový protest 250 000 lidí. Odsuzovali Trumpův rasismus, islamofobii, misogynii a jeho odstoupení od pařížské smlouvy o ochraně životního prostředí. Veliké transparenty nesly nápis: „Trump zde není vítán – Trump not welcome here!“ a „Bump Trump“, což velmi mírně přeloženo znamená „Zbavit se Trumpa!“ Ženy skandovaly: „Misogyn tu není vítán – This misogynist is not welcome here.“

Jeremy Corbyn, vůdce Labor Party, promluvil k shromážděným na Trafalgar Square: „Prohlašujeme, že máme právo demonstrovat a žít ve světě, který není rozdělen misogyny, rasismem a nenávisť. Chceme žít ve světě, kde utečencům se nakladou za vinu války, kterých jsou sami obětí.“

V tentýž den manifestovalo proti Trumpovi na 4 000 lidí v Sheffieldu a Manchesteru, 1 500 v Leedsu a 1 000 v Birminghamu.

Následující den, 14. července, manifestovali proti Trumpovi lidé ve Skotsku. 10 000 se jich shromáždilo v Glasgow a v Edinburghu. Provolávali, že Trump je „rasista“ a „lhář“.

Hysterický povyk už při zprávě o chystané schůzce Trumpa s Putinem rozpoutala média, sloužící vojensko-průmyslovému komplexu, zejména deníky Washington Post a New York Times. Jejich protest měl zcela jiné motivy, než odpor britské veřejnosti. Vyjadřoval strach, že by dohoda obou velmocí mohla ohrozit zbrojní rozpočet USA a moc amerického vojenského průmyslu, Pentagonu a tajných služeb.

Washington Post otiskl úvodník: „Důvody napětí mezi USA a Ruskem jsou známé: Rusko ukradlo Ukrajině Krym a podněcovalo válku ve východních oblastech Ukrajiny. Intervenovalo v Sýrii, aby zachránilo diktátorský režim syrského prezidenta Asada. Ovlivnilo americké prezidentské volby v neprospěch Hillary Clintonové a ve prospěch Donalda Trumpa. Na britské půdě otrávil svého někdejšího zpravodajského důstojníka, a i nadále se vměšuje do voleb v dalších demokratických zemích“.

Znepokojení z nadcházející schůzky prezidentů Ruska a USA vyjádřil i polský ministr zahraničních věcí Jacek Czaputowicz a litevská prezidentka Dalia Grybauskaitė. Neskrývali obavy, že by se americko-ruské vztahy mohly normalizovat... a jejich osobní role ve světové politice klesla na nulu.

Pro koho byl summit úspěchem a pro koho prohrou? To je možno posuzovat jen v souvislosti s celkovou politikou Ruska a Spojených států, Putina a Trumpa. Kdo je pro mír a normální vzájemné vztahy, a kdo má vojenský rozpočet ve výši bilion dolarů ročně, kdo prohlašuje druhou zemi za strategického nepřítele, kdo druhou zemi obklopuje vojenskými základnami

a tlačí vojska spojenecké koalice na samé hranice druhé země, kdo vyhlašuje proti druhé zemi sankce? A máme odpověď na bílé dni.

S jakými návrhy jeden a druhý na summit přišel? O tom možno usuzovat pouze z následné tiskové konference.

Na tiskové konferenci oba, Putin i Trump, zaujali stanovisko k údajnému vměšování Ruska do amerických prezidentských voleb.

„Vměšování se do domácích záležitostí Spojených států - opravdu věříte, že někdo působící z ruského území by mohl ovlivnit Spojené státy a ovlivnit hlas milionů Američanů? To je naprosto směšné,“ řekl Putin. Obdobně se vyjádřil i na tiskové konferenci za přítomnosti Trumpa.

Trump vyšetřování, jež vede Robert Mueller, označil za uměle vyvolanou kauzu, za kterou stojí lidé jako bývalý ředitel Federálního úřadu pro vyšetřování James Comey a jeho někdejší náměstek Andrew McCabe.

Trump ještě v den summitu v televizi Fox News prohlásil, že vyšetřování ruské role během amerických prezidentských voleb v roce 2016 vrazilo klín mezi Rusko a Spojené státy.

V reakci na tato stanoviska šéf Vojenské zpravodajské služby (DNI) Dan Coats prohlásil, že americké tajné služby trvají na svých závěrech, že se Rusko vměšovalo do předloňských prezidentských voleb ve Spojených státech a že se snaží podkopat americkou demokracii.

Nejzávažnějším problémem, o němž se patrně na summitu jednalo, bylo omezování jaderného arzenálu. „Vím, že prezident Obama řekl, že největším problémem je globální oteplování, ale já bych řekl, že naším největším problémem je nukleární oteplování.“ prohlásil Trump.

Putin v rozhovoru s televizí Fox News řekl, že Rusko je ochotné prodloužit platnost smlouvy o jaderném odzbrojení, známé jako Nový START. Nejdříve ale chce vyjasnit některé sporné otázky z tohoto ujednání.

Putin Trumpovi navrhl uspořádat v Doněcké a Luhanské republice referendum, jež by se konalo pod mezinárodním dohledem a vyřešilo konflikt, který trvá již čtyři roky. O tomto návrhu informovala agentura Bloomberg s odvoláním na zdroje, obeznámené s Putinovým vystoupením před ruskými velvyslanci. Informaci později potvrdil ruský velvyslanec ve Washingtonu. Trump požádal, aby se tento návrh zatím nezveřejnil, protože chce mít čas na jeho posouzení.

Putin také řekl, že umožní, aby američtí vyšetřovatelé přijeli do Ruska a vyslechli oněch dvanáct „ruských zpravodajců“, kteří – podle Muellera - ovlivnili americké prezidentské volby. Jako podmínku ale stanovil, že také Spojené státy umožní ruskému týmu prošetřit na místě, jak to bylo s machinacemi Hillary Clintonové a s odstavením v primárkách úspěšného Bernie Sanderse. To přijala americká strana spíš jako žert. Aby se ruští zpravodajci podívali pod pokličku americké demokracie, to je asi to poslední, co by si Washington přál.

Trump se vrátil z Helsinek, a už následující den, v úterý, obrátil jak na obrtlíku. Novinářům, shromážděným v oválné pracovně Bílého domu, řekl, že má plnou důvěru v americké tajné služby a že přijímá jejich závěr, že se Rusko vměšovalo do amerických prezidentských voleb. Další den, ve středu večer v rozhovoru s televizí CBS News řekl, že osobní zodpovědnost za ovlivňování amerických prezidentských voleb nese ruský prezident Vladimír Putin. Dále uvedl, že souhlasí s prohlášením šéfa tajných služeb (DNI) Dana Coatsa, podle nějž Rusko představuje i nadále hrozbu pro volby a pro dění v USA.

Finian Cunningham pro agenturu Information Clearing House (ICH) uvedl, že Trump zřejmě odvolal své stanovisko z tiskové konference v Helsinkách pod nátlakem. “Na celé věci je zvláště znepokojující,” řekl Cunningham, “že americký prezident dostal strach, bojí se trvat na tom, o čem je přesvědčen, byl pokořen a podrobil se.”

Jestliže se podrobil v tomhle, kde je záruka, že bude trvat na normalizaci vztahů s Ruskem a na „jaderném oteplení“, jak to nazval?

Ruské ministerstvo zahraničí se snažilo zabránit, aby se význam schůzky v Helsinkách nepřecenil. Mluvčí Marija Zacharovová doporučila všem, aby nepoužívali slova jako je průlom. Je zřejmé, že Zacharovová nemluví jen za sebe, ale říká to, co se nehodí, aby pronesl Putin sám.

Skepsi vůči summitu vyjádřil i oficiální čínský anglojazyčný list Global Times.

„Zlepšení vztahů by bylo pozitivní nejen pro USA a Rusko, ale i pro globální strategickou stabilitu. V osobní oblasti se nezdá, že by mezi Trumpem a Putinem byly nějaké překážky. Jenže osobní vztahy nestačí k tomu, aby se zlepšily vztahy mezi USA a Ruskem. Ty se mohou zlepšit jen těžko. Hlavním důvodem je hegemonické myšlení Washingtonu, na kterém není ochoten nic měnit.“

List amerických komunistů Workers World zhodnotil helsinský summit v článku Freda Goldsteina, otištěném 25. července.

„Helsinský summit představuje novou fázi snahy prezidenta Donalda Trumpa navázat přátelské vztahy s prezidentem Vladimírem Putinem a Ruskem. Tento summit však přichází v době, kdy se kapitalistické Spojené státy pohybují opačným směrem – pálí vztahy s Ruskem.

Bází pro přátelské vztahy je částečně společná pravicová politická orientace. Trump a Putin jsou oba autoritářští, velmocenští šovinisté.

Trumpovou snahou je hlavně přeorientovat zahraniční politiku Washingtonu. Ale Pentagon, CIA, FBI a vojensko-průmyslový komplex se snaží toto úsilí sabotovat. Potřebují šířit pocit nebezpečí „nepřítele“, aby pokračovaly přípravy expanzivní války a rostly zbrojní zisky.

Američtí militaristé jsou hnáni cílem získat zpět teritoria, jež ztratili v době Sovětského svazu. To je důvod převratu na Ukrajině. Proto se Pentagon snaží dosáhnout jižní hranice Ruska. Proto Washington rozšířil NATO v roce 2004 o baltické státy a vytvořil severní vojenský kordon z Estonska, Litvy a Lotyšska. Proto Spojené státy vytvořily z Polska předsunutou základnu ve střední Evropě. Součástí washingtonské strategie obklíčení je snaha o převrat v Gruzii a nyní připojení Černé Hory k Severoatlantickému paktu.

Konečným cílem amerického imperialismu je nastolit proamerický režim v Moskvě.“

Američtí komunisté zhodnotili helsinský summit v širším kontextu, bez milosti kriticky, ale myslím, že zcela správně.

Jak pohlíží běžní Američané na vztahy s Ruskem, o tom si můžeme udělat přibližnou představu z výsledků průzkumu, provedeného ve dnech 16. až 18. července 2018 – vzápětí po summitu. Mírná většina – 55% - je toho názoru, že Trump jednal v Helsinkách o vztazích s Ruskem špatně („mishandling). Ale jen menší část – 38% - považuje Rusko za „nepřítele“, a ještě méně – 27% - za „bezprostřední hrozbu“ („imminent threat“). Finian Cunningham, který výsledky průzkumu v již zmíněném článku uvádí, upozorňuje, že Američané jsou pod vlivem masívní propagandy, která prezidenta Trumpa po summitu označuje za zrádce.

Cunningham dále píše: „Čeho jsme v těchto dnech svědky, to je „americká demokracie“ v akci. To není skutečná

demokracie, která reprezentuje moc lidu. To je moc elity, uplatňující své zájmy.“

Ruský prezident Vladimír Putin poskytl interview americké televizi Fox News. Vyjádřil zde také názor na většinu amerických médií.

„Člověk se možná dokáže vžít do kůže vojenskobezpečnostního komplexu, když ochraňuje svou moc a zisky, dokáže snad pochopit i motivy nenávistné politiky Demokratické strany vůči „Trumpovým odrbancům“, ale spoluvinu médií na monstrózní lži, která vytvořila „Russiagate“ a zdémonizovala Trumpa coby zrádce Ameriky za to, že namísto nebezpečného a nezodpovědného napětí hledá porozumění mezi dvěma nukleárními mocnostmi, pochopit nelze.

A tak jako jediný závěr se nabízí ten, že americký tisk a americká televizní média ztratila veškerou inteligenci, veškerou mravní integritu a též veškerou sebeúctu. Stala se kolekcí exkrementů, které patří jen a jen do kanálu.“

Paul Craig Roberts napsal v kanadské agentuře Global Research 20. července 2018: „Prezident Trump je označen za zrádce, protože se snaží, aby byl mír! Prezident Trump je označen za proradného nepřítele Ameriky.

Na koho se může Trump spolehnout? Ne na svou vlastní politickou stranu. Ne na svou vlastní vládu. Ne na tisková a televizní média nebo NPR. (National Public Radio – sdružení amerických rozhlasových stanic.) Ne na Evropu. Ne na tajné služby. Ne na Pentagon. Ne na neuvědomělý americký lid.

Trump má jen ty nejubožejší („deplorables“) a ti nejsou organizovaní a pasivně přijmou, až bude Trump sesazen.“

Jinak pohlíží na Trumpa a jeho jednání s prezidentem Putinem v Helsinkách brazilský novinář Pepe Escobar. V „Information Clearing House“ 23. července 2018 napsal: „Příští historici budou patrně označovat Putinův projev 1. března 2018 za rozhodující mezník 21. století ve Veliké Hře Euroasie.“

Escobar se odvolává na knihu ruského vojenského a námořního analytika Andreje Martynova, který Putinův projev označuje za vojensko-mocenský převrat, a podrobně jej rozebírá a dokládá.

V úrovni velení, řízení, komunikace, výpočetní techniky, zpravodajství a průzkumu je Rusko stejné, nebo lepší, než US.

V elektronických zbraních je stejné, nebo lepší, než US.

V nových zbraňových systémech je stejné, nebo lepší, než US.

V protivzdušném obranném systému je více než rovným protějškem letectva US.

Dalekonosné subsonické, supersonické a hypersonické manévrující rakety ohrožují vojenské základny amerického impéria i celé teritorium Spojených států.

Spojené státy ztratily vojenskou svrchovanost, a jejich strategické plánování není k ničemu.

Titul Escobarova článku je zároveň jeho výmluvný závěr: „Zde je pravý důvod, proč musí Spojené státy jednat s Ruskem.“

Pádným důkazem pro Escobarovo tvrzení je vojenské cvičení Vostok 2018, jež se konalo ve dnech 11. až 15. září 2018, o němž brazilský autor, když článek psal, nemohl mít ještě ani potuchy.

Byly to rozsahem bezprecedentní manévry, jež prokázaly ruskou připravenost rozmístit vojenské síly zároveň na západě i na východě. Podle ruského ministra obrany Sergeje Šojgu se cvičení zúčastnilo přes tisíc letadel, vrtulníků nebo dronů, 36 tisíc tanků, obrněných vozidel pěchoty, transportérů a dalších vojenských vozidel a téměř 300 000 vojáků. K ruské armádě se připojily také elitní jednotky Číny a Mongolska. V Ochotském moři, Beringově průlivu a Japonském moři se zapojilo také válečné loďstvo Severní a Tichooceánské flotily, 80 bojových a logistických lodí. Nacvičovaly se bojové akce a rychlé přesuny na vzdálenost až do sedmi tisíc kilometrů a čtyř tisíc námořních mil. Nacvičoval se také rychlý přesun ruské Severní flotily od Murmansku do Ochotského moře přes Severní ledový oceán.

Při cvičení Rusko otestovalo a vyzkoušelo možnosti nejmodernější vojenské výzbroje: stíhačky Su-34 a Su-35, bojové helikoptéry Mi-28 a Mi-35 a tanky T-72, T-80 a T-90. Ruské válečné lodě použily rakety typu „Kalibr“.

Podle velitele generálního štábu Ruska Valerije Gerasimova bylo toto kolosální cvičení „čistě obranné“. Spolu se zahraničními pozorovateli a novináři byli na cvičení pozváni i představitelé NATO.

Rusko provedlo radikální vojenskou reformu potom, co konflikty v Čečensku a Gruzii ukázaly velké nedostatky v ozbrojených silách Ruska, především nedostatek iniciativy a problémy s velením.

Podle generála Gerasimova tyto manévry nacvičovaly skutečné bojové situace ve složitém a rychle se měnícím prostředí, které vyžadovaly nestandardní řešení.

Cvičení Vostok 2018 vrátilo Rusko mezi vojenské supervelmoci. Posílilo protiamerické partnerství mezi Ruskem a Čínou.

Ministr obrany Čínské lidové republiky Wej Feng-che, který se cvičení zúčastnil, prohlásil: „Cvičení v plné míře ukázala vysokou úroveň rusko-čínského všeobsáhlého strategického partnerství a stala se demonstrací strategické vzájemné důvěry, pragmatické spolupráce a tradičního přátelství.“ Podle něho cvičení ukázala odhodlání Ruska a Číny chránit společně mír v regionu a také zvyšování schopností obou zemí odpovídat na různé hrozby bezpečnosti.

Podle Viktora Litovkina z agentury TASS není vojenská spolupráce s Čínou pro Rusko ničím novým. Litovkin připomenul prodeje ruských zbraní Číně i studium čínských důstojníků v Rusku. Podle něj bylo cvičení jasným signálem Trumpovi a Spojeným státům, které se snaží Rusko i Čínu oslabit.

Jak ale Litovkin dále řekl, neměl by se význam této spolupráce přeceňovat. Rusko a Čína nemají uzavřenu dohodu o společné obraně.

Američtí komunisté vidí politiku Ruska rozporně.

Ve výše zmíněném článku Freda Goldsteina v deníku Workers World čteme: „Vzhledem k svým strategickým zájmům hraje Rusko v boji proti imperialismu Spojených států rozpornou úlohu.

Putin částečně zabránil americkému a evropskému imperialismu provést státní převrat na Ukrajině a zmocnit se jí. Podpořil rezistenci oblasti Donbasu a uchránil strategickou námořní základnu na Krymu.

Podpořil syrskou vládu a zabránil USA provést zde státní převrat. Putin tak ochránil svého spojence a získal mořský přístav na Středním východě.

Rusko podpořilo Kubu půjčkou na export automobilů, lokomotiv, nafty a dalšího zboží na striktně kapitalistické bázi. Odpustilo Kubě větší část z 3miliardového dluhu ještě ze sovětské éry.

Umožnilo také Venezuele uhradit dluh ropou.

To je jasná ruská pomoc zemím, utiskovaným sankcemi, bloádou, nebo ozbrojenou intervencí Spojených států. Revolucionáři a pokrokoví lidé musí tuto pomoc ocenit a podpořit. To však nic nemění na třídním charakteru kontrarevolučního oligarchického režimu v Moskvě.“

Volby do Kongresu 2018

O čem tyhle průběžné americké volby jsou? klade si otázku náš oblíbený kritický komentátor P. C. Roberts, a odpovídá:

„Jsou o tom, zda „odrbancům“ (deplorables), vymyly režimní presstitutky mozky až tak, že v těchto sněmovních a senátních volbách již nepodpoří Trumpa tak, jak ho podpořily ve volbě prezidentské.

Kdyby měla Amerika nezávislá média, byly tyto volby o 20 letech válek USA, NATO a EU proti Srbsku, Afghánistánu, Iráku, Somálsku, Libyi, Pákistánu, Sýrii a Jemenu – a též o podpoře USA, NATO a EU zločinům Izraele proti tomu, co ještě zbylo z lidu Palestiny. I o podpoře USA, NATO a EU neonacistickému režimu na Ukrajině.

Kdyby měla Amerika nezávislá média, byly by tyto volby i o nesmyslné a falešné démonizaci Iránu. Kompletně stupidní hlupák, ze kterého Trump udělal ministra zahraničí, prohlásil před pár dny, že Washington srazí Irán k zemi, jestliže se ten nezačne chovat jako normální stát.

Co Pompeo míní „normálním státem“? Myslí tím samozřejmě stát, který bude maširovat podle pokynů z Washingtonu. A jen tak mimochodem, Irán ještě nikdy ve své historii žádný stát nenapadl.

Kdyby měla Amerika nezávislá média, někdo by se Pompea též asi zeptal, kterou že to věc dělá Irán tak špatně, že ospravedlňuje Washington ke stažení jeho podpisu z nukleární dohody s Iránem – a to za nesouhlasu Evropy, Ruska a Číny s takovýmto krokem.

Ale nezávislá média, jak známo, v Americe nejsou, a tak nejsou na pořadu dne ani témata, jež jsem uvedl. A co si s takovýmto stavem věcí počnou odrbanci?

Ti čelí dilematu. Prezident, kterého zvolili, podlehl establishmentu a nemůže je tedy už dále reprezentovat. A před své podporovatele z dob prezidentské volby postavil válečné

štváče Johna Boltona, coby svého poradce v Národní bezpečnostní radě, a Pompea jako ministra zahraničí. Kdyby do obou funkcí jmenoval Adolfa Hitlera, byl by výsledek stejný.

A tak má Amerika na programu volby, ve kterých se o ničem vážnějším nediskutuje.

Závěr této mé statě nemůže tedy být jiný než ten, že Amerika je odsouzena k záhubě.“

Otiskl jsem Robertsovu stat' celou. Máme v ní dnešní Ameriku jako v zrcadle. I s prognózou.

Výsledky voleb komentoval v německém listě die Welt profesor univerzity v Hamburku Thomas Straubhaar.

„Vzhledem k tomu, že demokraté získali většinu míst v americké Sněmovně reprezentantů, v budoucnu se 'oslabený' americký prezident stane 'mnohem nebezpečnější'.“ Bude se chovat „jako zraněná šelma – mnohem agresivněji, více násilně a ještě nepředvídatelněji“.

Trump bude muset sdílet svou moc s demokraty. To neoživí, ale paralyzuje zahraniční politiku Washingtonu. Obě strany častěji než kdy jindy „se budou střetávat a nebudou hledat kompromisy“.

Americký prezident navíc začne mnohem tvrději prosazovat svou politiku pod sloganem „America First“ a nevyvaruje se konfrontace s přáteli i nepřáteli v transatlantických a trans-tichomořských oblastech. To patrně zpomalí hospodářský rozvoj nejprve v USA a pak u obchodních partnerů.

Po volbách mají demokraté příležitost vytvořit nové vyšetřovací komise. Teď už není proces impeachmentu jen snem Trumpových oponentů.

Dobrý den pro svět? Ve velmi dlouhé perspektivě pravděpodobně ano, protože díky výsledkům voleb Trump zřejmě ztratil moc.“

Tolik profesor Straubhaar.

Den po volbách komentoval výsledky editor komunistického listu Workers World.

V dosud nejdražších volbách ve středním termínu předběžné výsledky ukazují, že Demokratická strana získala 23 křesel navíc a bude mít většinu ve Sněmovně reprezentantů 226 ku 206.

V téže době Republikánská strana získala v Senátu dvě křesla navíc a tak si upevnila v tomto milionářském klubu kontrolu.

My si musíme položit otázku: Jaký efekt budou mít tyto volby, v rámci kapitalistického systému dvou stran, na boj dělníků – zejména žen, barevných, přistěhovalců a společnost LGBTQ?

Zvolení Trumpa před dvěma roky podnítilo růst krajní pravice, otevřených rasistů i fašistických skupin. To zase zvýšilo aktivitu pokrokového hnutí, a to vystoupením v ulicích daleko převýšilo počtem slepé fanatiky (bigots). Nízko placení dělníci a učitelé se stávkami domáhali vyšších mezd a lepších pracovních podmínek. Miliony žen pochodovaly proti misogynii a sexuálnímu zneužívání.

Není sporu o tom, že tyto masové boje se do jisté míry promítly v kapitalistické volební aréně. Ale tato aréna může být také pastí, jež limituje, místo aby podpořila tato pokroková hnutí.

Nancy Pelosi bude mluvčí Sněmovny reprezentantů, kde Demokratická strana získala většinu. Ta již prohlásila: „Budeme jednat odpovědně a snažit se o férovou spolupráci obou našich stran ve všech záležitostech.“

To je víc než olivová ratolest, podaná Republikánům. To je deklaráce, že vedení Demokratické strany nechce válku s rasistickou, reakční Trumpovou administrativou a bude s ní hledat kompromis. Ale tato administrativa je již ve válce se všemi progresivními silami v této zemi.

Není čas slavit iluzorní vítězství. Je čas budovat hnutí nezávislé na obou kapitalistických stranách, čerpající sílu z pokrokového cítění, jež projevilo tolik milionů v těchto volbách.

Dne 13. listopadu, zhodnotila komunistka Monica Moorehead v listu Workers World výsledky voleb.

Střednědobé volby 6. listopadu přišly a odešly. Politické a ekonomické podmínky zůstávají stejné, ale něco se přece změnilo. Ženy, barevní, lidé LGBTQ a přistěhovalci sehráli pozitivní úlohu.

Například Veronica Escobar a Sylvia Garcia jsou první latinoamerické ženy, které zastupují Texas ve Sněmovně reprezentantů. Obě jsou zanícené obhájkyně práv přistěhovalců.

Sharice Davids a Deb Haaland se staly prvními dvěma domorodými ženami, které vyhrály místo ve Sněmovně. Zastupují Kansas a Nové Mexiko. Haaland prohlásila: " Jsme drancováni velkými korporacemi a miliardáři, kteří bohatnou infrastrukturou, a očekávají, že pracující lidé budou platit účet. Napříště nic takového. "

Ilhan Omar ze Somálska a Rashida Tlaib z Palestiny se staly prvními muslimskými ženami, které získaly křeslo ve Sněmovně. Omar byla zvolena v Minnesotě, kde sídlí největší somálská komunita v USA. Tlaib získala více než 87% hlasů ve svém okrese ve státu Michigan.

Ayanna Pressley, bývalá členka Rady města Bostonu, se stala první černoškou, která zastupuje Massachusetts ve Sněmovně.

Alexandrie-Ocasio Cortezová z Puerto Rica, byla nejmladší ženou, volenou do Sněmovny. Zastupuje čtvrt' Queens a Bronx v New Yorku.

V Coloradu byl Jared Polis prvním otevřeně homosexuálním mužem zvoleným za guvernéra státu. Christine Hallquistová, trans žena, získala 40 procent hlasů ve volbách guvernéra Vermontu.

Přes některé pokrokové změny se základní znaky amerických buržoazních voleb nezměnily. Trvalým rysem je prosazování bílé nadřazenosti a zaujatost proti domorodcům a dělnické třídě.

Potlačování voličů je rozšířené zejména v jižních státech, kde černoši získali právo hlasovat teprve před 53 lety. Je to také problém v Severní Dakotě, kde přibližně 5 000 domorodých obyvatel žije na rozptýlených samotách, a federální soudce

odmítl zrušit volební rozhodnutí, jež jako podmínku účasti na volbách vyžaduje adresu ulice.

Zatímco nyní Sněmovna reprezentantů, kde převládají demokraté, má více barevných a žen, republikány řízený Senát hájí jednoznačně zájmy korporací.

V současné době z celkového počtu 100 senátorů je 23 žen, včetně čtyř barevných. Z každého státu jsou dva senátoři, bez ohledu na to, kolik má stát obyvatel. To je nedemokratické i podle buržoazních norem.

Dokud revoluce nezmění v Americe třídní vztahy, budou volby i nadále jen barometrem, ale nezmění postavení dělníků a utiskovaných lidí.

Britský historik, profesor Harvardské univerzity Neil Ferguson, v článku pro The Sunday Times napsal, že další prezidentské volby v USA mohou vést ke konečnému rozdělení americké společnosti a nové občanské válce.

„V americkém segmentu internetu začala již dávno jakási kulturní občanská válka a mimořádnými meziobdobními volbami do Kongresu se ještě víc rozhořela.

Případy zasílání bomb prominentním kritikům amerického prezidenta, jako jsou Barack Obama a Hillary Clintonová, vyvolávají 'nová proroctví' o občanské válce v USA.“ Napsal Ferguson.

4. Úvahy do budoucna

Je s podivem, kolik moudrých hlav si klade otázku, jak bude v nadcházejících letech a desetiletích vypadat svět, respektive lidstvo. Nikdo ale nemůže dát s jistotou na tuto otázku odpověď. Tím méně se o to mohu pokusit já. Proto budu tlumočit různé názory, jež mi připadají věrohodné a ať se čtenář nad nimi zamyslí a usoudí, v jaké míře je v nich větší či menší míra pravděpodobnosti.

Moudří a vzdělaní autoři se namnoze shodují na dvou názorech.

Že nebude pokračovat kontinuita dnešních poměrů, že se situace ve světě bude zásadním způsobem měnit.

Že nepotrvá primární role Spojených států amerických, že americká dominance nevyhnutelně skončí.

Soumrak americké říše

Puncovaný harcovník za vládu amerického imperialismu nad světem, Zbigniew Brzezinski, krátce před smrtí prohlásil, že Spojené státy byly první a poslední světová velmoc.

Sergio Weigel v ICH 30. července 2018 napsal: „Ačkoliv Americká Revoluce byla unikátním a významným momentem v lidské historii, systém, který zplodila a který trvá, je určen boháči pro boháče, aby získali co možná nejvíc bohatství na úkor všech ostatních. Tím se liší od francouzských republikánů, jejichž revoluce byla spojena se sociální

odpovědností. Fakticky tato chybějící sociální odpovědnost je to, co Američan rozumí, když mluví o „svobodě“.

Amerika se vyvinula ve společnost krys založených na majetku, na materialismu, na mentalitě 'starej se jen o svou vlastní prdel'.

Amerikou vládne banda mafiánských kartelů nejinak než pouliční gangy - Wall Street, Velká Ropa, Velká Farmacie, Velká Media, Vojensko-průmyslový komplex atd. – s Federální rezervní bankou jako obří společností praní peněz, s byrokracií směšné proporce dvou mafiánských zabijáků (CIA, Pentagon). Se zákonodárným průčelím (Kongres) a s prezidentem USA jako měnícím se reklamním maskotem.

Vezmi nekonečnou bezohlednost a aroganci anglické horní třídy, dej k tomu ohromnou zemi a nekonečný příliv lidského materiálu k vykořisťování a dostaneš Spojené státy americké a jejich White Anglo-Saxon Protestant režim. Spojené státy byly imperialistický projekt od samého počátku, protože byly založeny na (britském) imperialismu.

Z hlediska elity je Američan a všichni druzí lidé jen lidský dobytek, který je třeba klamat, vykořisťovat a využívat. To je nejvyšší 'fordistický' sen.

Brettonwoodská konference v roce 1944 byla v podstatě výsledkem záměru anglické a americké vlády opanovat svět po druhé světové válce.

Nástrojem brettonwoodského systému s americkým dolarem jako jedinou rezervní měnou, se stal neslavný Mezinárodní měnový fond.“

V letech sedmdesátých až devadesátých se snížil počet amerických průmyslových dělníků a rostl jejich počet v takových zemích jako je Mexiko, Filipíny a Čína. Klesla kupní síla amerických spotřebitelů a to ohrožuje kolosální HDP.

Kdyby byly Spojené státy skutečnou republikou, a ne kriminálním podnikem, učinily by jedinou správnou věc: skončily by s imperialistickým válečnictvím a věnovaly se vlastní infrastruktuře. Ekonomika by měla konjunkturu, kdyby se opravovaly mosty a dálnice. Možností investovat je mnoho. Spojené státy nemají rychlovlaky, energetická rozvodová síť je zastaralá, většina domácností topí uhelnými briketami.

Impérium se zachránit nedá, ale jediné, co by mohlo zachránit Spojené státy před zhroucením by bylo zbavit se železného sevření Wall Streetu, Velké Ropy, Velké Farmacie, Vojensko-průmyslového komplexu atd. Kriminální podnik, který známe jako USA, spěje ke konci v každém případě.

Zhroucení, občanská válka, rozpad, to je, co čeká Spojené státy. Ve třicátých letech tohoto století může být svět i docela bez Spojených států amerických. Na mapě Severní Ameriky může být místo nich několik nových států. A proč ne? Texas, Kalifornie a Florida mohou určitě existovat ekonomicky samostatně, a Havajci nepatří k Spojeným státům ani, co by se za nehet vešlo.

Americká říše upadá. Z dlouhodobého hlediska je to veliká věc pro lidstvo včetně Američanů samých. Věřím, že z takové katarze získají, i když zpočátku to pro ně bude velmi zlé.“

Potud Sergio Weigel.

Podle Sergeje Kuzněcova Spojené státy a s nimi celý Západ „prospaly“ dovršení své nadvlády nad světem – v politice, v ekonomice, ve vojenské sféře i v ideologii.

Bez odpovídající ideologie nemůže v současném světě žádný stát existovat. V extrémních případech, kdy je stát před zhroucením, je poslední záchranou strašák vnějšího nepřítele, proti němuž je třeba se sjednotit. Funguje to, ale ne dlouho. Příkladem je Ukrajina, kde za hlavního nepřítele bylo označeno Rusko.

V poslední době se od Ukrajiny málo odlišují USA, kde se ideologickým pilířem stala protiruská fobie, která se změnila v paranoidní hysterii. Bez ní není možno udržet pohromadě společnost, která se rozpadá.

Proč právě Rusko? Protože Rusko vykazuje trvalý růst tří aspektů: ekonomiky, armády a ideologie.

Rusko trpí nedostatečnou úrovní ekonomiky. Ale Západ na tom není o mnoho lépe. Se ztrátou vojenské převahy se hroutí i jeho globální neoliberální ekonomický systém.

Spojené státy se již nemohou ekonomicky rozvíjet, aniž by používaly systém sankcí, čili aniž by hrubě porušovaly zásady volného obchodu v mezinárodních vztazích. Formálně se sankce ukládají z politických důvodů, ale ve skutečnosti nejsou nic jiného než forma ekonomického protekcionismu.

Sankce proti Rusku jsou pokusem oslabit hospodářské vazby mezi EU a Ruskem v zájmu Spojených států. Důkazem je snaha Ameriky vnutit evropským zemím drahý zkapalněný plyn namísto levného ruského z plynovodů.

Jak dlouho budou Evropané ochotni tolerovat toto ekonomické vydírání, to ukáže blízká budoucnost.

S rozšířením internetu je stále obtížnější manipulovat veřejným míněním prostřednictvím masových médií, která jsou v rukou mediálních magnátů. To dokazují nedávné prezidentské volby v USA, kdy se tiskem „garantované“ vítězství Hillary Clintonové převrátilo v její nečekanou porážku.

Rozšířením jaderných zbraní ve světě ztrácejí Spojené státy globální nadřazenost. K čemu jim je letadlová loď za miliardy dolarů, když ji může poslat ke dnu jedna raketa s jadernou hlavicí, vystřelená z paluby člunu pobřežní obrany, nebo z mobilní rampy malé země třetího světa?

Aby mezinárodní rozpory nevedly k nové světové válce, je třeba uzavřít společnou smlouvu mezi státy, založenou na jejich politické, ekonomické a morální rovnosti. Je třeba nějaká nová Jalta, ale v širším měřítku s přihlédnutím k zájmům všech zemí světa, včetně těch nejmenších. Jde o zformování nových principů mezinárodních vztahů, které budou odpovídat současné úrovni morálního a intelektuálního stavu vývoje lidstva.

Potud Sergej Kuzněcov, ruský spisovatel, novinář, kulturolog a jeden z průkopníků ruské online žurnalistiky.

Dne 24. dubna 2018 turecká média Yeni Safak oznámila, že Erdoganova vláda se rozhodla vyvézt ze Spojených států své zlaté zásoby o váze 220 tun. Největší komerční banky tento příklad následovaly.

Zástupce organizace Ludwig von Mises Institute a konzultant Švýcarského centra drahých kovů Claudio Grass vysvětlil Sputniku, proč tento krok předznamenává nevyhnutelný návrat ke světové finanční multipolaritě.

„Žili jsme v americkém impériu, které přišlo k moci po Druhé světové válce; během posledních šedesáti let nahromadila obrovský světový dluh. Americký dolar byl vždy světovou měnou; dokonce i dnes kolem 60 % všech zásob centrálních bank je uchováváno v amerických dolarech. A kromě toho, co se týče mezinárodního obchodu, zde je dolar základní měnou.

Ale nákup zlata a jeho vývoz ze Spojených států – to je ukazatel dezintegrace. To vše svědčí o tom, že se z monopolárního světa opět vracíme do multipolárního.

Nacházíme se na konci cyklu dlouhodobého dluhu. Vše je cyklické. Tiskli jsme peníze ze vzduchu, vytvářeli jsme je z ničeho téměř padesát let od té doby, kdy prezident Nixon odešel od zlatého standardu. Od té doby byl americký dolar převládající měnou. Ale vše končí. Nemůžeme bojovat proti dluhové krizi a vytvářet ještě větší dluh. Domnívám se, že všechny měnové války, které jsme pozorovali během posledních deseti let, ukazují, že svět se mění, že svět, který jsme znali, se doslova rozpadá na části.“

Potud Claudio Grass.

Kanadčan profesor Michel Chossudovsky uveřejnil 19. srpna 2018 v Global Research rozsáhlou stať o hegemonii dolaru a finanční válce.

Uvádí, že během posledních deseti let Čína a Rusko zvýšily výrobu zlata a velkou část z toho koupily jejich centrální banky. Tato iniciativa je výzvou hegemonii amerického dolaru.

Čína je v současné době největším výrobcem zlata, následována Austrálií a Ruskem. Spojené státy jsou na čtvrtém místě. Čína vyrábí ročně 440 tun zlata. Čínské společnosti investují do zlatých dolů v různých oblastech světa, včetně Jižní Afriky a Austrálie.

Čína a Rusko provozují zlaté doly jako společné podniky (joint ventures).

I když čínská domácí produkce zlata je velká, čínské zlaté rezervy jsou podstatně nižší, než rezervy Austrálie, Ruska a USA. Rychle však rostou.

Zlaté rezervy Čínské centrální banky vzrostly z 600 tun v roce 2003 na 1054 tun v roce 2009. V červenci 2018 tvořily 1842 tun.

Pro srovnání: Austrálie vyrábí ročně 300 tun zlata, a má rezervy 9800 tun. Rusko produkuje 300 tun, a má rezervy 5500 tun. Spojené státy vyrábějí 245 tun, a jejich rezervy činí 3000 tun.

Ve světě se ročně vyrobí přibližně 3150 tun zlata a rezervy činí 54 000 tun.

Cena zlata velice kolísá. Je předmětem organizovaných spekulací velkých finančních institucí. Je nástrojem finanční války. Hlavním manipulátorem trhu zlatem je Wall Street.

Potud ve stručnosti Michel Chossudovsky

Americký fejetonista William Bradley se zamýšlí, jak bude vypadat zhroucení anglosionistického impéria.

Podle něj k němu dojde postupně a bude velmi nebezpečné. To proto, že jde o největší a nejsilnější impérium ve světových dějinách. Žádná říše dosud nikdy neměla takový monopol moci, jakému se těší Spojené státy od konce druhé světové války. Na základě jakýchkoli měřítek – vojenských, ekonomických, politických i sociálních - vyšly USA z 2. světové války jako obr. V následujících desetiletích docházelo k výkyvům, ale rozpad Sovětského svazu celkové vítězství Spojených států potvrdil.

„Podle mého zcela subjektivního názoru – píše Bradley – posledním kompetentním (neřekl jsem 'dobrým', ale 'kompetentním'“) americkým prezidentem byl George Herbert Walker Bush, který, na rozdíl od svých nástupců, alespoň věděl, jak má impérium řídit. Potom to šlo všechno rychle s kopce. Pokud označíme Obamu za zřejmě nejneschopnějšího prezidenta v dějinách USA, potom Trump by byl prvním prezidentem, který byl ve svém prezidentském úřadu otevřeně lynčován. Výsledek si můžeme představit tak, že anglosionistické impérium je nyní jako obrovský nákladní vlak, který ztratil lokomotivu, ale který se stále ještě řítí ohromnou rychlostí, i když už nad ním nikdo nemá kontrolu.

Amerika za Donalda Trumpa, ideologií 'trumpismu' a za pomoci 'trumpistů' rychle ztrácí svůj status supervelmoci. Výsledné mocenské vakuum se mnozí snaží zaplnit. Šanci

zaplnit je mají Čína, Rusko, Německo“ a podle Američana Bradleyho, „i Kalifornie.“

V článku v The Huffington Post Bradley vypočítává, jaké pro to má Kalifornie předpoklady.

„Kalifornie má jedny z nejlepších univerzit a výzkumných laboratoří na světě. Je nejlidnatějším a nejbohatším členským státem USA, ekonomicky neaktivnějším a nejvíc urbanizovaným. Ve městech v roce 2010 žilo 95 % obyvatel. Silicon Valley, Los Angeles, San Francisco, Long Beach a Hollywood. Tvoří 14 % ekonomiky Unie. HDP Kalifornie činí 1,4 bilionu dolarů. Roční příjem na obyvatele je 47 000 USD (tj. 3 916 USD měsíčně, v přepočtu 68 000 Kč). To je o 1/3 víc než celostátní průměr. Kalifornská elita je multikulturní, multináboženská, multietnická, globální, liberální, žije plně v 21. století. Je bohatá. Komputerizovaná. Většinově demokratická. Bělochů je zde 38,8 %, druhou nejpočetnější skupinou obyvatel jsou Hispánci – 37,6%, dále 13,0% tvoří asijsí Američané. Kalifornie, to je počítačový průmysl, filmový průmysl, letecký průmysl, těžba a zpracování nerostných surovin, zpracování potravin, chemický průmysl, textilní průmysl, strojní výroba... Kalifornský zemědělský průmysl má nejvyšší výkon z USA. Střední příjem domácnosti v Kalifornii byl 67 458 USD za rok. Má největší kongresovou delegaci ze všech států.“

Nelze upřít, že Kalifornie je v rámci americké Unie vyspělý a bohatý stát, ale srovnávat ji s Čínou nebo Ruskem, k tomu je potřebí notná dávka fantazie.

Multipolární svět slibuje mír a prosperitu

Realističtěji pohlíží na budoucnost světa ruský ministr zahraničí Sergej Lavrov: „Jsme svědky zlomových okamžiků v mezinárodních vztazích. Odchází minulé období, které se vyznačovalo tím, že Západ dominoval po několik století v mezinárodních záležitostech. Dnes se zřetelně formuje to, čemu říkáme vícepolární světový řád. Vznikají nová centra ekonomického růstu, finanční síly a moci v Číně, Indii, Brazílii a do jisté míry v Jihoafrické republice. Tento proces nelze zastavit, protože odráží reálné podmínky kulturní a civilizační rozmanitosti současného světa.“

Někteří západní představitelé podleli iluzi, že nastal 'konec dějin', protože se světu údajně nenabízejí žádné jiné alternativy než kapitalismus. Model globalizace, a to včetně hospodářských a finančních aspektů, který byl vytvořen v rámci tohoto liberálního klubu, podle mého názoru zcela zkrachoval.“

Známý ruský ekonom a politolog Michail Děljagin otiskl 1. března 2017 stať s názvem Budoucnost světa patří Východu, a ne Západu.

Píše zde: „Čína se stala hlavním fenoménem na konci dvacátého století a zůstává hlavním fenoménem i na počátku století jednadvacátého. Čínská ekonomika vzrostla za dobu po provedení reformy téměř 40 krát! Dala světu ohromující příklad efektivní a rychlé modernizace.“

Jde především o výsledek státní politiky a státního řízení.

Pax Americana se velmi tiše a bez jakýchkoliv skandálů a konfliktů mění ve svět Velké Číny.

Čína překonala USA velikostí své ekonomiky (vypočtené podle parity kupní síly) a postupuje stále dál trvale rostoucí komplexností (a tudíž i ziskovostí) osvojených technologií.

Peníze ztrácejí hodnotu a předávají svoji společenskou roli technologiím, z nichž vyrůstá sociální inženýrství, umožňující nastolit totální kontrolu nad lidmi bez nejmenšího dopadu na jejich pocit osobní svobody.

V síle kulturních, technologických a ekonomických aspektů obou našich národů spočívá nejen naše společná budoucnost, ale budoucnost celého světa.

Ekonomická zóna Hedvábné stezky nepředstavuje pouze obchodní či logistický koncept, ale koncept hluboké a radikální transformace celé Eurasie za pomoci čínského kapitálu a částečně i čínských rukou. AEHU (Eurasijská hospodářská unie) je ústřední součástí nové Hedvábné stezky nikoliv pouze z geografických důvodů (i když objektivně tvoří její územní jádro), ale především proto, že Rusko, jak měli možnost poznat naši přátelé i nepřátelé, vládne uměním strategické vize a využitelností kolosálních přírodních zdrojů.“

Potud z článku Děljagina.

Ve dnech 14. a 15. května 2017 se lídři a hlavy vlád devětadvaceti zemí setkali v Pekingu, aby zde diskutovali o

důsledcích rozvoje infrastruktury Jednoho pásma a jedné cesty.

Nešlo o nic menšího, než o skoncování s americkým stoletím válek a jeho vystřídání stoletím Eurasie. Tak charakterizoval setkání doktor politických věd Princetonské univerzity F. William Engdahl ve svém článku na portálu New Eastern Outlook.

Připomíná, že existuje iniciativa prozíravého čínského prezidenta Si Ťin-pchinga z roku 2013, projekt zvaný Jedno pásmo, jedna cesta (One Belt, One Road – mezinárodně zkracovaný název OBOR) nebo také Nová hedvábná stezka.

Třemi strategickými partnery v projektech OBOR, kteří transformují ekonomické potenciály světové ekonomiky do pozitivního směru, jsou Čína, Rusko – včetně jeho partnerů v Eurasijské hospodářské unii – a Írán.

„Masivní rozvoj infrastruktury v souvislosti s vysokorychlostní transeurasijskou železniční sítí spolu se sítí přístavů od Asie přes Blízký východ až do Řecka a dalších částí Evropy představuje obrovský projekt, který v několika příštích letech přinese miliony nových kvalifikovaných pracovních míst a výdaje v bilionech dolarů. To se stane skutečností v příštích dvou a více dekadách,“ predikuje Engdahl.

OBOR přetváří průmyslovou geografii světa a znamená tektonický posun daleko od více než pětisetleté evropské a později transatlantické nadvlády. „Tento posun směřuje k novému světovému uspořádání, v němž národy s největšími populacemi vyvstávají a vyjadřují své právo na národní

suverenitu – a oprávněně uplatňují právo na svrchované rozhodnutí, jak budou využívat své vlastní bohaté zdroje pro svůj vlastní rozvoj,“ uvádí Engdahl.

Nedá podle něj mnoho práce zjistit, kdy Spojené státy ukončily svůj rozvoj a vrhly se do propasti ekonomických avantýr, které nakonec způsobily deindustrializaci USA. Stalo se to v roce 1973, poté, co poradci z Wall Streetu „dotlačili“ prezidenta Richarda Nixona k opuštění brettonwoodského měnového systému, jehož podstatou bylo, že každý americký dolar byl kryt zlatem.

Důsledkem byl nekontrolovaný růst amerického vnějšího dluhu a skutečnost, že jeho kontrola byla možná jen za předpokladu vedení jedné velké nebo několika menších válek.

Americké století se rozpadá před našima očima a děje se tak už bezmála pět desetiletí od srpna 1971. Úmyslné ignorování stavu americké ekonomiky napříč dekádami vytvořilo nezměrné morální, politické a ekonomické vakuum v dnešním světě.

„Do tohoto vakua ostatní národy mimo Washingtonem kontrolované NATO budují to, co jsem nazval Eurasijským stoletím – zákonitou a velmi pozitivní odezvou na stále více totalitární roli Washingtonu ve světě,“ konstatuje Engdahl.

„De facto imperiální, Spojenými státy kontrolovaná globalizace tak ve výsledku kontrastuje s touto alternativou obrany národní suverenity. To je velmi podstatný rozdíl mezi Západem (NATO) a Východem (OBOR)“

„Při prosazování iniciativy Pásma a cesty bychom se měli zaměřit na základní otázku rozvoje, uvolnění růstového

potenciálu rozličných zemí, dosažení ekonomické integrace a propojeného rozvoje, z něhož by měli prospěch všichni,“ řekl při zahajovacím projevu 14. května 2017 v Pekingu Si Ťin-pching.

Kontrast mezi tím, jak Čína společně s Ruskem a dalšími národy Šanghajské organizace pro spolupráci budují jejich společný ekonomický prostor v Eurasii, a tím, co USA, Británie a další státy NATO ničí, nemůže být podle Engdahla jasnější.

V červnu 2018 uspořádala Čína summit vedoucích představitelů zemí sdružených v Šanghajské organizaci pro spolupráci (ŠOS), na němž hlavy států přijaly Čching-taoskou deklaraci. Společný dokument podepsali představitelé Ruska, Číny, Kazachstánu, Kyrgyzstánu, Tádžikistánu, Uzbekistánu, Indie a Pákistánu.

V rámci summitu probíhaly v Šanghaji také doprovodné ideové konference, organizované Čínským institutem Funtanské univerzity v čele s profesorem Zhangem Weiweiem. Filozofové, ekonomové a politologové diskutovali o perspektivách multipolárního světa a o úloze Ruska a Číny při jeho formování. Mezi zahraničními účastníky diskuse byli ruský filozof Alexander Dugin, francouzský ekonom Michel Aglietta, singapurský politik prof. Kishore Mahbubani a další.

Účastníci konference probírali především charakter současného světa a v zásadě se shodli na jeho vývojovém směřování.

Je zřejmé, že jsme svědky přechodu od unipolárního globalistického systému k něčemu novému. Západní hegemonie ještě stále žije a je připravena podstoupit poslední bitvu, nicméně její dny jsou sečteny a každý den se přidává stále více a více příznivců nového multipolárního světa.

Je důležité rozlišovat mezi pojmy, které někdy přinášejí zmatek: mezi multilateralismem a multipolaritou.

Multilateralismus je model, který se naplno projevil během vlády amerického prezidenta Baracka Obamy. Jeho základ spočívá v pohlcování ostatních částí planety Západem. Formálně znamená multilateralismus alianci několika států, které sledují společný cíl a řeší společné problémy, ale v praxi šlo o realizaci výlučně globalistických cílů. Například Hillary Clintonová přišla s představou G2 – společného vládnutí USA a Číny, ovšem ve skutečnosti pod vedením Washingtonu. Čína samozřejmě návrh nepřijala, což mělo výrazně pozitivní dopad na rozvoj země.

Multipolarita je něco zcela jiného. Vychází z toho, že neplatí žádný univerzalizmus ve smyslu, jak o něm mluví modernistická a postmodernistická kultura Západu. Ve skutečnosti neexistuje žádné univerzální lidství ani žádný koncept univerzálních hodnot, který by charakterizoval a sjednocoval celé lidstvo.

Liberální koncepce „lidských práv“ v praxi nefunguje, o čemž svědčí přinejmenším nejednotné představy o lidství v různých světových kulturách. Každá z nich chápe po svém, co znamená člověk a jaké je jeho poslání. V liberálním západním světě je člověk chápán individualisticky, islámská kultura

staví na první místo jeho transcendentální určení, v čínském chápání člověka platí princip „Ren“ (tolerance), při němž společenský celek je nadřazen jednotlivci. A máme také křesťanské chápání lidské osobnosti, v němž se prolínají společenské závazky člověka s jeho duchovní cestou, a buddhistický světový názor, podle něhož je úkolem člověka zbavit se všech iluzí.

Proto samotný koncept „lidských práv“ nemůže být a priori univerzální. To je čistě západní interpretace, ideologická doktrína, která je nám vnucována.

Z toho důvodu je multipolarita založena na rozpoznání jinakosti těch druhých. Neexistuje jediné chápání toho, co je správné.

Multipolarita je založena na pozitivním pojetí odlišnosti kultur a na přijetí plurality hodnot mezi národy. Na tomto základě vzniká dialog, nikoliv monolog, debata o nejdůležitějších principech a nikoliv unipolární projekce anglosaského vidění světa. Je na čase skončit se západním imperialismem a kolonialismem, a to nejen v ekonomické, ale i v politické sféře. Čína je dobrým příkladem toho, jak úspěšná může být ekonomika, která neimituje cizí modely.

Profesor Aglietta, zastánce koncepce regulacionismu, na konferenci vyložil svůj pohled na situaci v Číně. Pokud jde o ekonomickou složku, regulacionismus (nazývaný také ekonomický intervencionismus) značí myšlenku, že ekonomická činnost musí být řízena ve směru uspokojení potřeb celé společnosti, a to s pomocí plánování, subvencí a progresivního zdanění. Čína se však neomezuje pouze na to:

Komunistická strana Číny hraje důležitou roli nejen v zachování pořádku, ale také v prosazování čínského chápání demokracie, v níž společnost jako celek představuje klíčový faktor.

Alexandr Dugin si položil otázku: Jaké jsou vyhlídky na budoucnost Ruska?

Pro Rusko bylo kritické období od zhroutení Sovětského svazu do příchodu vlády Vladimíra Putina. Napodobováním západního způsobu života přišlo v tomto období téměř o všechno. Ztratilo svrchovanost, nezávislost i vlastní průmysl.

Kromě ekonomické dekolonizace je třeba zbavit se i znásilňování našeho intelektu.

Jsme do značné míry pod vlivem unipolární manipulace v oblasti myšlenek, filozofie, teorie, vědy a koncepce. Nejdůležitější v konceptu multipolárního světa je ukončit globální dominanci Západu cestou intelektuální dekolonizace. Musíme se osvobodit od iluze univerzálnosti západního myšlení a jeho konceptů.“ zdůraznil Alexandr Dugin.

„Musíme se nejen zbavit západní dominance v intelektuální sféře, ale přivést západní civilizaci zpět do normálního stavu před kolonizací. Pak bude mít šanci přežít. V jistém smyslu je možný dočasný návrat k dobám velkých říší.“

Účastníci diskuse se shodli, že současný kapitalismus nemá nic společného s obvyklým chápáním demokracie. Jak ukázal Braudel a Schmitt, na počátku současného kapitalismu stály válka a stát, přičemž všechny mýty o svobodě a volném

obchodu jsou meta-narativem kolonizace. Carl von Clausewitz kdysi řekl, že „válka je pokračováním politiky jinými prostředky“. Totéž lze říci o ekonomice.

Kapitalismus není nic jiného než zbraň, s níž zacházejí státy, společnost, národy,“ vysvětlil Dugin. „Pokud chápeme systém jako zbraň, musíme si ujasnit, kdo ji používá.

Čína je dokonalým příkladem toho, jak lze využít socialismus, kapitalismus, počátky a dovršení vztahů s jinými částmi světa v zájmu čínského národa.“ dodal filozof. „Čínský národ je subjektem dějin, čínská kultura je také subjekt; a máme tu příklad multipolarity.“

Mnoho zemí dnes ztratilo suverenitu a nejsou na ni ani dost silné. Potřebují přechod k reálné svrchovanosti. Multipolární svět je založen na rovnováze skutečně suverénních států.

Pro Západ je k tomu nutné rozdvojení na USA a Evropu. Nyní, díky politice Donalda Trumpa, se toto rozdělení stává stále pravděpodobnější. Skandál v rámci G7 byl ukázkovým příkladem krize současného globalizačního konsensu v americko-evropských vztazích. Politika Trumpa je sice zlořečená establishmentem, ale skýtá Evropě šanci přehodnotit vlastní identitu, svoji geopolitickou pozici, své zájmy, ale také popřemýšlet o vlastních nezávislých vojensko-strategických silách.

Zásluhy Putina spočívají v zahájení obnovy svrchovanosti a obnovení role Ruska jako důležitého globálního hráče. Jednou ze slabostí Ruska je dnes ekonomika, zato politicky a vojensky stojí pevně na nohou. Eurasijský pól na pozadí krize západního paradigmatu bude léty posilovat. Tomu v

neposlední řadě pomáhají takové organizace jako EAEU (Eurasijská ekonomická unie) a ŠOS.

„ŠOS je ústřední jádro, příklad toho, jak vytvořit multipolaritu. Je to jádro multipolárního světa. Není to ještě multipolární svět, ale cesta k němu,“ vysvětlil Dugin.

Samostatný pól je Čína, strategický partner Ruska, suverénní a nezávislý hráč, navíc ekonomicky nejsilnější.

Se západním paradigmatem bojuje paralelně také islámská civilizace, a to s podporou takových hráčů, jako je Rusko a Čína, a dalších regionálních hráčů. Společně můžeme zachránit islámský pól. Islámský svět je sám o sobě rozmanitý (šíité, sunnité, Írán, Turecko, Saúdská Arábie, Pákistán a další) a má svá mocenská centra, ale je aktivní, má velký potenciál a významně přispěje k vytvoření multipolarity.

Dalšími významnými póly mohou být Latinská Amerika a Afrika (v případě Afriky by po dekolonizaci mohl být nejlogičtější panafrický projekt, který podpoří další póly).

Dnes jsme v přechodné fázi a západní hegemon stále ještě žije. Žlutý drak a ruský medvěd se s tímto monstrem potýkají. Rovnováha nového světového pořádku při koordinaci úsilí jednotlivých pólů je možná. Čeká nás nikoliv bipolární, ani unipolární, ale multipolární svět.

Potud výtah zprávy o doprovodné ideové konferenci, jež se konala v rámci summitu Šanghajské organizace pro spolupráci (ŠOS) v červnu 2018.

Německý politolog a publicista Kai Ehlers uvažuje v článku o úloze Ruska v příštích letech.

Po zhroucení Sovětského svazu se USA snažily o ustanovení plné kontroly nad územím Eurasie, a proto se pokoušely rozložit Rusko. Přes to, že se v jeho okolí objevily „barevné revoluce“ a NATO nasadilo rakety a jednotky v blízkosti ruských hranic, nebyly schopny Rusko kolonizovat, alespoň ne na delší dobu. V roce 2000 spolu s prezidentem Vladimírem Putinem začala postupná stabilizační fáze. Nová hlava Kremlu se stala integrátorem euroasijského prostoru. Rusko bylo oslabené, ale přežilo a společně s Čínou navrhlo nový multipolární světový řád, na rozdíl od amerického imperialismu. Tento model se krok za krokem rozvíjí.

Kreml nyní udělal velké kroky: BRICS, Eurasijská hospodářská unie, Šanghajská organizace pro spolupráci a tak dále. Na pozadí partnerství se Sdružením národů jihovýchodní Asie (ASEAN) se projekt „Velké Eurasie“ už nejeví jako nereálný. Impulsy k rozvoji Eurasie nepocházejí ze Západu, ale z východu, to jest z Ruska, Číny, střední a jihovýchodní Asie. Rostoucí počet států vidí ve vzniku silné Eurasie příležitost osvobodit se od tlaku „západních pánů“.

Nový přístup je založen na procesech konsolidace, sjednocení zemí, kultur a jazykových prostorů, stejně jako na touze ne po „neokoloniální závislosti“, ale po vzájemné pomoci při ekonomickém rozvoji. Ehlers předpokládá, že tento trend pravděpodobně naznačuje začátek nové fáze světové politiky.

O úloze Ruska v nadcházející době se vyjádřil také dalajláma v projevu k účastníkům Synergy Global Forum. Podle něj má Rusko potenciál stát se vedoucí zemí na světě a Rusové mohou změnit svět. „Rusko je veliký národ. Zeměpisně je mostem mezi Východem a Západem. Je bohatým potenciálem přírodních zdrojů. Má veliký geografický význam. Rusové mají nové myšlenky a úctu jeden k druhému. Mají v sobě pocit radosti být člověkem.“ konstatuje věrozvěst lamaistů.

Skepticky hovořil o situaci Ruska 19. dubna 2018 předseda KS RF Gennadij Zjuganov.

Podle něj události posledního vývoje nasvědčují tomu, že v Rusku dochází k vyostření problémů, které vznikaly po rozbití SSSR. S takovou katastrofální situací se planeta a tedy ani Rusko od druhé světové války nesetkaly.

Vedení ruských komunistů vidí hlavní rozpor mezi ruskou zahraniční politikou, kterou se vláda snaží dosáhnout nezávislosti a zbavit se diktátu Západu, a vnitřní politikou, která je ovládána prozápadním, neoliberalním sociálně ekonomickým kurzem, ve kterém stojí na prvním místě obsluha zájmů nadnárodního kapitálu a domácí oligarchie.

Nepřátelé ruského lidu jsou předseda vlády Medveděv a bývalý ministr financí a nyní hlavní manažér upevňování imperialismu v Rusku Kudrin, i předseda správní rady Sběrbank, bývalý ministr Gref. Tyto kreatury jsou vyloženě proamerické a stojí v čele skupiny zahrnující guvernérku Ruské centrální banky a většinu oligarchů, vyvážejících ruské finanční zisky do USA, VB a všech daňových rájů. Všechny

jejich návrhy budou zaměřeny na podporu světového finančního kapitálu židovského typu.

Putin byl donucen světovým finančním kapitálem jmenovat opět premiérem Medveděva, kterého Rusové přímo nenávidí.

Prozápadní ultraliberální kurz vlády přivedl k tomu, že podíl zahraničního kapitálu v ruské ekonomice představuje 45 až 95%.

Na venkově žije 38 milionů Rusů. Pokud nedojde k výstavbě bytů, školek, škol, nemocnic a sociální infrastruktury, nedojde k rozvoji zemědělství a dosažení potravinové soběstačnosti. Při současných sankcích Západu je to otázka přežití Ruska.

Komunisté trvají na znárodnění surovinových zdrojů a nejdůležitějších odvětví ekonomiky. Vytrhnutí ruských zdrojů z rukou oligarchie, která nikdy nebude investovat své zisky do rozvoje domácí ekonomiky, je nutné. Přišla doba, ve které je potřeba začít realizovat rozsáhlé investice do ekonomiky, průmyslu, vojensko-průmyslového komplexu, dopravní infrastruktury, nových technologií, vědy, školství a zdravotnictví. Je potřeba mobilizovat všechny zdroje, kterých je více, než dost. Jen za poslední tři roky vyvezli ruští oligarchové ropy, plynu, dřeva, zlata a diamantů za 20 miliard rublů. Ve formě daní se však do státního rozpočtu dostalo pouze 8.

Po novém zvolení Putina prezidentem mělo být provedeno znárodnění strategicky důležitých systémových odvětví průmyslu, elektro-energetiky, železnic, spojů a hlavních bank. Stát měl zavést monopol na výrobu a prodej alkoholu. Tím dát

impuls rozvoji ekonomiky a přinést do státní pokladny biliony rublů ročně.

Je nutný ostrý obrat kurzu od oligarchického kapitalismu k sociálnímu státu. Bohatství Ruska, přírodní, průmyslové a finanční zdroje musí sloužit lidu.

Tolik ve stručnosti z projevu předsedy KS Ruské federace Gennadije Zjuganova.

Optimističtěji vidí situaci ve světě a úlohu Ruska Sergej Lavrov. Vyjádřil to na setkání s představiteli ruských neziskových organizací 18. června 2018.

„Svět je v procese přeměny v demokratičtější, spravedlivější, polycentrický systém, a ti, kteří po staletí řídili procesy na naší planetě, končí. Západní země v čele s USA se snaží brzdit proces vytváření multipolárnosti a udržet své dominantní postavení. Obviňují Rusko ze všech smrtelných hříchů a snaží se změnit jeho politiku.

Západ už není hlavním geopolitickým centrem světa a nejvýznamnějším světovým hráčem. „Žezlo“ přebírají Rusko, Čína a země BRICS. Ty se postupně stávají nejvýznamnějšími finančními, ekonomickými, obchodními i vojenskými centry světa.

Geopolitická mapa světa se pomalu ale jistě mění. Centrum světových událostí se přesouvá z euroatlantického do eurasijského prostoru.

Tak to vidí Sergej Lavrov.

Ruský prezident Vladimir Putin prohlásil, že země, která se stane lídrem ve vytvoření umělé inteligence, bude vládcem světa.

Promluvil o tom během účasti na Všeruské veřejné lekci „ Rusko zaměřené na budoucnost" v Jaroslavlí.

„Umělá inteligence je budoucností nejen Ruska, je to budoucnost celého lidstva. Jsou zde kolosální možnosti a dnes těžce předpovídané hrozby. Ten, kdo se stane lídrem v této sféře, bude vládcem světa. Nebylo by vhodné, aby tento monopol byl koncentrován v rukách kohosi konkrétního. Proto se také budeme (pokud budeme lídry v této sféře) dělit o tyto technologie s celým světem.“

Dne 27. ledna 2018 ruská agentura Sputnik tlumočila zprávu čínského listu The South China Morning Post. Čína vybrala 120 odborníků pro práci v předním výzkumném ústavu, aby podnítila rozvoj umělého intelektu a kvantových technologií, a jejich využití ve vojenské sféře.

Patří budoucnost Číně?

Čínský prezident Si Ťin-pching na 19. sjezdu Komunistické strany Číny v říjnu 2017 oznámil novou éru, v níž se Čína posune na hlavní jeviště a více přispěje rozvoji lidstva. Řekl: „Čínské mezinárodní postavení roste jako nikdy předtím. Ozařuje novou cestu pro další rozvojové země, aby dosáhly modernizace.“

V březnu 2018 došlo v Číně k významným politickým změnám. Si Ťin-pching byl jednomyslně znovu zvolen prezidentem Čínské lidové republiky a předsedou její Ústřední vojenské komise. Složil přísahu věrnosti Ústavě ČLR, která na uplynulém sjezdu Všečínského shromáždění lidových zástupců (parlamentu) prošla změnami. Postavila Si Ťin – pchinga na roveň Mao Ce-tunga a Teng Siao-phinga a zrušila princip povinné rotace kádrů.

Několik dní před svým zvolením vyzval Si Ťin-pching Čínu, aby prohloubila integraci vojenského a civilního sektoru a zrealizovala čínský sen o vytvoření mocných a moderních ozbrojených sil.

Na uzavřeném zasedání Všečínského výboru Čínské lidové republiky politického poradního shromáždění byli členové a funkcionáři Komunistické strany Číny vyzváni, aby se sjednotili kolem Ústředního výboru KS Číny, jehož jádrem je Si Ťin-pching.

Současně byli vyzváni, aby se řídili jeho idejemi socialismu nové epochy s čínskou specifikou, a aby společným úsilím přispěli k dobudování společnosti středního dostatku, k velkému vítězství socialismu s čínskou specifikou a k zahájení nové etapy naplňování čínského snu o velké obrodě čínského národa.

Do epochy postupného rozpadu washingtonského systému vstupuje Čína s posilováním vnitřní centralizace a s jasně vytyčenou orientací na navyšování svých vojenských možností.

Prvního července 2018 oslavila Čínská lidová republika výročí založení Komunistické strany Číny. Na slavnostním shromáždění vystoupil Si Ťin-pching a kromě části, oslavující dosažené úspěchy KS Číny a ČLR, prohlásil: „Svět stojí na pokraji radikálních změn. Vidíme, jak se postupně hroutí Evropská unie, jak ekonomika USA směřuje ke krachu – a to vše skončí novým uspořádáním světa. Nic nebude tak, jako dříve. Za deset let nás čeká nové světové uspořádání, ve kterém bude klíčovou roli hrát spojení ČLR a Ruska.“

Brazilský novinář Pepe Escobar pro noviny Asia Times napsal, že Peking se snaží spojit západní Čínu s východním Středomořím.

To bude znamenat rozvoj koridoru pomocí projektů jako je železnice „Red med“, či rozvoj přístavů, například v Ománu, a také velké investice v Turecku.

V roce 2010 byl čínsko-arabský obchod 145 mld. dolarů, v roce 2014 už 250 mld. dolarů a stále roste. Země Blízkého východu a severní Afriky jsou důležitými dodavateli ropy do Číny.

S Hedvábnou stezkou jsou spojeny také stanice na LNG, ropovody, elektrárny a také zelené projekty, které se budou stavět podél koridorů.

Podle Asijské rozvojové banky by infrastrukturní projekty na dalších 15 let mohly dosáhnout až 26 miliard dolarů. Klíčovým faktorem bude internacionalizace yuanu a také role Asijské banky pro investice do infrastruktury.

Samozřejmě tu budou i problémy. Projekty musí vytvořit místní pracovní místa, a zvládnout komplikace veřejného a soukromého partnerství.

V širším kontextu Blízkého východu bude chtít Peking zvládnout proces tzv. industrializace 2.0 a vydělat na něm. Cílem je pomoci producentům ropy, jako je Saúdská Arábie, diverzifikovat ekonomiku od ropy.

Čína se zapojí i do dalších projektů rekonstrukce, jako je např. poválečná obnova Sýrie.

Tolik z článku Pepe Escobara.

Fareed Zakaria, americký spisovatel a žurnalista indického původu, napsal, že americký věk končí a vzniklé mocenské vakuum se snaží zaplnit řada mocností – Turecko, Rusko, Írán, Saúdská Arábie, které se derou kupředu ve svých regionech. Pouze Čína má ale reálné finanční prostředky a strategickou schopnost potenciálně definovat novou kapitolu příběhu současného věku.

Politolog profesor Oskar Krejčí zastává názor, že 21. století bude čínským stoletím.

Dne 8. ledna 2018 napsal: „ Světová organizace, která se zabývá problematikou duševního vlastnictví, tedy World Intellectual Property Organization sídlící v Ženevě, vydává každoročně zprávu, která mimo jiné pojednává o množství patentových žádostí. Nejnovější studie, která spatřila světlo světa minulý měsíc, přináší přehled za rok 2016. Vyplývá z ní,

že ve zmíněném roce bylo v Číně podáno přes 1,3 milionů patentových žádostí – což je víc než součet žádostí, které byly podány v USA, Japonsku, Jižní Koreji a u Evropské patentové kanceláře (EPO), která obhospodařuje práva lidí z 38 členských států Evropské patentové organizace. Podíl Číny na celosvětovém množství patentových žádostí činil 42,8 %, v případě Spojených států to bylo 19,4 %. Pozoruhodný je i podrobnější pohled na tyto žádosti – v Číně 10,0 % z uvedeného celkového množství zaregistrovaných žádostí podali cizinci, v případě USA to bylo 51,2 % a u EPO 52,3 % cizinců.

Bude záležet na čínském vedení, jak sociálně zacílí další rozvoj. Zatím představuje nejen světu, ale svému obyvatelstvu úspěch, jaký dějiny lidstva nepoznaly. Na Západě jsou až příliš často úvahy o zastavení čínského růstu laděny jako přání, touha zbavit se někoho, kdo ohrožuje naše privilegované postavení. Peking ale neohrožuje ani kvalitu života lidí na Západě, ani zdejší režimy. Proč tedy soupeřit, když je možné výhodně spolupracovat?“

Dne 4. června téhož roku v článku Probuzení Říše středu Oskar Krejčí uvedl: „V čínském přístavním městě Čching-tao se v tyto dny schází summit Šanghajské organizace spolupráce (ŠOS). Toto ekonomicko-bezpečnostní uskupení má v současnosti osm členů – kromě Ruska také Čínu, Indii, Pákistán, Kazachstán, Kyrgyzstán, Tádžikistán a Uzbekistán, tedy mimo jiné čtyři jaderné mocnosti. Statut pozorovatele ŠOS mají čtyři státy, mezi nimi Afghánistán a Írán. ŠOS

představuje 3,1 miliardy obyvatel, přibližně 60 % území Eurasie a čtvrtinu světového hrubého domácího produktu. Svým rozsahem překonává největší říši v dějinách, Mongolskou říši v dobách její největší slávy. ŠOS původně vznikla, aby čelila „trojímu zlu“: terorismu, separatismu a extremismu. Ve světě, kde nejistotu prohlubují takové fenomény jako unitarismus Washingtonu a stav Deutsche Bank, je ale stále cennější odhodlání ŠOS ke vzájemně výhodné ekonomické spolupráci.

Podle prognóz OSN by vrcholu v počtu obyvatel měla Čína dosáhnout kolem roku 2030, a to na hladině 1,4 miliardy, pak by měl následovat pokles.

Až bude Čína výrazně největším inovačním centrem, liberální ideologové přijdou s tezí, že vynálezy jsou kolektivním vlastnictvím všeho lidstva. Tak jako dnes USA od bojových hesel o volném obchodě přecházejí k protekcionismu.

Není třeba se Číny bát, je ale nutné se jí učit rozumět. Je jiná než Západ. Není mesianistická, nevěří, že by ji měl někdo napodobovat. Asi to opravdu nejde: je příliš velká a má příliš osobitou tradici. Bude ale vstupovat do života stále více stále většímu množství lidí. Možná je vhodné připomenout si, jak na tuto otázku nahlíží sama dnešní Čína.

V březnu 2014 prezident Si Ťin-pching v pařížské centrále UNESCO uvedl, že „civilizace se zrodily v odlišných barvách a tato rozmanitost učinila výměnu a vzájemné učení se mezi civilizacemi důležité a cenné“. Za druhé, „civilizace jsou si rovné a tato rovnost činí výměnu a vzájemné učení se možným“. A nakonec dodává, že „civilizace jsou inkluzivní

a inkluzivnost podněcuje výměnu a vzájemné učení se mezi civilizacemi. Oceán je obrovský, protože neodmítá žádnou řeku.“

„Chtělo by se dodat, že Západ se zatím až příliš často chová jako říčka, která chce oceán jen pro sebe.“

Tolik s vtipnou douškou profesor Krejčí.

Na konferenci Plzeňské rozhovory přednesl vysokoškolský pedagog Pavel Hlaváček 8. května 2018 přednášku, v níž ocenil rostoucí ekonomickou úlohu Číny.

Uvedl: „Za posledních deset let vidím, co se týká rovnováhy sil ve světě, vzestup vlivu Číny. Ta se podle MMF a Světové banky stala největší ekonomikou světa.“ Obě strany Atlantiku stále intenzivněji obchodují se státy jihovýchodní a východní Asie. To je jak ze strany USA, tak i ze strany Evropy. „Hlavním partnerem Spojených států přestala být Evropa již od roku 1983, kdy se jí stala Asie.“

Spojené státy a Evropa patří k největším investorům. Z dlouhodobé perspektivy vidíme jasný nárůst zejména Číny. Ta se od roku 2015 dostala na druhé místo největšího zahraničního investora za Spojené státy, ale před Japonsko a také před největšího evropského zahraničního investora, kterým je Německo.

William Bradley se v již zmíněném článku v The Huffington Post zamýšlí nad ekonomickým soupeřením Číny se Spojenými státy. Podle něj se Čína stane vážným soupeřem

Ameriky během dvaceti let. Domnívá se, že to žádné ze stran nepřinese prospěch. Klade si otázku, zda může Čína převzít vůdčí roli v řízení světového obchodu a finančních systémů, a zda je schopna zajistit mír. Odpovídá pochybnostmi. Podle Bradleyho je Čína plně připravena sehrát hlavní roli při řízení obchodu a financí v asijsko-pacifickém regionu. A Si Ťin-pching, soudě podle všeho, ji hodlá převzít.

Tak uvažuje Bradley.

Menší historické odbočení, ale ne tak docela od věci.

Počátkem sedmdesátých let dvacátého století vyrazil na tajnou misi do Číny politický lišák Henry Kissinger. Cílem bylo využít rozpory mezi čínským a sovětským vedením, vyvolené Chruščovovým projevem na XX. Sjezdu KSSS, který čínské vedení právem považovalo za projev revizionismu. Kissinger domluvil s Mao Ce-tungem a Čou En-lajem sblížení Číny a USA.

Rozpory mezi SSSR a ČLR dospěly až k ozbrojeným pohraničním konfliktům na ostrově Damanskij (říční ostrov na pohraniční řece Ussuri) a v okolí jezera Žalanaškol (pohraniční jezero na hranicích ČLR a dnešního Kazachstánu).

Důsledkem bylo, že se Čína stala vítaným pomocníkem Západu ve studené válce proti SSSR. Sovětský svaz byl nucen vytvořit silné vojenské uskupení v Zabajkalí a na Dálném Východě. Jeho výdaje na obranu dosáhly v té době, podle významného sovětského politika Valentina Falina, až 24% HDP.

Oteplení vzájemných vztahů SSSR a ČLR nastalo až počínaje rokem 1985, ale to se už řízení SSSR dostalo do rukou kapitulantů v čele s Gorbačovem.

Ostře se liší od tehdejších poměrů dnešní přátelské vztahy Ruské federace a Čínské lidové republiky, Vladimíra Putina a Si Ťin-pchinga. Čína se stává mohutnou ekonomickou silou a pomáhá Rusku překonávat sankce, organizované Spojenými státy. Rusko, jež dosahuje světový primát v nejmodernější vojenské technice, podporuje v tomto směru Čínu.

Čína podala Rusku návrh vytvořit alianci proti Severoatlantickému paktu.

Nejvyšší představitel Číny navrhl vedení Ruska přejít od ekonomického a politického spojení k vojensko-politické alianci. Ta bude s to nejen čelit nadcházejícím výzvám imperialismu, ale bude schopna zaujmout vedoucí roli v případě krachu současného uspořádání světa.

V době, kdy píší tento text, ruský představitel ještě na návrh neodpověděl.

Čína dnes už ani po vojenské stránce není žádný otloukánek.

Podle Stockholmského institutu pro výzkum míru měla v roce 2017 druhý největší vojenský rozpočet – 228 miliard dolarů. To bylo 2,7krát méně než USA a 3,4krát víc než Rusko. Má nejpočetnější armádu – 2,2 miliony vojáků (druhá Indie 1,4 miliony, USA 1,3 miliony). Čínská armáda prochází

modernizací. Počet jaderných náloží Číny je odhadován na 270, což je o trochu méně než jich má Francie a o trochu více než Velká Británie; Rusko má 6850, USA 6450 jaderných náloží. Čína vlastní i mezikontinentální balistické rakety, ponorky schopné nést rakety s jadernou náloží, bombardovací letadla i střely s plochou drahou letu. V dubnu 2018 spustila Čína na vodu korpus své první letadlové lodi vlastní výroby. Vyrábí stíhače páté generace. Její rakety vlastní výroby chrání vzdušný prostor i hladiny moří až za úroveň prvního ostrovního řetězce od jihu japonského ostrova Kjúšú přes Okinavu, směrem na Tajvan, filipinský Luzon a Borneo.

Za zamyšlení stojí i další statistické údaje.

Za dva roky Čína vyrobila víc cementu, než Spojené státy za celé 20. století. Vybuodovala 4 miliony km cest, 300 000 mostů – z nich více než 1000 s délkou přes 1 km. V roce 2016 postavila most z Honkongu do Macaa – cesta motorovým člunem trvá hodinu. Za rok se autopark Číny zvětšil o 20 milionů automobilů. Každý rok se v Číně postaví 100 nových letišť. Za 30 let se obytná plocha v Číně zvětšila 8 krát, a byty se přidělují i bezplatně. Za 10 let bude v Číně 220 měst s počtem obyvatel větším než milion.

Bezpříkladný dynamický rozvoj Čínské lidové republiky není jistě bez souvislosti s tím, že je to velmoc, v níž působí vedoucí úloha marxistické

komunistické strany, že je to země, budující socialismus. V jistém smyslu převzala úlohu Sovětského svazu a je dnes předvojem pokrokového, mírového rozvoje, příkladem vzájemně výhodné spolupráce s dalšími mírumilovnými zeměmi.

Jak vidí budoucnost američtí komunisté

První tajemník Workers World Party Larry Holmes prohlásil: „Co můžeme očekávat za rok, co v dalších letech? Politická situace je nejistá a proměnlivá. Přispívá k tomu rostoucí nejistota ekonomické situace. Může se stát cokoli. Impeachment, státní převrat, abdikace, války...Budme připraveni. Politická a ekonomická situace je jako bláznivá jízda na opilém koni. Může se hnát kamkoli.“

Larry Holmes tato slova pronesl na konferenci, jež se konala v Newarku ve státu New Jersey ve dnech 18. a 19. listopadu 2017 na oslavu 100. výročí první vítězné socialistické revoluce ve světě. Sešlo se zde více než 400 revolucionářů a dalších na 63 000 diváků sledovalo živý přenos konference na Facebooku.

Řečníci i účastníci přišli ze všech konců Spojených států. Fascinující byl vysoký podíl studentů a mladých lidí, kteří vyjadřovali živou účast s dělnickou třídou a proletářskou revolucí.

Larry Holmes v uvedeném projevu dále řekl:

„Využíváme toto výročí, abychom si znovu připomněli, že jsme se zasvětili boji za socialistickou revoluci. Víme, že k této revoluci nedojde zítra, ale ani nehrozí, že k ní dojde až ve vzdálené budoucnosti.

Vstupujeme do epochy krize kapitalismu a stále více lidí se probouzí. Musíme směle vystoupit jako revolucionáři. Chápeme, že revolucionářem není každý. Nekritizujeme to. Mnoho pokrokových lidí, mnoho dělníků, má různý stupeň uvědomění. Někteří se revolucionáři stanou, druzí nikoli. Chceme spolupracovat s každým, kdo respektuje fakt, že my jsme revolucionáři a své revoluční politiky se nevzdáme.

Ale musíme revolucionáře získávat. Tím Workers World Party roste. Nepotřebujeme každého. Potřebujeme právě ty, kdo se ztotožňují s revolucionáři. To nyní stačí. Takových je mnoho. Potřebujeme získávat revolucionáře, kteří nenávidí kapitalismus. Ti se ve straně ukovají a posílí boj našeho hnutí.

Dne 6. května 2018 pořádala WWP v New Yorku panelovou diskusi „200 let od narození Marxe. Třídní boj v době Trumpa“. Larry Holmes zde v hlavním projevu řekl:

„Poslední tři čtvrtiny století vytvořily pro kapitalismus a imperialismus mimořádně výhodné podmínky.

Americký imperialismus se na druhé světové válce obohatil, získal v západním světě dominantní postavení. V důsledku toho většina dělnického hnutí propadla iluzi, že kapitalismus je víceméně trvalý, stabilní. Kapitalistická vládnoucí třída to

živila podporou buržoazních sociálně-demokratických stran, a v USA strany Demokratické.

Musíme důkladněji zhodnotit vývoj revolučního marxismu za poslední tři čtvrtiny století nejen u nás, ale v celém světě. Vystala řada problémů. Narostla řada překážek, řada bariér.

V dělnickém hnutí se rozšířil názor, že když americký imperialismus získal dominantní postavení, kapitalismus tu patrně už bude navěky. Jaký smysl pak má bojovat za jeho odstranění?

Boj za revoluci ustoupil boji za reformy.

Ale z revolučního hlediska boj za reformy je součástí strategie, směřující k boji za revoluci. Nejsme proti boji za reformy, za bezprostřední požadavky – jsme všemi deseti pro. Boj za bezprostřední požadavky je významný. Nic, co jsme v něm získali, nesmíme ztratit. Ale to je dílčí cíl, ne konečný.

Náš program nemůže být omezen jen na dílčí a ekonomické požadavky. Musí být revolučnější. Musí klást politické požadavky a úkoly: Zastavit imperialistickou válku. Podpořit boj utiskovaných. Podpořit Black Lives Matter, boj za práva žen, za svobodu LGBTQ, boj přistěhovalců proti vypovězení. Totéž platí o nezaměstnaných, o pouličních prodavačích, kulturních pracovnících, invalidech, dělnících sexu, věznicích a důchodcích.

Důležitá je solidarita s bojem Palestinců proti sionistickému státu Izrael, boj lidu Porto Rica. Boj proti kapitalistickému systému jako takovému.

Politický boj, boj o moc je nejdůležitější.“

Komunista Jose Monzon zaslal do panelové diskuse písemný příspěvek.

„V těchto letech jsme svědky zostření rasistického útoku proti migrantům a dělnické třídě, zejména od zvolení Donalda Trumpa. Vidíme rovněž rezistenci migrantů, kteří měli hlavní úlohu v organizování demonstrací, jež slavily 1. máj jako den internacionálního boje dělnické třídy.

Dvě stě let od narození politického teoretika Karla Marxe se jeho revolučními idejemi³ řídí revolucionáři v celém světě – od Ruska do Číny, Kuby, Koreje, Vietnamu, Haiti, Palestiny, Filipin, Burkina Faso a mnoha dalších zemí.

Zatím co charakter dělnické třídy se mění, revoluční myšlenky Marxe jsou v boji proti kapitalismu trvale platné. Nová generace revolucionářů přebírá Marxovo dědictví. Činí tak v dnešním boji dělnické třídy proti globálnímu kapitalistickému náporu, trumповské bílé nadřazenosti, policejnímu vraždění, znásilňování migrantů a utiskování lidí, kam se jen podíváme.“

Tolik z příspěvku soudruha Monzona.

Larry Holmes připomněl:

„Není to tak dávno, co buržoazní akademici předpovídali, že se dělnická třída bude postupně ztrácet. Ukázal se pravý opak. Dělnická třída roste v celém světě. Nejen v Asii, Africe, Latinské Americe a na Středním východě, ale i u nás a v dalších imperialistických centrech.

Krise kapitalismu zatlačuje do dělnické třídy další části společnosti.

Boje proti bílé nadřazenosti, rasismu a fašismu se účastní mládež.

Marně kapitalistická média tvrdí, že mládež je apatická a individualistická, posedlá technologií, „politicky korektní“. Pravda je taková, že mladí lidé – mladí dělníci – jdou dnes společně přes hranice ras, národností, pohlaví, sexuální orientace, status přistěhovalců, a vedou boj proti vládnoucí třídě.

Před padesáti lety člověk s akademickým vzděláním měl vyhlídku na přepychový život. Dnes vzdělaný mladý člověk uvázne v pasti nejisté ekonomiky, přechází ze zaměstnání do zaměstnání, z oboru do oboru, a na krku má desetitisíce dolarů dluhu za půjčku na studia.“

O současné dělnické třídě hovořil Greg Butterfield.

„Dělnická třída je dynamická třída, jež se neustále mění. Je dnes jiná, než byla v době Marxe, Lenina, nebo v době velikých třídních bojů třicátých let. Je jiná, než byla před 20 lety, než byla minulého roku. Stává se internacionálnější, rozmanitější, hnaná bídou a válkou přes hranice za prací a životní jistotou, hnaná živelnými pohromami, masovým vězněním, bojem o holou existenci.

Avšak dělnická třída při všech změnách stojí dnes před stejným základním problémem kapitalismu, který odhalil

Marx již před mnoha lety: je to rozpor mezi společenskou prací a soukromým ziskem.

Boj potrvá dlouho, ale vítězství je jisté!“

Larry Holmes prohlásil:

„Kapitalismus upadá do hlubší krize. Globalizace, technologie, válečné výdaje - někdo tomu říká neoliberalismus. To je jen jiné slovo pro labilní kapitalismus. S ním souvisí potlačování odborů, růst rasismu, omezování žen, stupňující se útisk.

Velká část dělnické třídy, včetně socialistů a komunistů, propadla zdání, že kapitalismus je stabilní. Musíme změnit perspektivu, pracovat jako revolucionáři a zaměřit úsilí na hlavní cíl – socialismus.

Důležitou úlohu musí sehrát odbory. Je třeba usilovat o rozšiřování počtu odborově organizovaných pracujících, i o revoluční antikapitalistickou aktivitu odborů.

Vezměme si příklad z pracovníků školství, kteří stávkují v Arizoně a Coloradu a v dalších místech. Zvedají se také v Severní Karolině. Jejich stávka má revoluční povahu. Tito pracovníci ve výuce – nejsou to jen učitelé - bojují za právo na práci, čelí protidělnické politice, proti-odborové politice. Vláda je neuznává. Jejich aktivita, z hlediska buržoazního práva, je ilegální. Mohou upadnout do těžkostí. Mohou být vyhozeni. Desetitisíce rebelujících říká: k čertu s tím. A ve stávkovém boji pokračují.

To je poselství pro všechny dělníky kdekoli. Nehledě na okolnosti, nehledě na zákony státu, můžeme organizovat revolucionáře, aktivisty a bojovníky, a oni půjdou s námi. To je pro nás velká výzva.

Potřebujeme to, co se nazývá 'reálný internacionalismus'. Veliký boj probíhá ve Francii. Je velmi důležitý. Je to zásadní boj dělníků proti buržoazii o to, co se snaží dosáhnout již po několik generací. Je třeba je podpořit, učinit z jejich boje boj celoevropský. Měl by to být celosvětový boj. Proč? Protože když buržoazie zvítězí v jednom místě, snaží se rozšířit svůj úspěch jinde. Když dělníci dosáhnou v jednom místě úspěch, je to podpora a příklad pro dělníky jinde, v dalších zemích.

Je třeba dát našemu boji nový revoluční rozměr. Jde ve skutečnosti o globální třídní boj. Marx a Engels napsali před 170 lety v Komunistickém manifestu: 'Dělníci občas vítězí, ale jen přechodně. Vlastním výsledkem jejich bojů není bezprostřední úspěch, nýbrž stále více se šířící sjednocování dělníků. Napomáhá mu vzrůst dopravních prostředků, který vytváří velký průmysl a které umožňují spojení mezi dělníky různých míst. A jen toto spojení postačí, aby se četné místní boje, které mají všude stejný charakter, slily v národní, v třídní boj.' (K.Marx, B Engels, Spisy, svazek 4., s.436, SNPL Praha 1958). Nyní už můžeme uvažovat o nemyslitelném, o globální stávce. Jednoho dne k ní dojde.

Kapitalismus ve svém konci dává dělnické třídě možnost se emancipovat. Ještě před tím však rozšiřuje dělení naší třídy. Jak se život pro naši třídu stává těžký, plný útisku, nejistý,

odcizený a na nejvyšší míru nesnesitelný, oklamání a rozdělení se stává stále mocnější.

Kapitalismus vrhá dělníky do vzájemného boje o zachování existence. Jak se bude krize prohlubovat, tyto protiklady nezmizí, ale naopak, zintenzivní se. To je součást procesu, za nějž je odpovědný Trump. Jasnou úlohou trumpismu je roztržít naši třídu na tisíce kusů.

Tento proces se bude rapidně obracet, jakmile se rostoucí boj dělnické třídy stane mocnější silou, než její dělení.

Již leta je naším úkolem zvyšovat sebevědomí a uvědomění dělnictva. To mu pomůže překonat most mezi bojem za reformy a bojem o moc.

V době Donalda Trumpa panuje nepokrytá bílá nadřazenost a dochází ke vzkříšení neo-fašistického hnutí v USA a v západní Evropě. Boj proti rasismu a za solidaritu všech dělníků je klíčem k pokroku v boji za socialismus.

Strana se musí připravit na příští etapu třídního boje. Novou úroveň boje je možno očekávat vzhledem k extrémnímu charakteru globální krize kapitalismu, na nějž naše třída musí být připravena a v němž naše strana musí zaujmout místo, které revoluční dělnické straně náleží.

Kapitalismus vstoupil do nové epochy, epochy permanentní krize a rozkladu.

Na pořadu lidstva je zbavit se kapitalismu. Bez toho je další pokrok nemožný.

Komunisté a socialisté, všichni revolucionáři, hájící zájmy dělnické třídy, vidí světlo na konci tunelu – socialistickou revoluci.

Do toho přichází Trump. O Trumpovi můžeme říci mnoho. Špatnost a nebezpečnost Trumpa je znamením, že se systém rozpadá. Je znamením beznaděje. Avšak nezapomínejme, co znamená Trump především. Především ničí dělnickou třídu. Vyděluje část dělnické třídy od nejutiskovanějších., aby ji dílčími ústupky podplatil.

Co je Trump zač, o tom svědčí jeho útoky proti dělníkům – přistěhovalcům. K jejich represi používá vojsko, policii, soudce, celý státní aparát.

Úhlavními nepřáteli dělníků a utiskovaných v USA i v zahraničí jsou FBI a CIA. FBI a CIA infiltrují a falešně obviňují generace komunistů a socialistů, antirasistických organizací a osvobozenického hnutí. Připravují je o zaměstnání a domov, vězní a vraždí je.

Trump tyto hrdlořezy využívá, podporuje a slouží jim. Trump, Pentagon, CIA a FBI. Všechny třeba odsoudit a bojovat proti nim jako proti nepřítelům lidu.

Nepřítelem není jen Trumpova administrativa, a kapitalisté, které podporuje, ale kapitalistický systém loupění a vykořisťování jako celek.“

V této souvislosti si Workers World Party připomíná, v čem její zakladatel Sam Marcy spatřoval hlavní zkušenost z kubánské revoluce.

Již 17. února 1994 napsal: „Co bylo na kubánské revoluci jedinečné? Proč je majákem, který ukazuje cestu masám dělníků a utiskovaných nejen v Latinské Americe a v Karibiku, ale v celém světě?

V Latinské Americe bylo v tomto století mnoho povstání, partyzánských válek, pokrokových volebních vítězství a vojenských převratů. Ale partyzánská armáda Fidela Castro dosáhla triumf nad diktaturou Batisty, jaký se v žádném předcházejícím boji nikomu nepodařil.

Rozbila starý státní aparát. Revoluce nejen pouze změnila vládnoucí skupiny, jak se to stalo mnohokrát dříve. Svrhla samu buržoazii z její role vládnoucí třídy zničením jejího nástroje vládnutí, buržoazní stát

Znovu se potvrdila slova Karla Marxe o Pařížské Komuně: že jedna ze základních charakteristik změny třídní struktury je zničení starého státního aparátu a jeho nahrazení novým státem, založeným na souhlasu lidových mas.

Na Kubě se Výbor obrany revoluce stal očima a ušima nové třídní moci a její důležité linie obrany proti sabotáži a invazi imperialismu USA.

Je důležité poznamenat, že kubánskému revolučnímu boji o moc předcházela činnost silné komunistické strany a odborů, jež vzdorovaly léta represí.“

Na výše zmíněné oslavě 100. výročí Říjnové socialistické revoluce Larry Holmes dospěl k programovému závěru:

„Ukováme revoluční stranu, jež je centrem revolučního hnutí, aby byla stále mocnější a rozhodnější. Když toho dosáhneme, jsem přesvědčen, že mnozí z vás, kteří jste dnes zde, budou vůdci revoluce. A nedojde k ní až za sto let.“

,

Obsah:

1 Trump prezidentem a Amerika vzhůru nohama

2 Spojené státy, válka a Rusko

Krym

Proxy válka mezi Ruskem a Amerikou v Sýrii

Korea má jedné genocidy, způsobené Američany, až po krk

Na Íránu si USA a Izrael vylámou zuby

Rusko, smyšlený nepřítel Spojených států

Spojenectví Ruska a Číny, nezdolná síla

Proč Amerika potřebuje válku

Rozpoutá Amerika třetí světovou válku?

3 Amerika upadá

Kdo vládne ve Spojených státech

Deep State

Militarismus Spojených států překročil míru

Ekonomika, věda a technika upadají, sociální podmínky se zhoršují

Demografické změny ve Spojených státech

Morální a duchovní rozklad americké společnosti

Spojené státy ztrácejí mezinárodní autoritu a vliv

Imperialistický systém v koncích

Pod heslem „America First“ vede Trump ekonomickou válku se světem

Spojené státy v rozporu s OSN

Zahraniční politika Trumpovy administrativy kolísá

Jsou ještě USA největší průmyslovou velmocí?

Imperialistický systém v koncích

Volby do Kongresu 2018

4 Úvahy do budoucna

Soumrak americké říše

Multipolární svět slibuje mír a prosperitu

Patří budoucnost Číně?

Jak vidí budoucnost američtí komunisté